XVI. évfolyam 4. szám. **Ára: 1 forint** 1960. Január 28.

Ludas Matyi

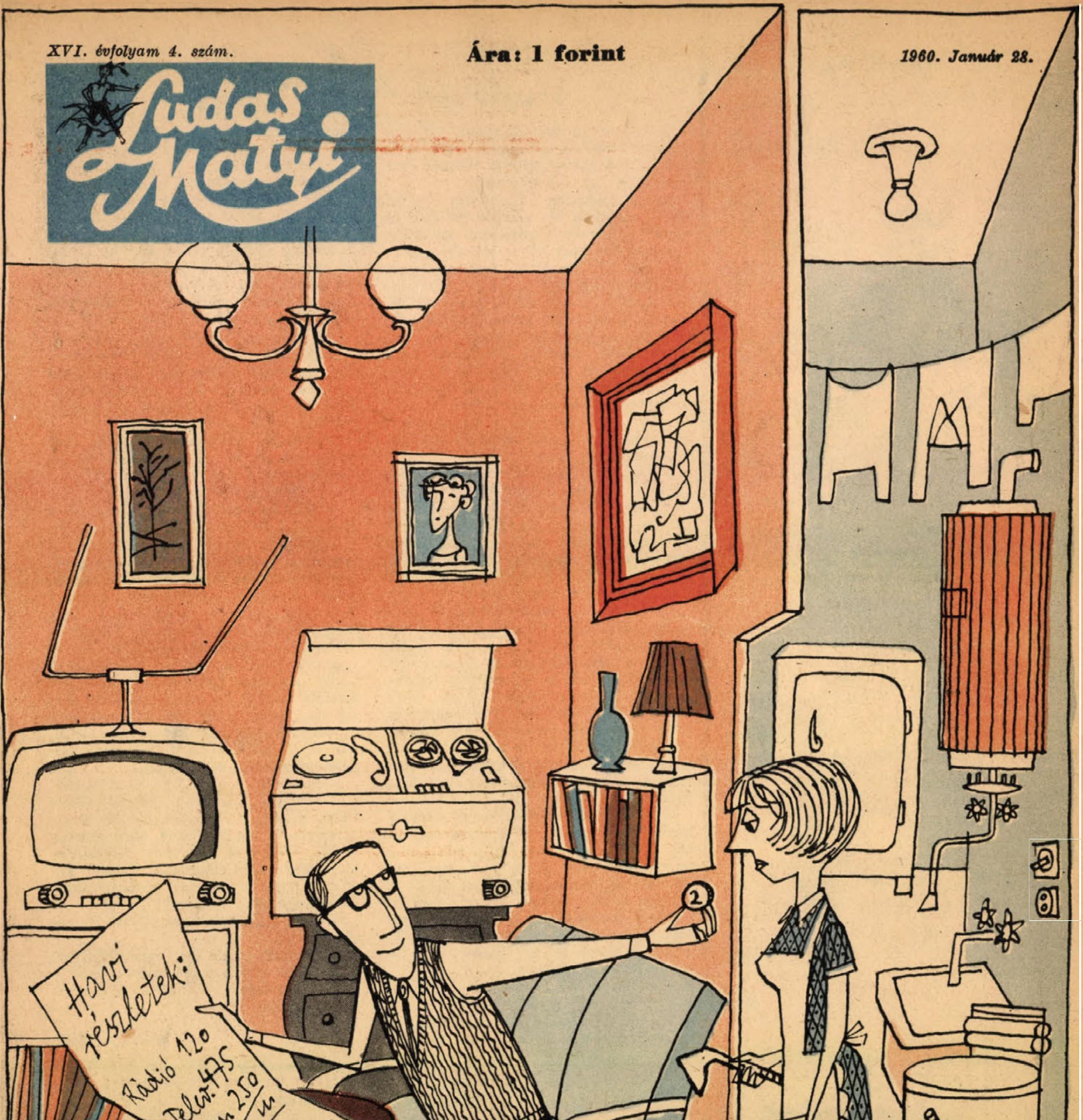
Havi részletek:
Rádió 120
Telev. 475
〃 250
〃
285
150
〃 225
〃 250
Porszívó
120
Mosó 270
Magnó
2

Kaján Tibor rajza

— Nézd anyukám, maradt két forintom ... Vehettünk volna még valamit részletre ...

Hegyi járat

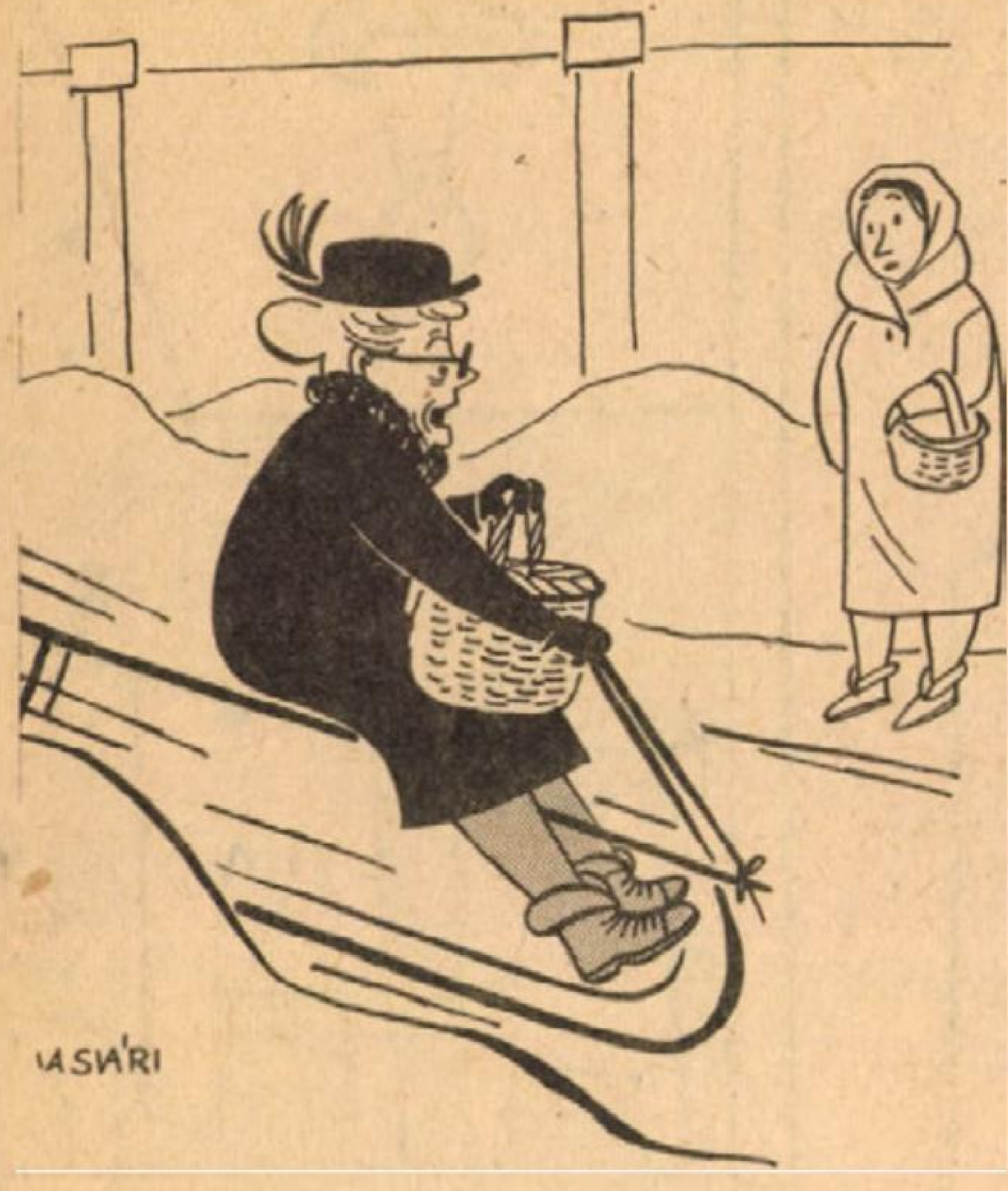

– Mit csináljak? Nem megy a busz . . .

Önkiszolgálás, fejlettebb fokon

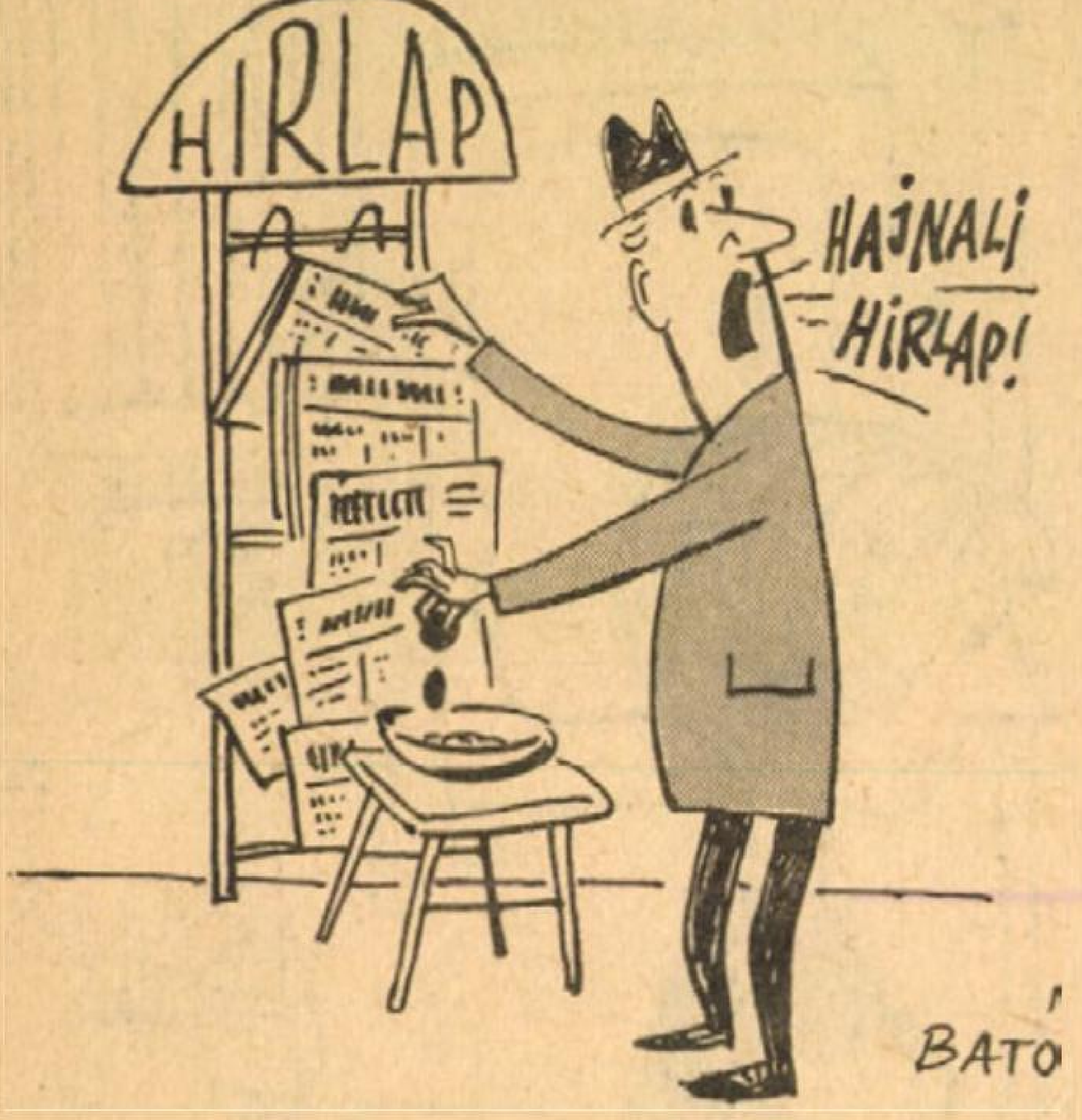

Keserű világszemlélet

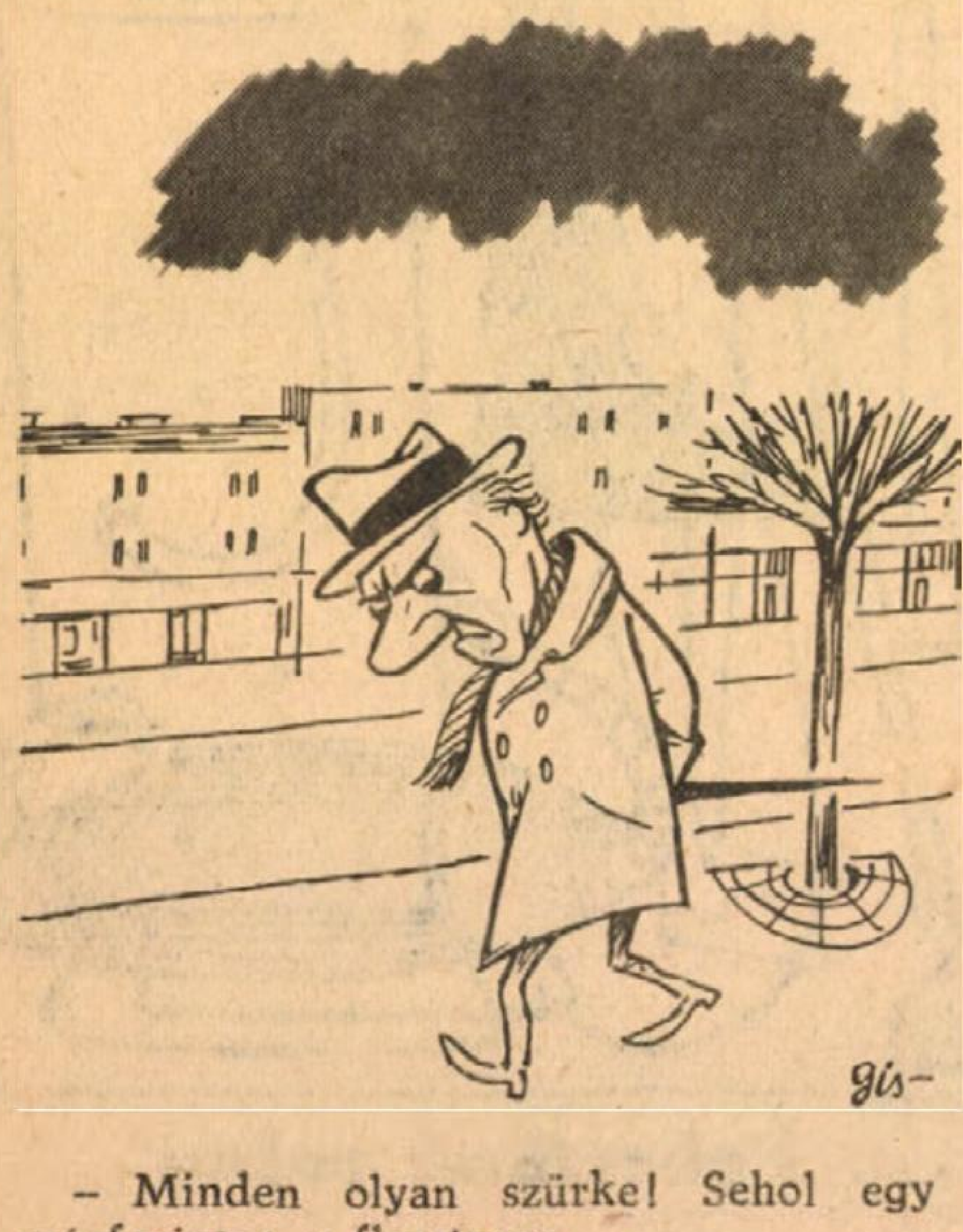

– Minden olyan szürke! Sehol egy százforintos a flaszteron . . .

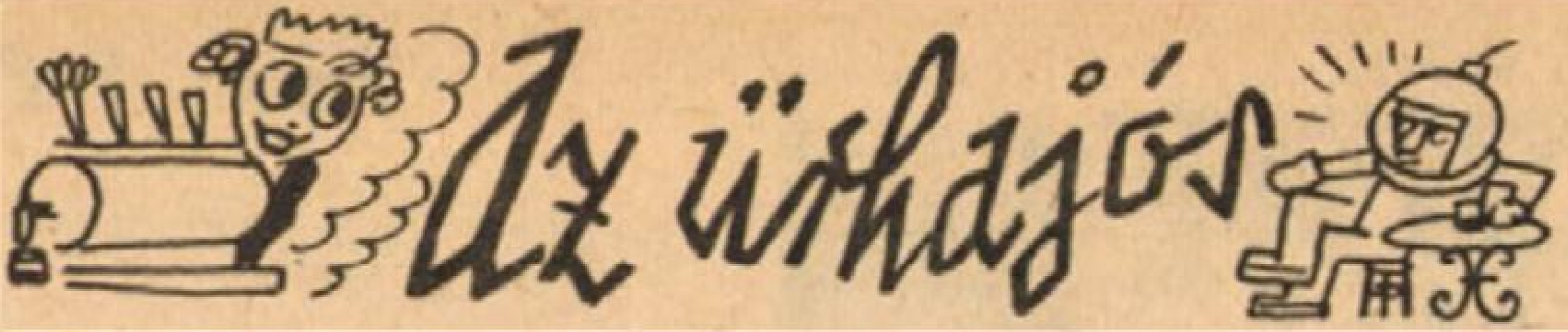

Az űrhajós

A huszonegyedik században volt dolgom, és útközben betértem a dióhéj nagyságú, biedermeier stílusú, Pirinyó eszpresszóba egy dupla feketére.

Az eszpreszóban felfigyeltem egy különös vendégre, aki űrhajós ruhában üldögélt a homályos sarokban, összebújva egy macskaszemű nővel. Az űrhajós fejét nem lehetett látni, csak egy nagy, antennával felszerelt, búvársisakszerű acélgömböt, üvegablakkal, hátán oxigénpalack himbálózott, hasán rádióadóvevőkészülék, egybeszabott, kipárnázott, fűthető-hűthető ruhájába különböző rejtélyes műszerek voltak beépítve, és akármilyen furcsán hangzik is, de ketyegett, az egész ember ketyegett.

– Ki ez az ember? – kérdeztem a kénsárga hajú, érzéki szájú kávéfőzőnőt. – Nem ismeri véletlenül?

– Űrhajós – súgta a kávéfőzőnő félig lehunyt szemmel, elragadtatott hangon. – Jóképű fiú, ugye? Mindennap más nővel jön ide, mindennap más nő szidolozza a műszereit. Azt mondják, kisujjában van az egész világűr, és minden bolygót úgy ismer, mint a saját tenyerét. Azt mondják, kiváló szakember . . .

Tisztelettel és irigyen néztem a marcona, tikk-takkoló űrhajósra, széles vállaira, hatalmas mellkasára. Nem csoda, gondoltam magamban, hogy bolondulnak érte a nők, férfi az ólomtalpán, megtestesíti a huszonegyedik század férfiideálját. A tizenkilencedik században kunkori bajszú, darázs derekú huszártisztekért bolondultak a nők, a huszadik században kopaszodó, pocakos, jólkereső maszekokért, a huszonegyedik században pedig űrhajósokért.

A következő pillanatban az űrhajós felállt az asztalától és dobbanó léptekkel, nehézkesen imbolyogva, elindult a telefonfülke felé. Olyan volt, mint egy elhízott óriásmadár, csodálatra méltó és félelmet keltő. Amikor egészen közel ért hozzám, benéztem a sisak lefüggönyözött, muskátlis üvegablakán, és megdöbbenve fedeztem fel az ablak mögött az én Verpeléti barátomat.

– Verpeléti! – kiáltottam örömmel. – Te vagy az, Verpeléti?

Az űrhajós csikorogva lehorgonyzott mellettem, homlokán kigyulladt egy villanykörte, aztán öblös hangon megszólalt. A hang a cipője felől hallatszott:

– Mikola! Hát te hogy kerülsz ide?

Nagyon megörültünk egymásnak. Verpeléti majd összeroppantotta huszadik századbeli bordáimat, amikor harapófogó-karjaival keblére ölelt. Azonnal az asztalához invitált, bemutatott az aznapi menyasszonyának, és tiszteletemre három pohár konyakot rendelt.

– De űrhajósnak lesz! – kiáltott a pincér után.

Az egész eszpresszó minket nézett.

– Mesélj! – biztatott a barátom. – Mi van veled? Hogy élsz? Mit csinálsz?

– Én meséljek? – nevettem. – Te mesélj! A te életed biztos érdekesebb, mint az enyém. Űrhajós lettél?

– Űrhajós. Elsőosztályú űrhajós. Egy éve végeztem el az akadémiát kiváló eredménnyel.

– Milyen szakos voltál?

– Mars-szakos, de otthon vagyok a Holdon, a Plutón és a Szaturnuszon is.

Kíváncsian és örömmel hallgattam a barátomat, akinek kisujjában volt a világegyetem, aki előtt már nem voltak titkok az űrben, és aki úgy ismerte a bolygókat, mint én a lakásomat, vagy még jobban. Elég hangosan beszélt, a szomszédos asztaloknál mindenki felénk fordulva fülelt, az aznapi menyasszonya pedig szabályos időközökben kuncogni kezdett, minden ok nélkül, szája elé téve formás, piciny kezét. A pult mögül a kávéfőzőnő figyelt minket, és szemérmetlen, mohó pillantásokkal simogatta Verpeléti gömbölyű acélsisakját.

– Most hol dolgozol? – érdeklődtem.

– Sehol – hangzott a komor válasz. Most, mintha a könyökéből jött volna a hangja. – Lógok. Tudod, hova akartak engem kinevezni helyettes főigazgatónak? Nem fogod elhinni. A Marsra! Engem! Engem a Marsra, a legkiválóbb Mars-szakértőt a Marsra!

– Nem foglaltad el az állást? – csodálkoztam.

– Nem én – ketyegett ingerülten Verpeléti. – Én kerek perec megmondtam a minisztériumban: vidékre, elvtársak, nem megyek! . . .

Mikes György

Részleges leszerelés

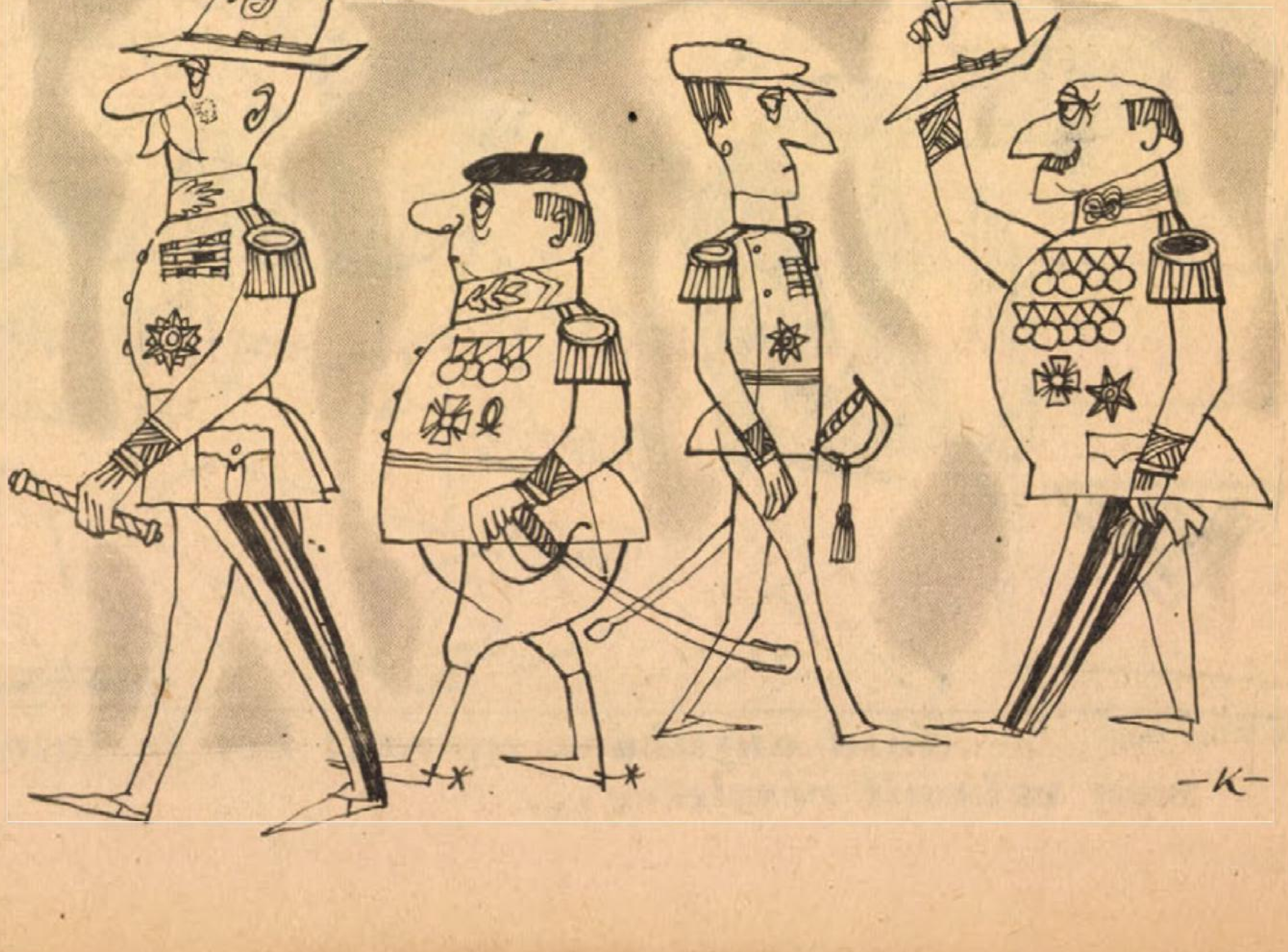

Itthagyom a falutokat

Szegő Gizi rajza

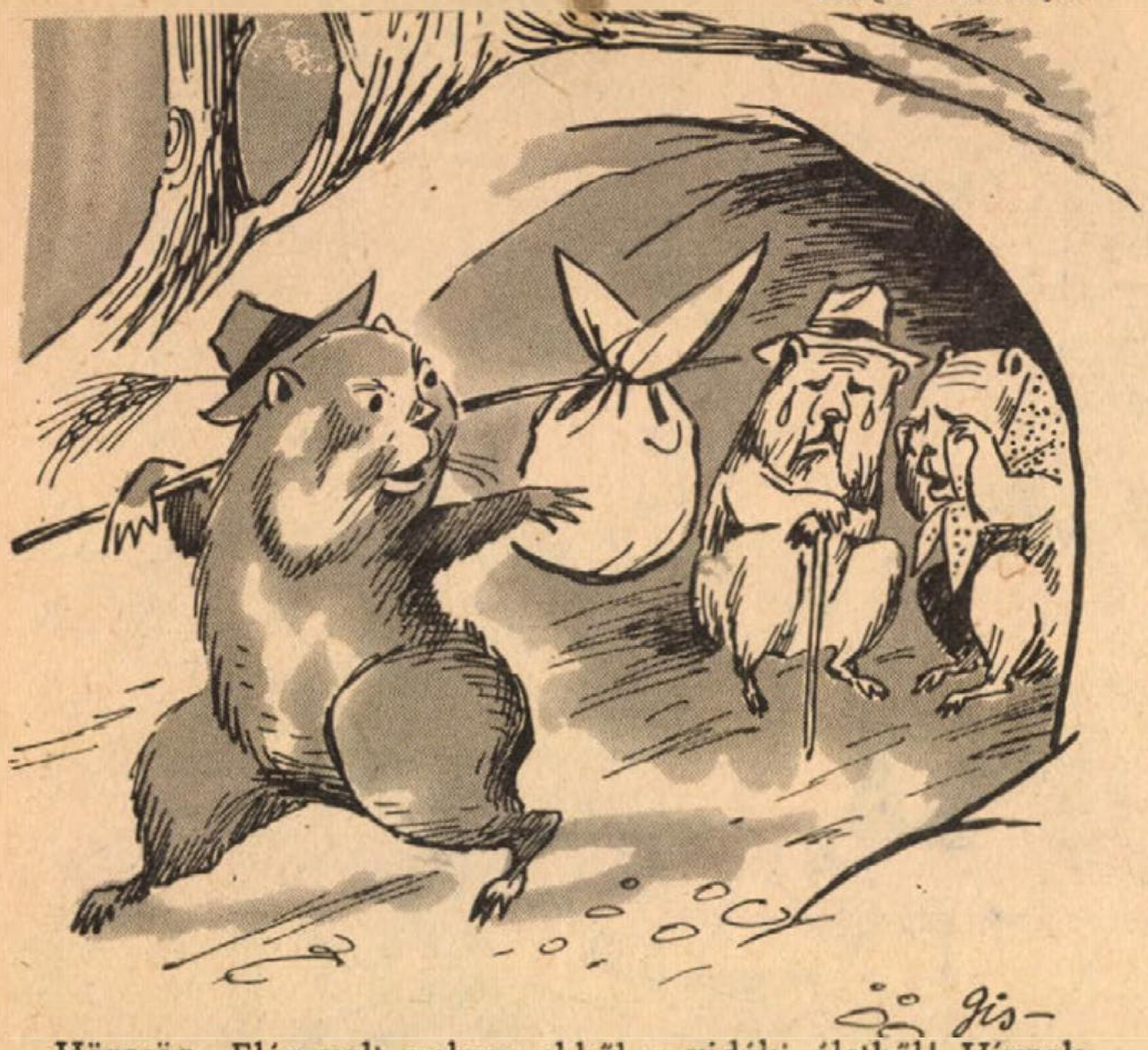

Hörcsög: Elég volt nekem ebből a vidéki életből! Hívnak a fővárosba bélésnek …

Tollhegyről

Ifjú tehetség

Míly fiatal még s máris míly ügyes!
Oly gyorsan változtatta meg színét,
hogy belesápadt a kaméleon.
Kétségtelen, hogy sokra viszi még.

Egy komédiásra

Mesterséged, a csalfa színlelés
már véreddé vált: ha a színpadot
elhagyod, csupán jelmezed veted le,
a képmutatást tovább folytatod.

Lord a televízió előtt

Hűvösen nézi, hogy milyen
egy szavanna viharban,
s közben finnyásan válogat
a havanna szivarban.

Olvasó

Hinnéd-e ma, hogy a falun
volt oly idő régen-egyszer,
mikor ez a szó: „olvasó”
nem ember volt, csupán kegyszer.

Tanács

Mint edzett aszkéták, úgy védd magad
falánkok közt, míg osztoznak a kincsen:
ahol a falka mindent elragad,
ne kelljen semmi, s már nem fáj, ha nincsen.

Reménytelen eset

Ki enmagában veszté el hitét,
vígasztalódni tán még lelne módot.
De nem lel vígaszt s holtig nyomorék,
ki nem magában, — bennetek csalódott!

Egy törtetőről

Bár hangot adsz, de nem vagy hangadó,
nem nagyság az, kinek csak képe nagy,
mesterkedés mesterré nem tehet,
s ha fontoskodsz is, fontos mégse vagy.

Hollós Korvin Lajos

A tél a pokolban is tél

Vasvári Anna rajza

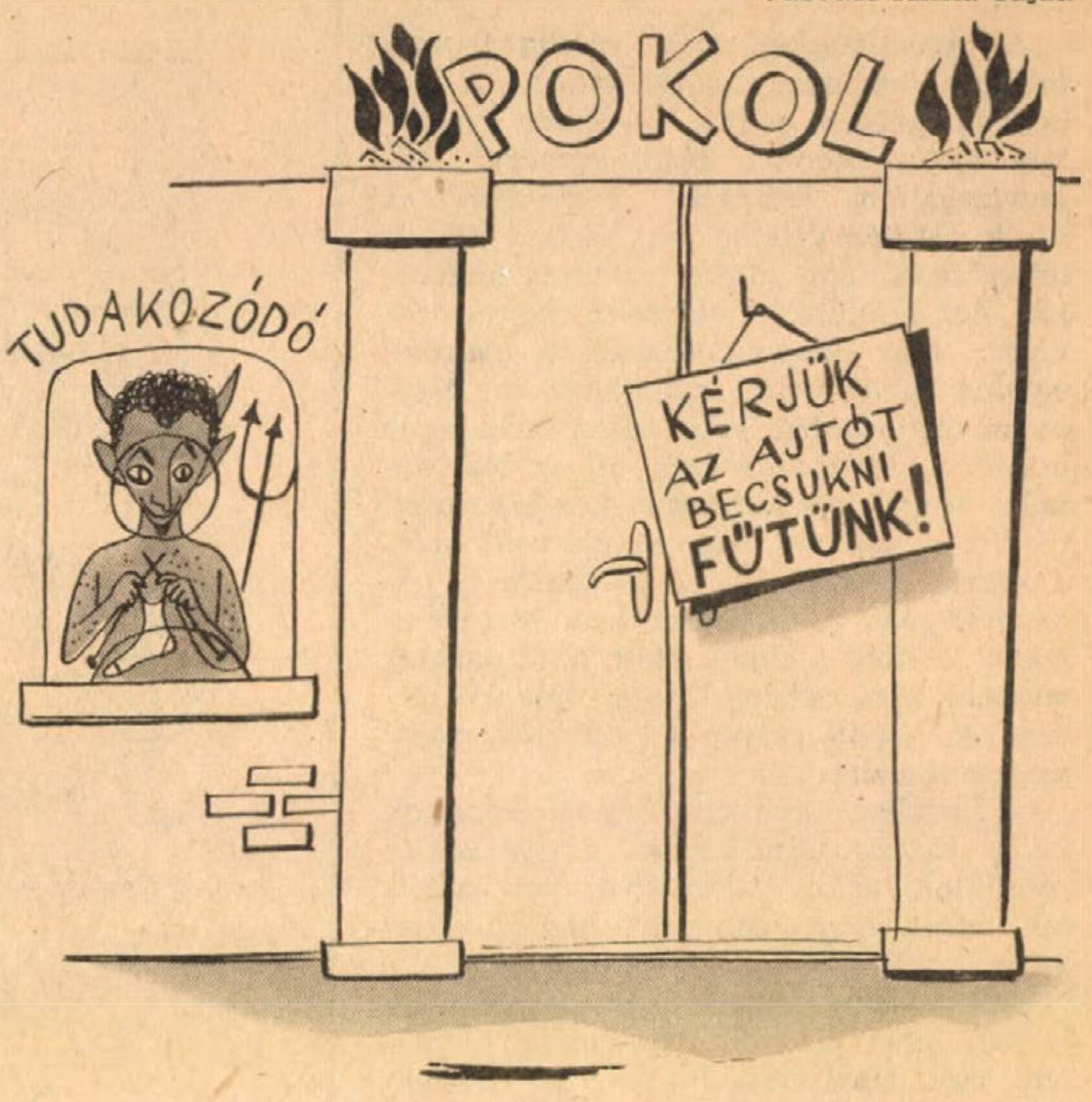
POKOL
TUDAKOZÓDÓ
KÉRJÜK AZ AJTÓT BECSUKNI FÜTÜNK!

A ravasz bérlő, meg a lakásrendelet

Gerő Sándor rajza

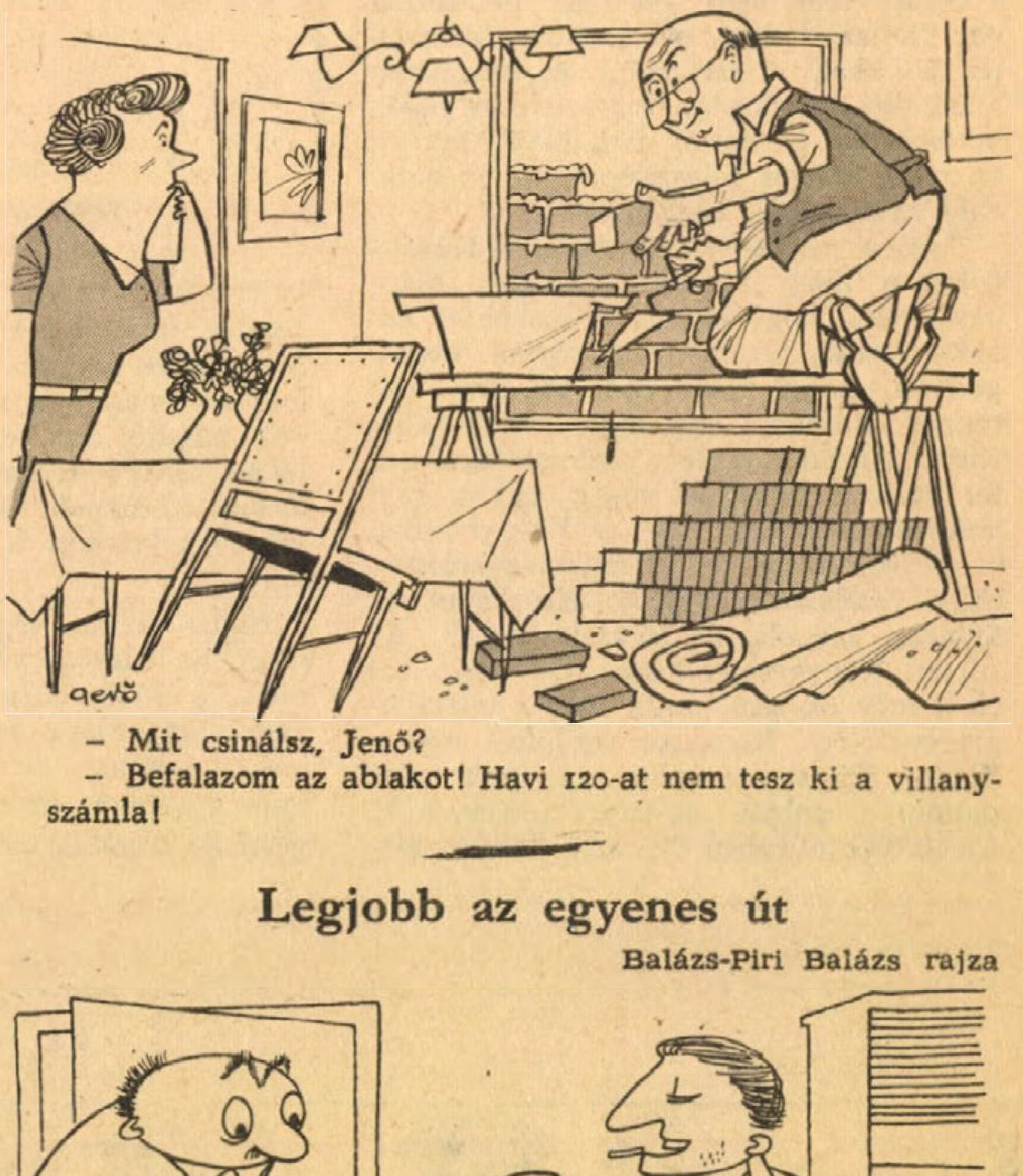

– Mit csinálsz, Jenő?

– Befalazom az ablakot! Havi 120-at nem tesz ki a villanyszámla!

Legjobb az egyenes út

Balázs-Piri Balázs rajza

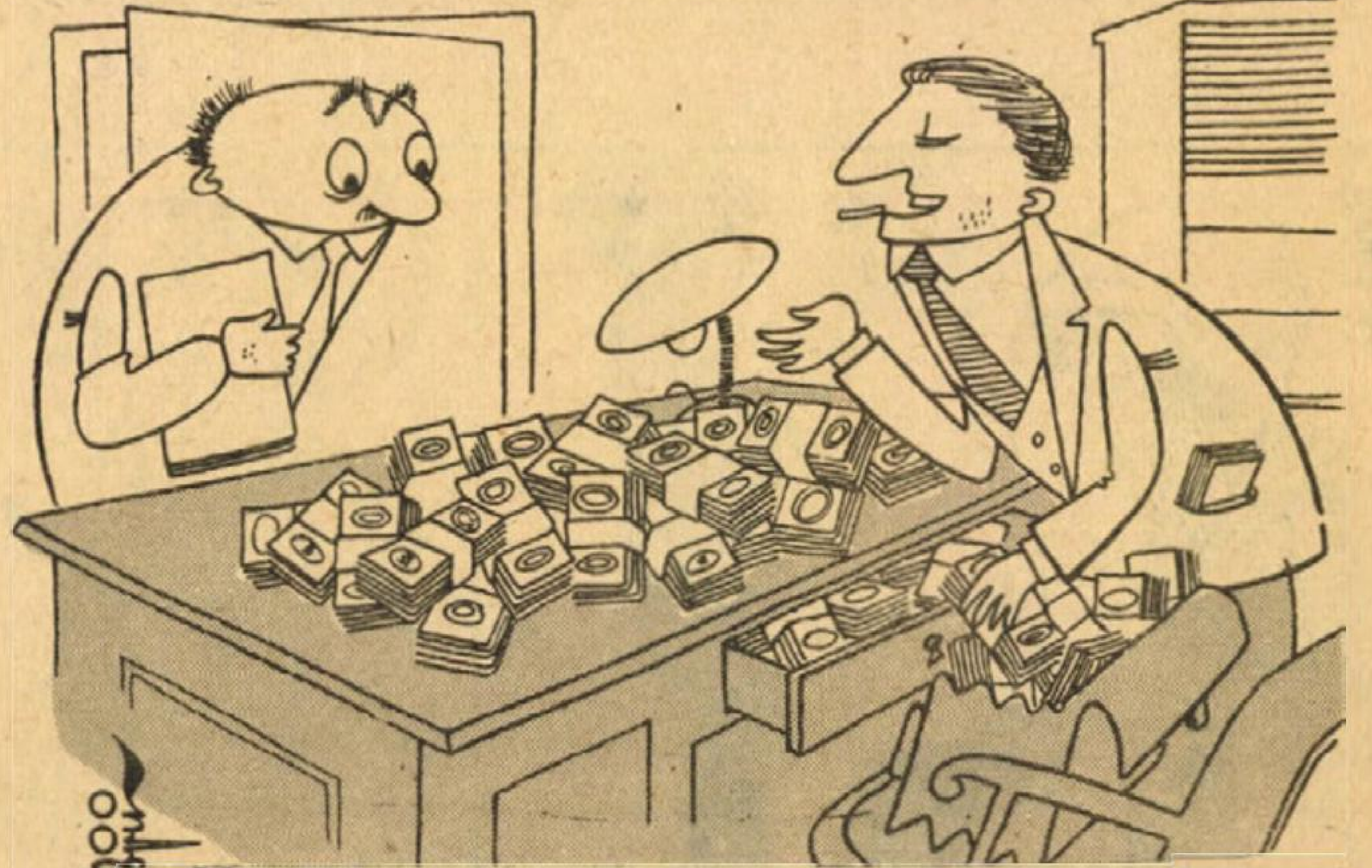

– Mi az, ötös találatod volt a lottón, hogy ennyi pénzed van?

– Rendes ember nem bízza magát a szerencsére … Sikkasztottam …

VANNAK MÉG HIBÁK!

Az áruellátásban még mindig tapasztalhatók bizonyos hiányosságok. A napokban például tükrös teleszkópot akartam venni újonnan épült sashegyi csillagvizsgálóm számára. Bementem az egyik Ofotért-üzletbe, és kértem tükrös teleszkópot, úgy másfél méteres átmérőjűt. Azt mondta az elárusító, hogy most nincs, már megreklamálták a gyárnál, egy-két héten belül számítanak rá. Napszemüveg azonban van, addig talán az is megteszi. Megkérdeztem, mi az oka annak, hogy ilyen fontos közszükségleti cikk nem kapható, mire az elárusító szólt a vezető kartársnak, az odahozta a panaszkönyvet, hogy írjam bele észrevételeimet, s még 9 címet adott, ahol panaszt tehetek. Még néhány Ofotért-fiókban jártam. Az egyik helyen az elárusító bosszúsan mondta:

– Érdekes, amikor dögivel hevertek itt a tükrös teleszkópok, a nyakunkra romlottak, akkor a kutyának sem kellettek. Most, hogy kifogyott, bezzeg kellene.

Tudva, hogy néha a legmeglepőbb helyeken lehet hiánycikkeket találni, elmentem egy Háztartási Boltba, és kértem tükrös teleszkópot. Azt mondták, valószínűleg lesz. Az elárusító hátrament a raktárba, majd visszajött azzal, hogy ezt a típust már nem gyártják. Bementem egy Illatszerboltba, ott azonban lebeszéltek a tükrös teleszkópról, és kézitükröt ajánlottak, mondván, hogy az már régen kiszorította a másik megoldást. Évekig tartottak tükrös teleszkópot, de már tavaly valamennyit bezúzatták.

Tovább kísérleteztem. Az egyik Húsért-üzletben nagy tömeg szorongott. Megkérdeztem, hogy tükrös teleszkópért állnak-e sorba, de egy asszonytárs felvilágosított, hogy virsli van. Itt sem volt tükrös teleszkóp, ami módfelett felháborított. Az Élelmezésügyi Minisztériumnak fel kellene figyelnie végre erre a fájó hiányosságra. Egy Vas- és Edényboltban is próbálkoztam, de itt megmagyarázták, hogy valamennyi tükrös teleszkópot az újonnan megalakult téeszek kapták. Az Állami Könyvesboltokban kinevettek, hol élek, már ők sem látták tükrös teleszkópot évek óta. Hányszor fordultak már a Kiadói Főigazgatósághoz, ott csak halogatták a dolgot, de nem intézkedtek. Ajánlották ellenben Kozucsa Miklós kétkötetes új regényét. Amíg azt elolvasom, addig talán meglesz a kívánt áru. A Gyümértnél bosszúsan mondták, hogy a vevők mindig azt keresik, ami nincs. Ha lenne tükrös teleszkóp, akkor biztosan banánt kérnének. Most, hogy van banán, tükrös teleszkóp kell. Mindig az, ami nincs.

Hiába jártam végig a hanglemez-üzleteket, az édességboltokat, a gyógyszertárakat, a Tüzép-telepeket és a sportkereskedéseket, sajnos, sehol sem kaptam tükrös teleszkópot. Az illetékesek szerint az ipar gyártaná, de a kereskedelem nem veszi át, továbbá akadozik a kooperáció. Bementem végül egy Váci utcai osztályon felüli gyógycipőkészítőhöz, de az mártír mosollyal mondta, hogy ők már régóta nem kapnak, az adó ellenben annál magasabb.

A jövő héten szeretnék venni spektroszkópot, exkavátort és búvárharangot. Már előre félek, hogy milyen kálvárián kell keresztülmennem, amíg esetleg kapok. De az is lehet, hogy nem kapok, mert sajnos, ezekben a legelemibb közszükségleti cikkekben hiányok vannak. Vasúti hidat is csak kéz alatt tudtam venni a minap.

Feleki László

Agitáció

Pusztai Pál rajza

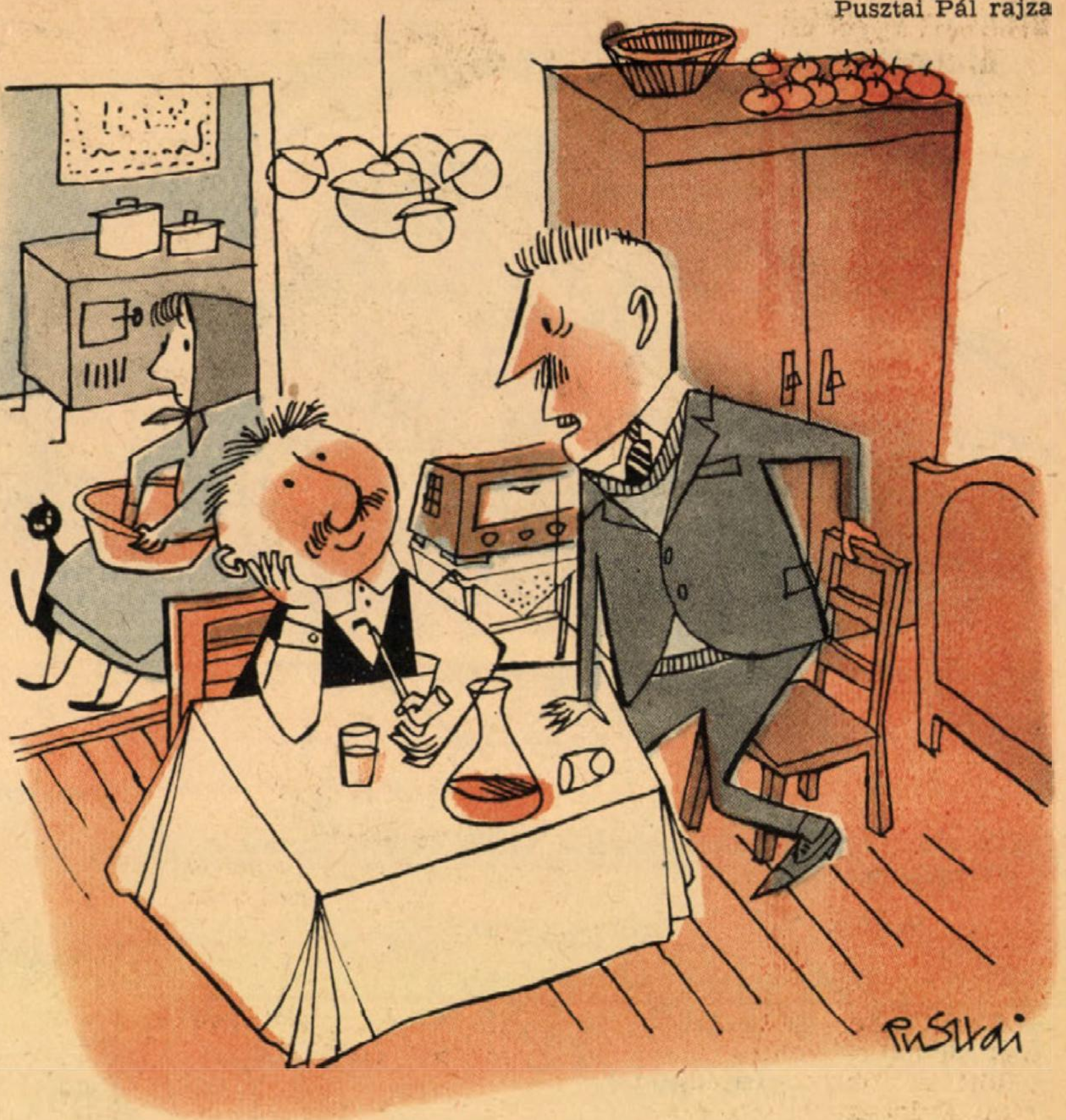

– Maga már belépett?!! Hát akkor miért hagy ennyit beszélni a téeszről?!

– Tudja, olyan jól esett hallani, hogy helyesen döntöttem...

Julcika és a divathóbort

Pusztai Pál rajza

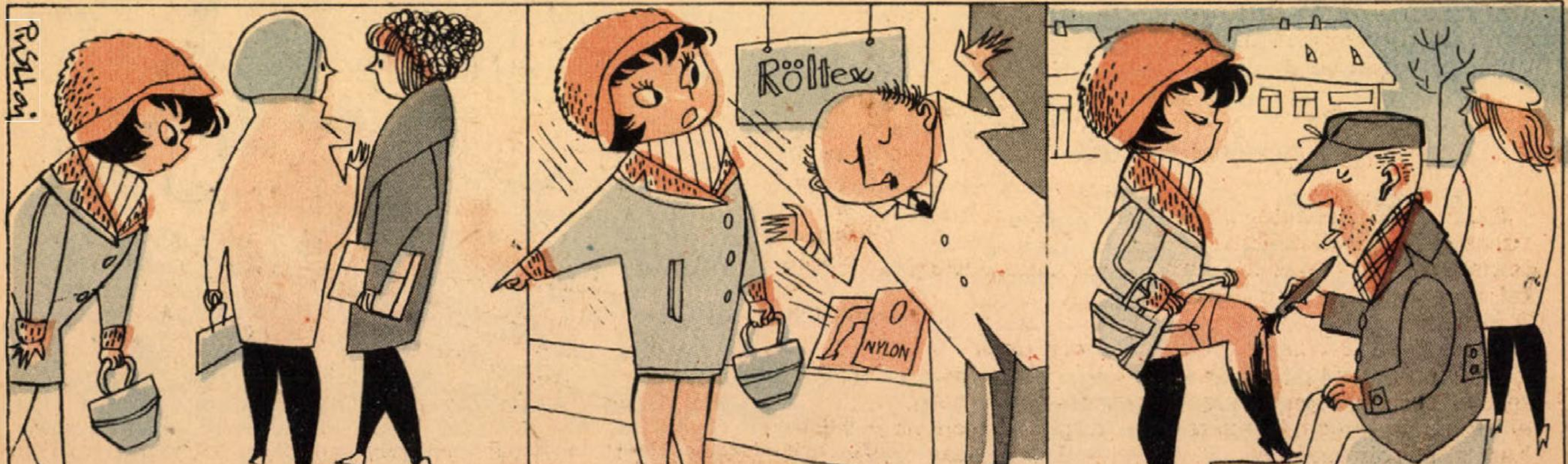

Így utazik egy japán miniszterelnök az Egyesült Államokba

Toncz Tibor rajza

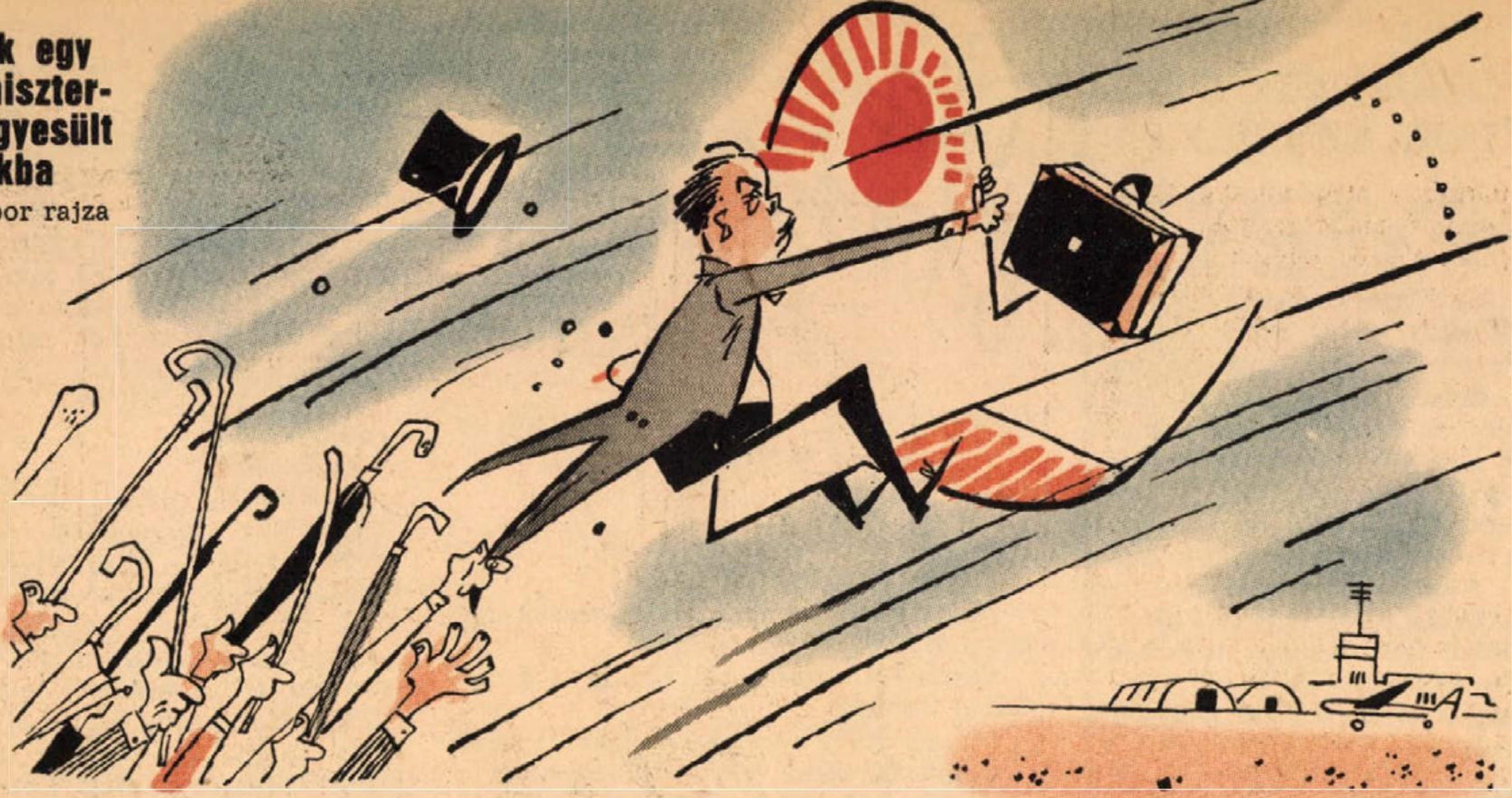

Kész vicc

József főherceg, a nagy író

József főherceg családjának demokratizmusa öröklődött. A főherceg újabban mint érdekes írói egyéniség mutatkozott be. Színes, eleven útleírásokat ír, tiszta, zengzetes magyar nyelven. A főherceg egészen új műfajt teremtett meg. József főherceg lebilincselő, szimpatikus egyéniség. Tolla oly titkos ajtóit is fellebbenti a léleknek, amelyeken máskülönben hiába kopogtatnánk.

(Érdekes Újság, 1914.)

Tarka jelmezbál

A közgazdászok második bálja, a jelmezbál fényesen sikerült. Ott volt De' Ben Noci bárónő tüllel kombinált aranybrokát ruhában, Titsch Márti gyöngyvállpántos estélyiben, Szalay Dudi bordó taftban, Fehérvári Boci narancssárga sanzsánban, Széchy Baby többszínű tarka rózsákkal díszített selyemruhában.

(Színházi Élet, 1930.)

Kurbli

Szerkesztői üzenet : : : Főváros! Tessék kötelezni a taxisokat, hogy szereljenek fel az autókra önindítókat! A kurblizás kiment a divatból. Sehol a világon nem kurbliznak, csak Budapesten. A sofőr térdepel a gép előtt, és majdnem megszakad a kurblizástól.

(Pesti Futár, 1930.)

Mindenféle

Rettenetes, hogy némelyik cigaretta milyen emberben folytatódik.

*

Helyes, ha te is elfelejted, hogy jót tettél valakivel.

*

X megundorodott magától: Végre hisz másoknak.

*

Lehet, hogy Homérosz vak volt, de az biztos, hogy ki tudta tapintani a világot.

*

A moralista tévedése: meg akarja javítani a világot, ahelyett, hogy előbb megismerné.

*

Azon is lehet nevetni, hogy min nevettek az emberek régen.

*

A jó író szorongás nélkül élvezi mások műveit.

F. L.

Pesti vadásztörténet

Válogatós vendég tért be az egyik pesti étterembe. Fitymálva böngészte végig az étlapot, de a hosszú listán nem talált semmi ínyére valót.

– Nyúl nincs? – kérdezte a türelmesen várakozó pincértől.

– Azzal nem szolgálhatok, de van fácán.

– Az nem kell – legyintett durcásan a vendég.

A pincér széttárta a karját:

– Sajnos, ma mást nem lőttünk.

Még mindig disznótor!

Várnai György rajza

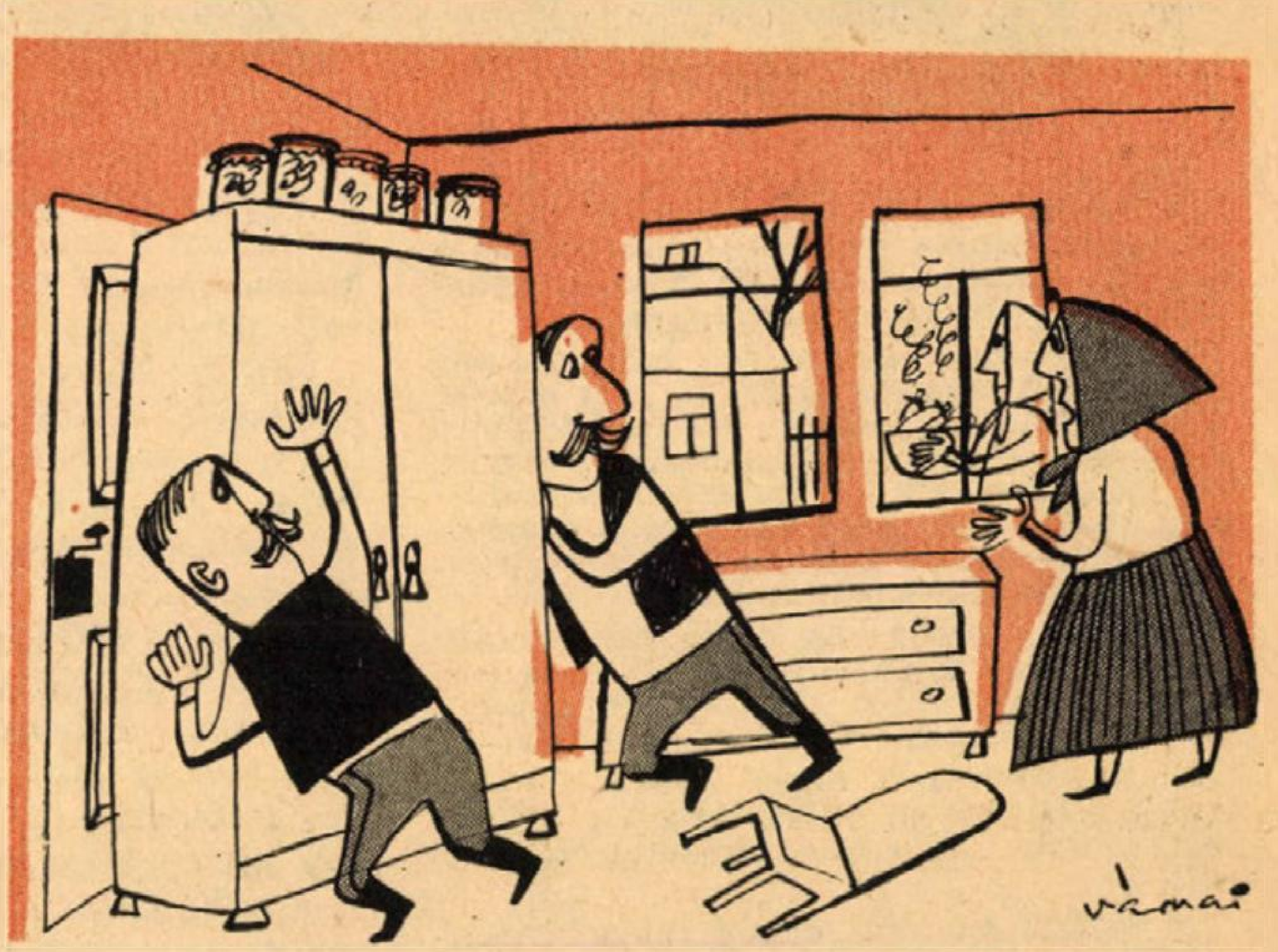

– Gyorsan torlaszoljátok el az ajtót! Megint kóstolót hoznak!

Növekszik a Művelődési Otthonok száma

Szür-Szabó József rajza

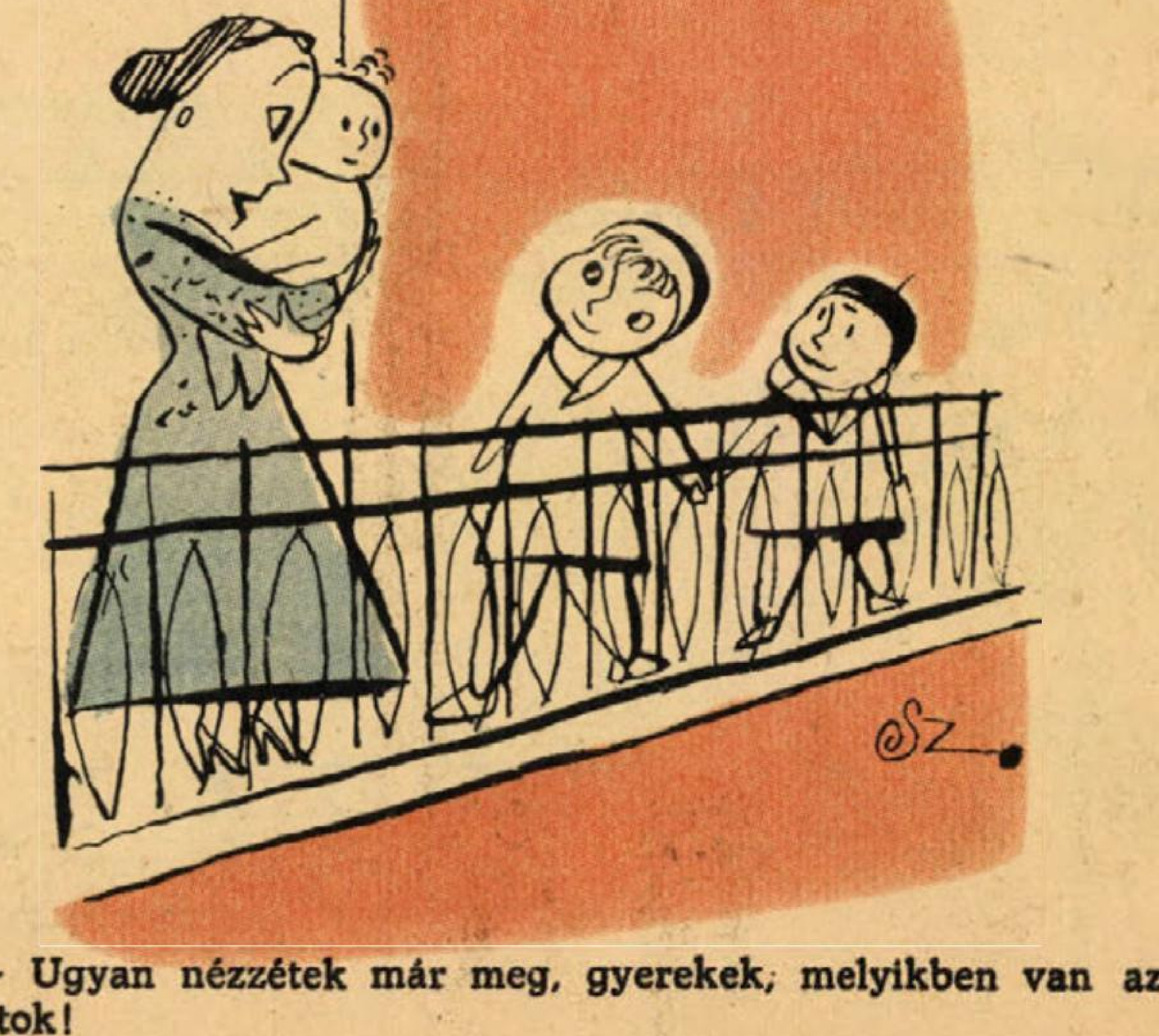

– Ugyan nézzétek már meg, gyerekek, melyikben van az apátok!

ELTEMETTÜK SÁNDOR KÁROLYT

Január 18-án, nagy részvét mellett temettük el Sándor Károlyt, tragikus hirtelenséggel elhunyt kiváló munkatársunkat. Barátain, kollégáin kívül nagy számban kísérték utolsó pihenőjére tisztelői, derűs humorát szerető közönsége. A Magyar Újságírók Országos Szövetségének és a Ludas Matyi szerkesztőségének nevében lapunk főszerkesztője, kollégái nevében Gerő Sándor búcsúztatta Sándor Károlyt.

Laptársaink, kollégáink, olvasóink közül igen sokan fejezték ki együttérzésüket levélben, vagy táviratilag. Ezúton köszönjük részvétüket.

Egy önérzetes ember

Sok szó esik arról Nyugat-Németországban, hogy a Hitler-korszak legismertebb és leghírhedtebb pribékjei nemcsak büntetlenül sétálnak, de még magas nyugdíjakat is húznak a kormánytól.

Karlsruheban nemrégen feljelentettek egy ilyen közismert gyilkost, akit először halálra ítéltek, aztán életfogytiglanira szóló kegyelmet, majd amnesztiát kapott, és most havi 450 márka (több mint kétezer forint) nyugdíjat kap. Az is kiderült róla, hogy vezetőtagja az új nácipártnak, a Deutsche Reichsparteinak.

Az ellene emelt vád olyan súlyos volt, hogy büntető eljárást rendeltek el. A tárgyaláson az ügyész szóvátette a nyugdíj kérdését, és megkérdezte a vádlottat:

— Hogyan mert maga nyugdíjat elfogadni, amikor jól tudta, hogy a háború alatt súlyos bűncselekményeket követett el?!

A vádlott dacosan emelte fel a fejét.

— Kérem, elnök úr, én jól keresek, mint autófuvarozó, a nyugdíj folyósítását magam sem tartottam jogosnak, és abból egyetlen márkát sem használtam fel saját céljaimra!

— Hát mit csinált vele?

Büszkén hangzott a válasz:

— Pártcélokra adtam.

Csak bátran!

(Kávéház. Két szomszédos asztalnál ül két ember.)

Egyik: Auvauuuu . . .

Másik: Szólt valamit?

Egyik: Szszszsz juhuuuj . . .

Másik: Ha nem veszi tolakodásnak egy ismeretlentől . . . Mi a baj?

Egyik (szenvedőn): A fogam. Már 48 órája. Iiiüüüü . . .

Másik: Mért nem megy fogorvoshoz?

Egyik: Ki kéne húzatni, de úgy félek.

Másik: Hát nem szégyelli magát? Férfi maga vagy éjjeliőr egy háremben? Tudja, hogy manapság miből áll egy foghúzás? Annyit sem érez, mint ha egy légy rúgta volna meg.

Egyik: Félek.

Másik: Ember. A felvilágosultság korszakában élünk, és maga egy foghúzásból ilyen ügyet csinál. Fel a fejjel, egyenesítse ki a gerincét, aztán bátran előre!

Egyik: Mennék én, de, amikor azzal a fogóval a számban kotorásznak, én remegni kezdek és reszketek. Így ni, tetszik látni? *(Reszket.)*

Másik: Hagyja abba. Mi kell a foghúzáshoz? Egy kis bátorság kell hozzá és jókedély. Érti? Jókedély! Tudja, mit csinálok én foghúzás közben? Röhögök, meg vicceket mesélek, meg utánozom a Latabárt.

Egyik: Csodálom Önt, és tisztelem.

Másik: És tudja még, mit csinálok én foghúzás közben? Részleteket éneklek Fall Leó és Millöcker operettjeiből. Tudja, a jókedély átragad a környezetre, és így könnyebben megy az egész.

Egyik: Óriási! Ha szabad kérdeznem, eddig hány foghúzása volt?

Másik: Ha csak a tavalyit számítom, akkor háromezerkétszáz.

Egyik: Tessék?

Másik: Pardon, még be sem mutatkoztam. Doktor Stux Pál fogorvos vagyok.

Galambos Szilveszter

A PALI ÉS A PALIFOGÓ

Megyek a Körúton, szerény részt vállalva a csúcsforgalomból.

Egy borostás, rosszul öltözött férfi áll meg előttem. A szemembe néz nyíltan, ha nem is egyenesen, mert jobb szemét a jobb szemembe, bal szemét a bal szemembe mélyeszti. Arcának nyílásaiból enyhe borillat árad. Megszólításával tüntet ki.

— Bocsánat, uram.

Megállok.

— Tessék.

— Kedves uram, elvtársi segítségre van szükségem. Ugyanis az történt velem, hogy elvesztettem a hetijegyemet. Az is lehet, hogy valami kocsmajáró huligán ellopta tőlem az Italboltban, ahová én be nem tenném a lábamat. Tetszik tudni, Monoron lakom, így állott elő az én nagy megszorultságom. Míg gyalog hazaérnék, családom halálra aggódná magát. Szerencsére a járókelők között megláttam önt, akinek nemes vonásai elárulják, hogy méltó a bizalmamra. Kedves uram, adjon kölcsön öt forintot autóbuszra. És kérem a címét, hogy holnap visszaküldhessem.

Előadását fokozódó rosszindulattal hallgattam. A végén csak ennyit mondok:

— Sajnálom, nincs pénzem.

Arcára egy pillanat alatt tökéletes közöny ül, szó nélkül kikerül, mint egy tárgyat. Erre bosszúsan utána morgok:

— Hülyének nézett?

Váratlan fordulat. Visszafordul.

— Igen. Már húsz lépésről kiválasztottam magamnak. Olyan bárgyú képe van, és szemüvege mögül olyan naivul néz a világba, hogy azt gondoltam, ennek a palinak akármilyen dajkamesét beadhatok, megvágom öt forintra, és újra iszok egy nagyfröccsöt . . . De úgy látom, a látszat csal. A gügye külső alatt az életet ismerő, éles szemű ember rejtezik, akitől ugyan semmiféle fondorlattal ki nem csalok öt forintot . . . Persze, ha valóban nagyvonalú ember volna, éppen ezekután . . .

— Itt van, barátom, öt forint, igya el az egészségemre.

Dunai Ferenc

Így képzeli a plagizátor

Takács Zoltán rajza

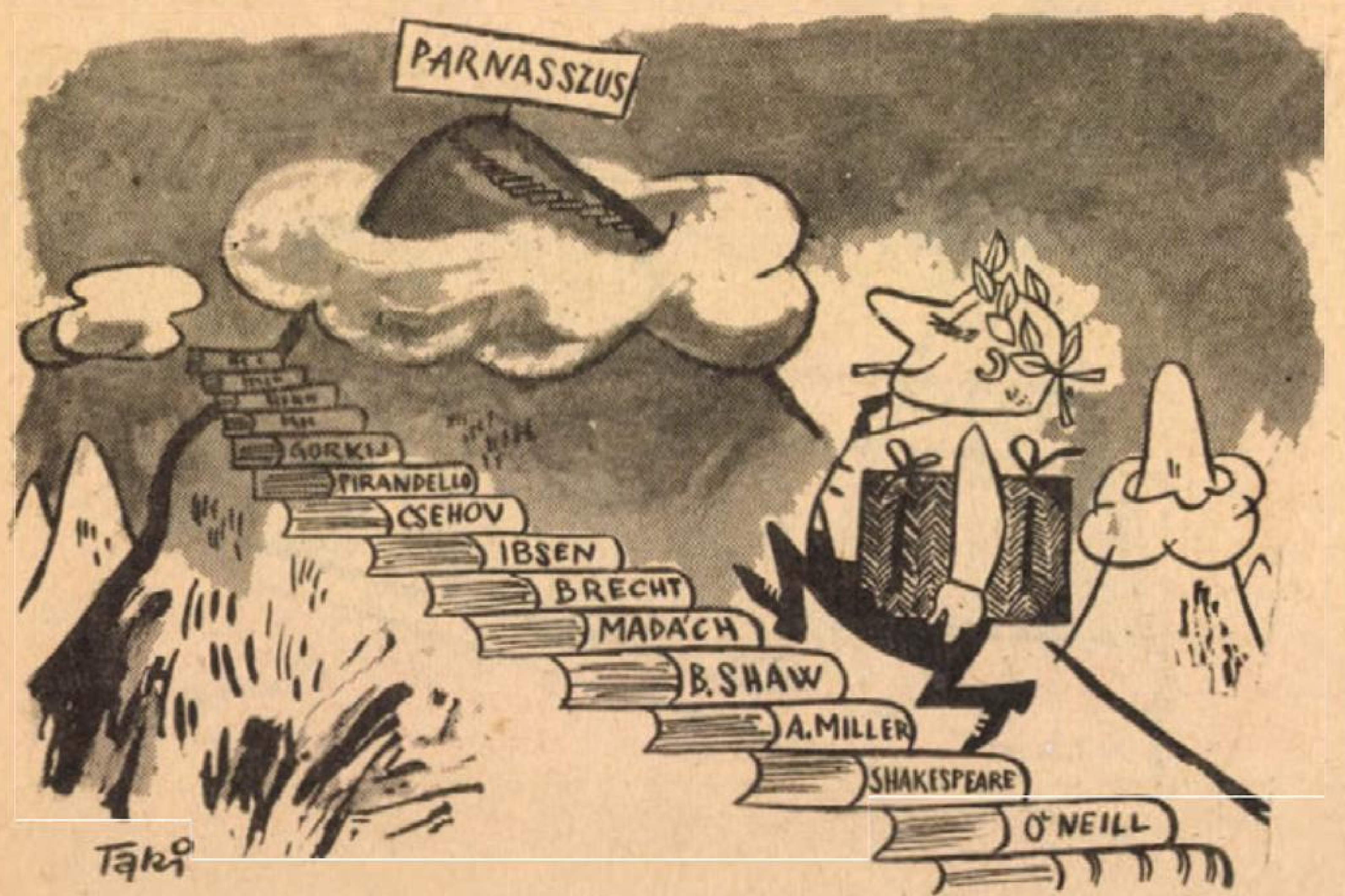

Mint a felnőttek

Gerő Sándor rajza

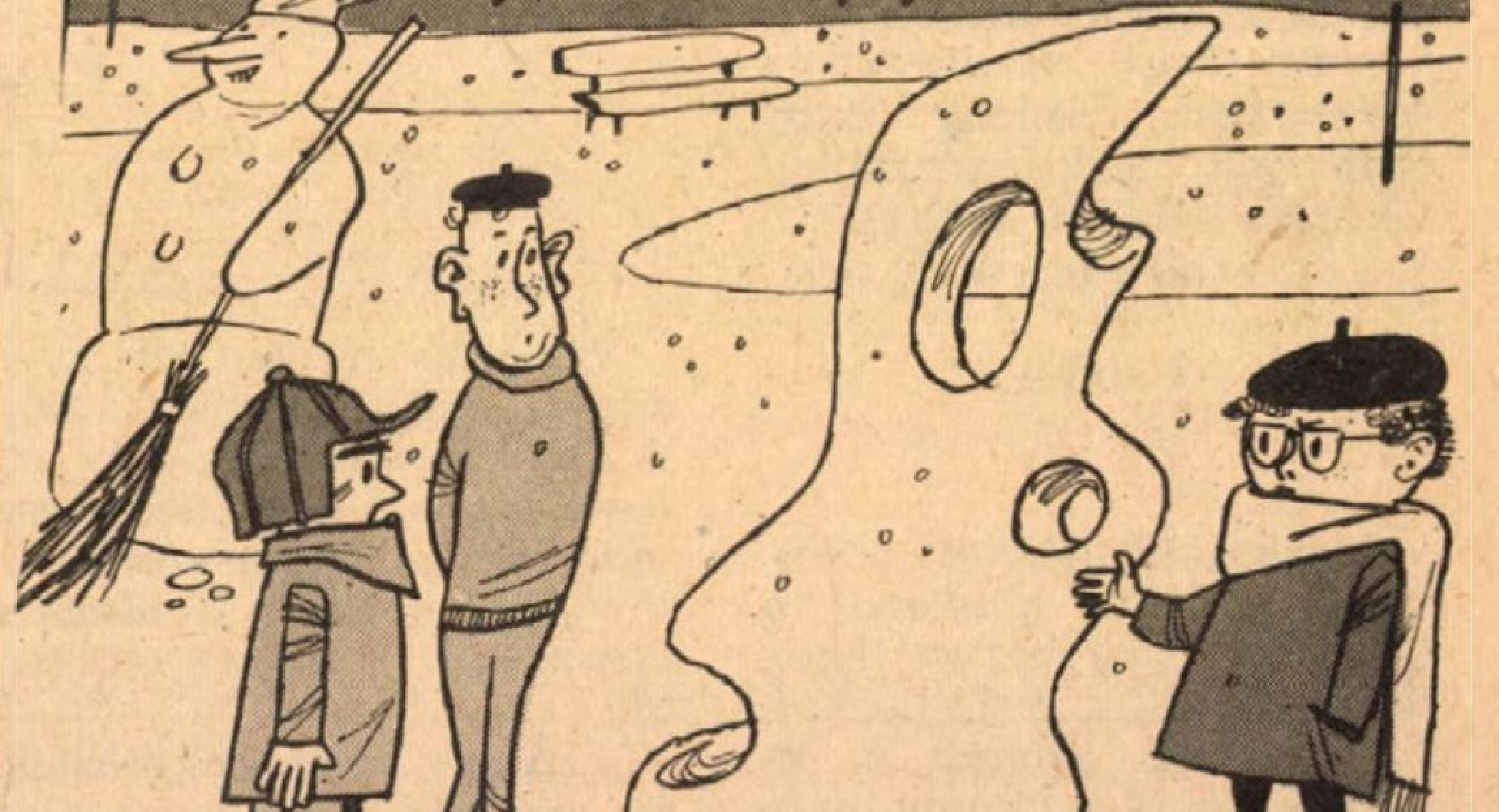

– Én csak valami újat akartam!

Afrikai autótípus

Kaján Tibor rajza

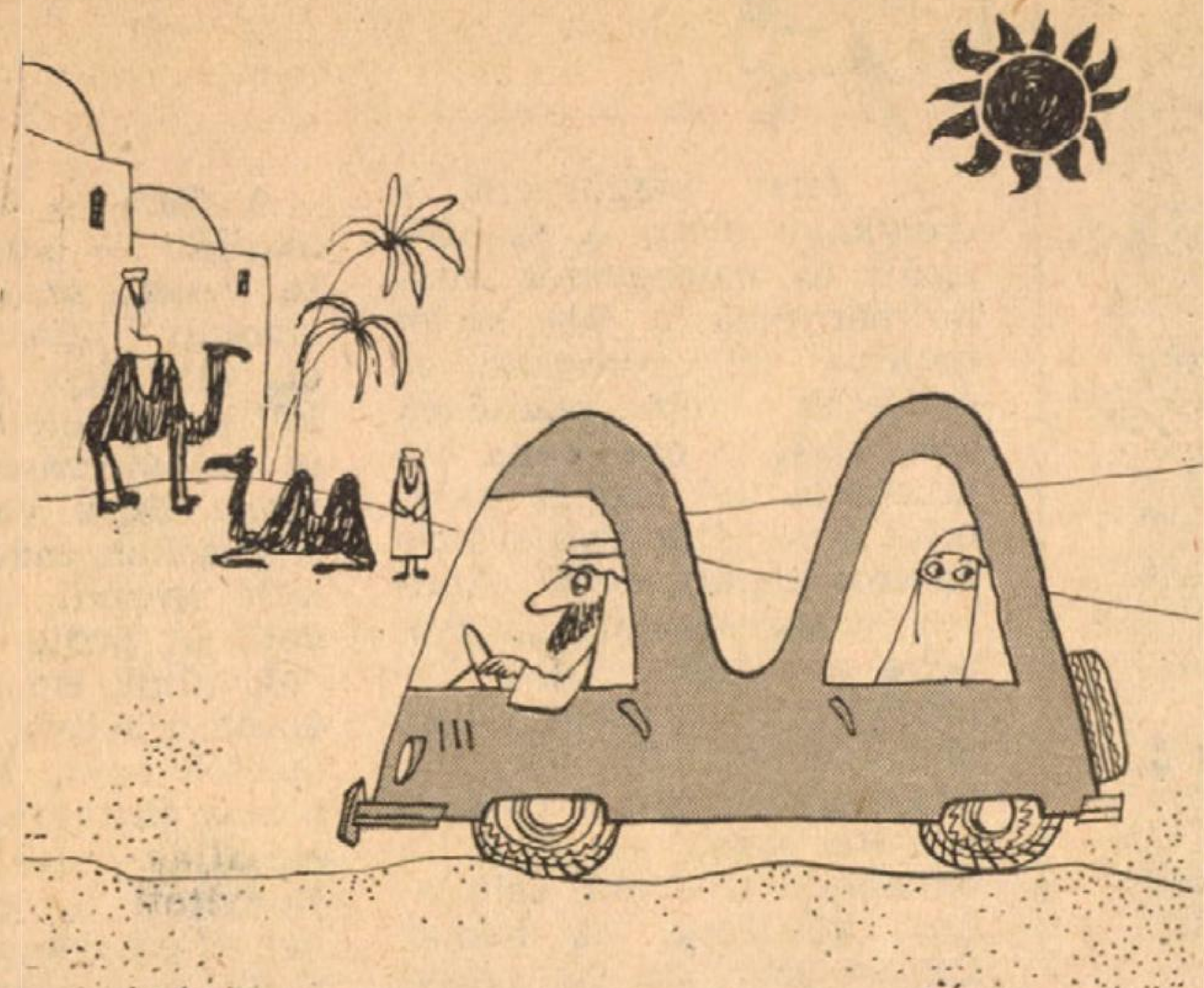

Téli uszoda

Várnai György rajza

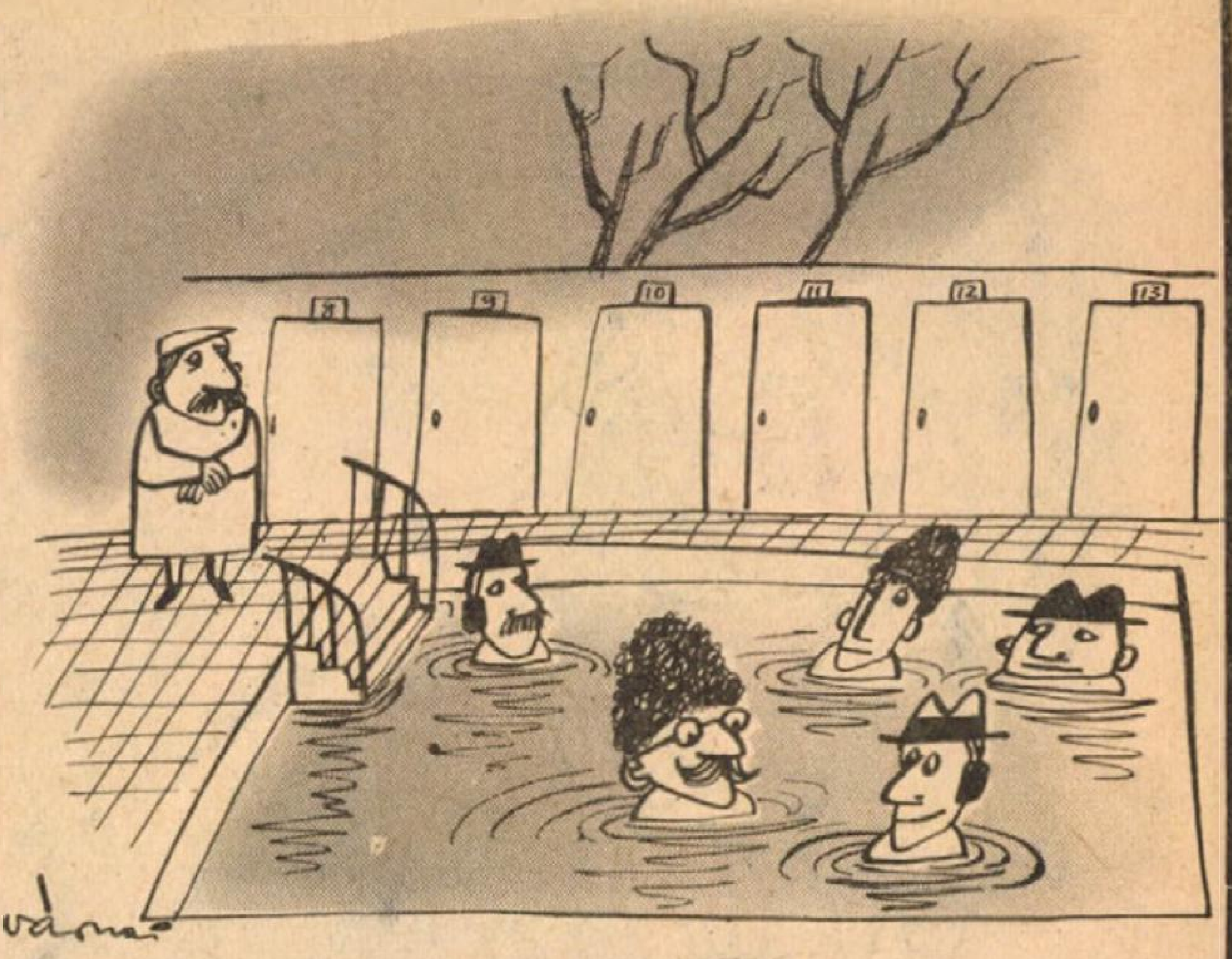

Az okos disznó

Toncz Tibor rajza

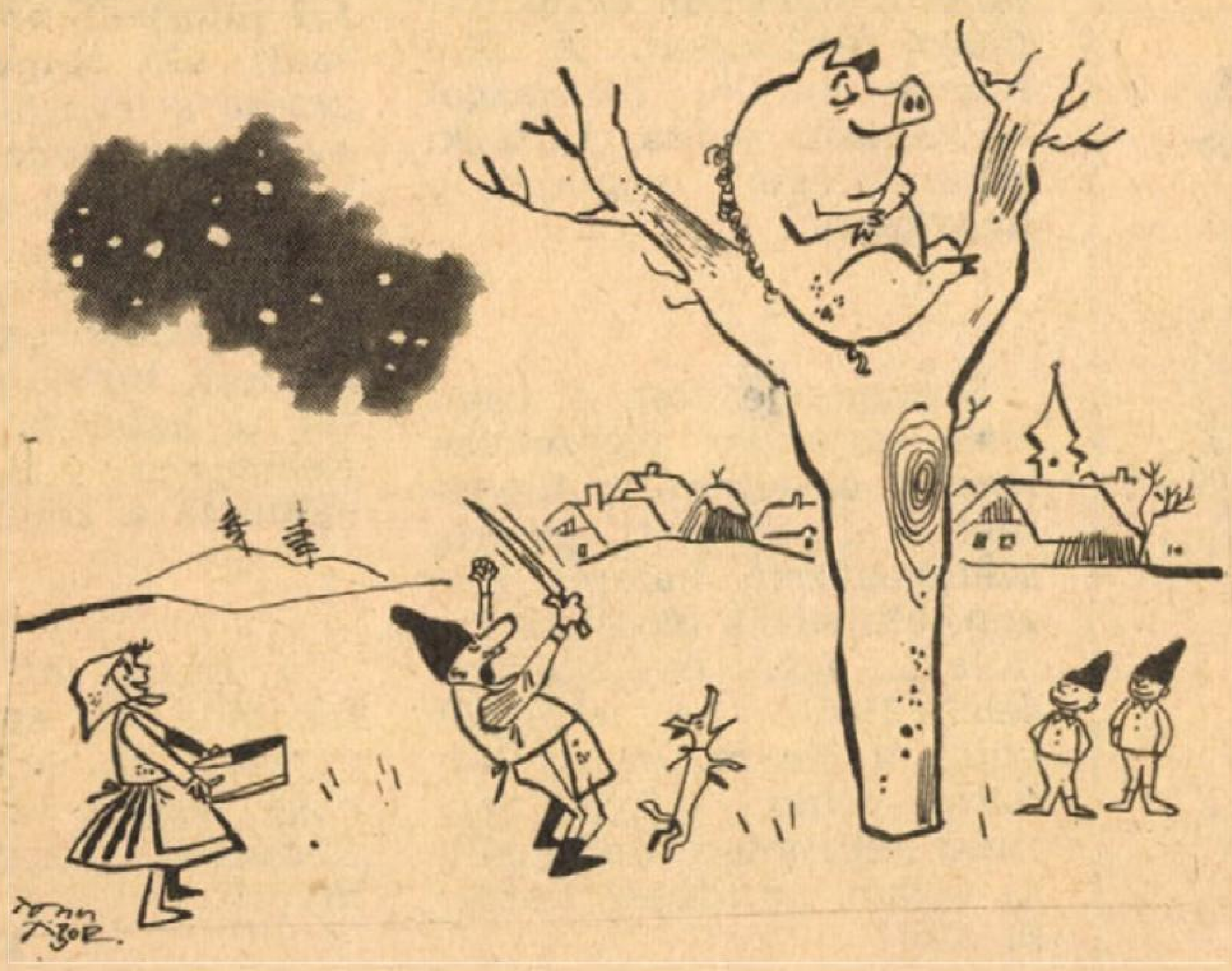

Mindent elvégez a gép

Schwott Lajos rajza

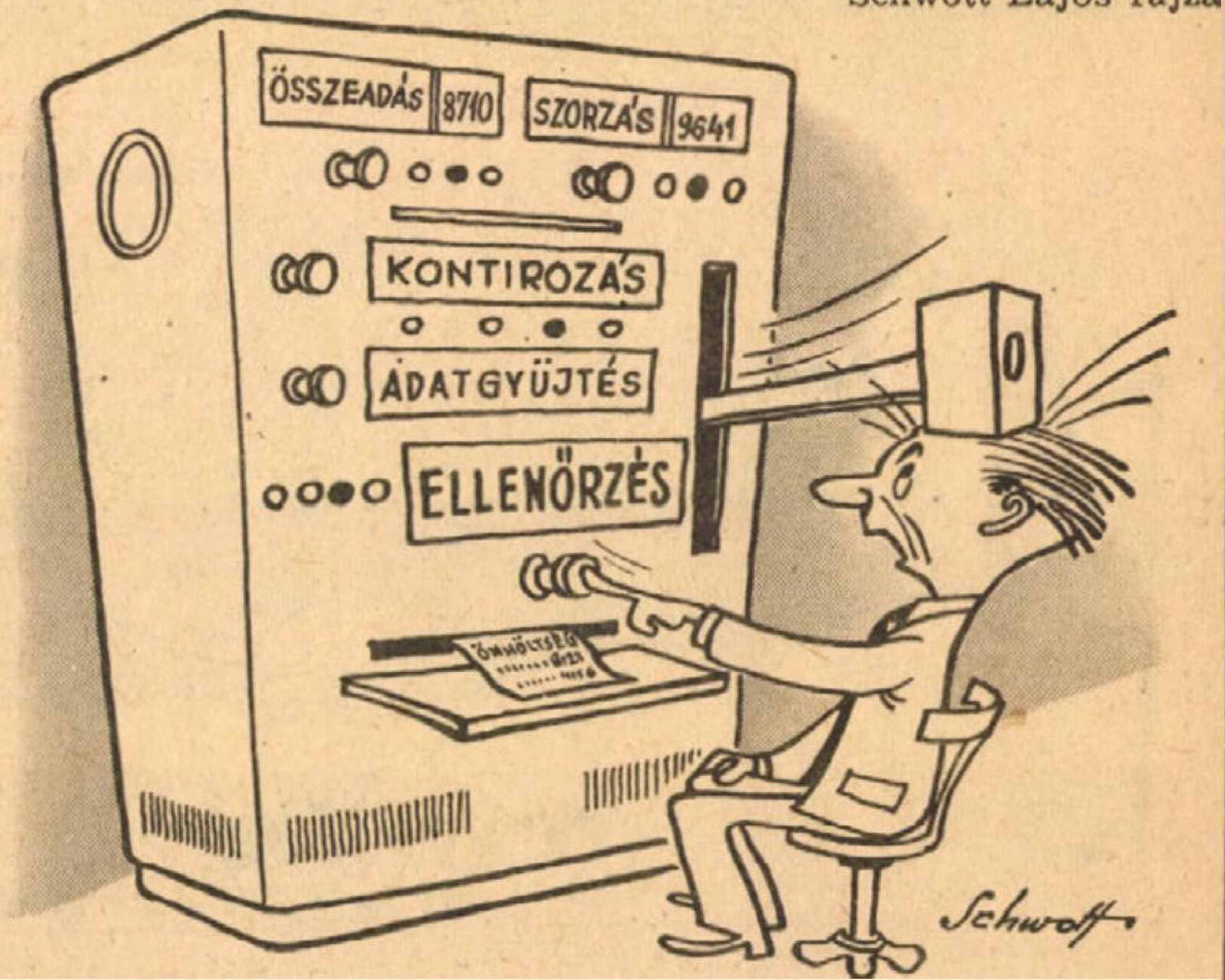

ÖTLETES NYOMOZÁSOM TÖRTÉNETE

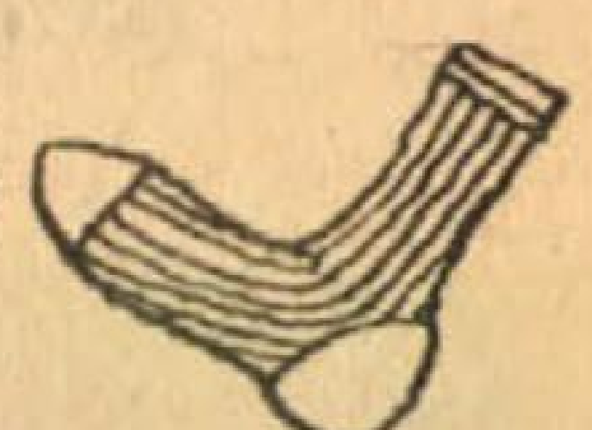

Ritka és különleges társadalmi eseményről értesültem a minap: teljes inkognitóban Budapestre érkezett II. Kefir alkirály, hogy ivókúrát tartson a nagyhírű magyar gyógyvizekből. Az alkirály — mesélték a beavatottak — minden feltűnést elkerülendő, rangrejtve él Budapesten, és hogy a legteljesebben rejtse magát a sajtó és a film érdeklődése elől, boltvezetői állást foglalt el egy rövidáru-divatcikk-kereskedésben, mivelhogy a nagyapja egykor zokni-ügynök volt, és így maga is ért valamit a rövidáru szakmához.

Nem lennék igazi újságíró, ha nem izgatott volna a feladat, hogy csak azért is megtaláljam a nyilvánosság elől elrejtőzött érdekes személyiséget és beszélgetést folytassak vele. De hogyan találjak rá? Elmondom, milyen ötlettel kutattam fel. Vásárolni mentem a rövidáru-divatcikk-boltokba!

Az első boltban a pultnál az eladók beszélgettek, ügyet se vetettek rám! Álldogáltam fél percig, aztán mentem tovább, biztosan tudtam, hogy nem itt rejtőzködik az alkirály.

Mentem a következő boltba, kértem egy pár szürke zoknit. — Nincs! — mondta a boltvezető — csak sárga és zöld zoknit tartok. — Mehetek tovább — gondoltam magamban —, itt sem találom meg, akit keresek. A harmadik boltban volt szürke zokni, de nem nekem való méretben. A negyedik bolt vezetője egyáltalában nem tartott zoknit, az ötödik bolt vezetője a legforgalmasabb időben leltározott, a hatodik boltban nem vették be a kirakatból a szürke zoknit, a hetedik boltban kaptam szürke zoknit, de nem tartottak zoknitartót. Ám én mentem tovább, elszántan, hogy megtalálom II. Kefirt, az ál-boltvezetőt!

Így érkeztem el a kétszázhetvenhetedik rövidáru-divatcikk-boltba. A boltvezető udvariasan sietett elém.

— Szürke zoknit kaphatnék? — kérdem.

— Természetesen — mondja a boltvezető. — Milyen számot parancsol?

— Miért? — kérdem ismét —, talán több nagyságban is tart szürke zoknit?

— Természetesen — mondja ő —, minden számban van szürke zokni.

— És drapp zoknit is kaphatnék? — kérdem tőle óvatosan.

— Természetesen — mondja a boltvezető készségesen. Adjak drapp zoknit is?

— De zoknitartó is kellene ám nekem! — mondom neki, és a szemem sarkából figyelem.

— Zoknitartó, igenis — mondja ő közönyösen, és hozza. Egy lépést teszek felé és megfogom a pultot, a boltvezető szemébe nézek:

— De nekem ing-gomb is kellene ám! — mondom élesen — és gallérmerevítő is kellene, és egy divatos, keresztcsíkos nyakkendő is kellene ám!

— Szolgálatára! — mondja a boltvezető készségesen és már hozza is a gombot és a nyakkendőt, de hirtelen átugrom a pult felett és megragadom a boltvezető gallérját!

— De nekem fehér zsebkendő is kell! — kiáltok rá — tart fehér zsebkendőt, és selyemsálat vajon tart-e?

— Igenis — mondja ő rémülten, és menekülni próbál, de már késő!

Előrántom riporter-blokkomat! — Ne is tagadja! — kiáltok rá. — Hiszen maga mindent tart a boltban, amit egy vevő keresni szokott! Maga sohasem volt Pesten boltvezető! Maga II. Kefir, az alkirály!

Somogyi Pál

SZINHÁZI RENDEZŐ

Erdei Sándor rajza

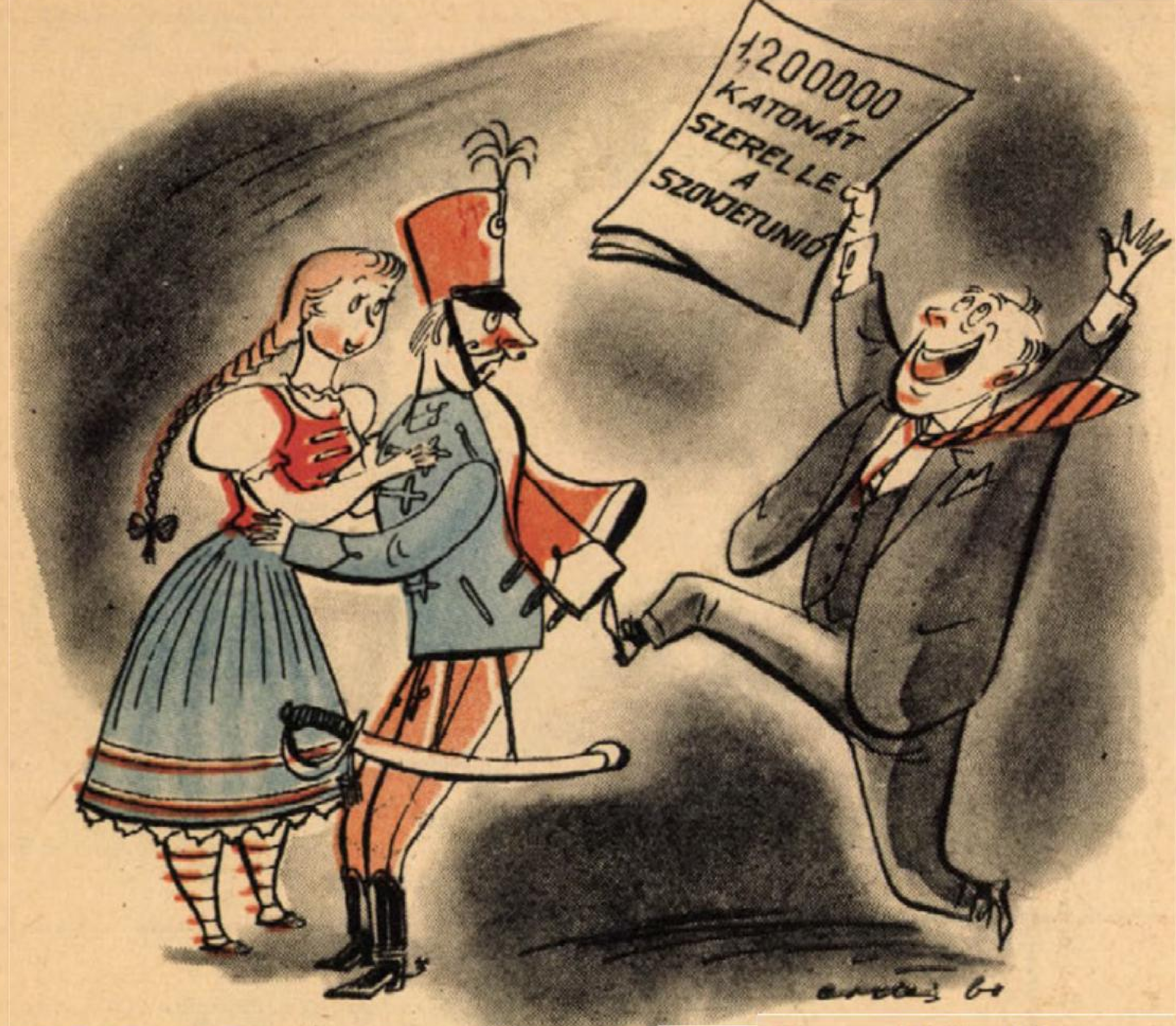
1200000 KATONÁT SZERELLE LE A SZOVJETUNIÓ

- Mindig mondtam, hogy két huszár elég a János vitézhez!!!

A nagy mutatvány

Takács Zoltán rajza

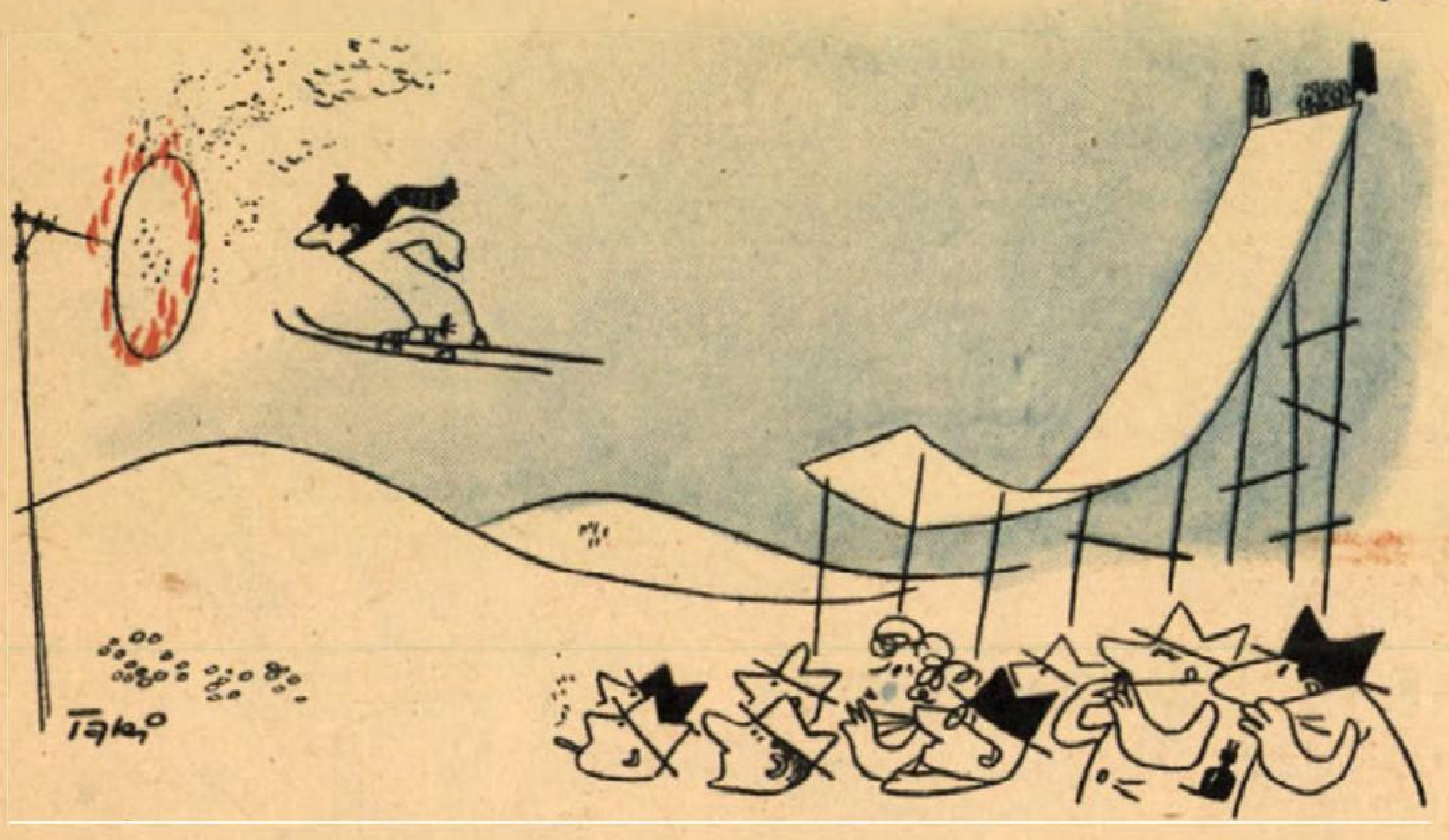

BŰNÜGYI ESET

1.

A férfi megtorpant a nagykapu előtt. A zsebébe nyúlt és mégegyszer áttanulmányozta a kis szelet papírra írt adatokat, az épületek elhelyezésének tervrajzát, a nagykapu bejáratánál ülő kapus, valamint a belső épületnél szolgálatos kapuőr nevét. Amikor visszacsúsztatta a zsebébe a cédulát, ujjai önkéntelenül megtapintották igazolványa fedelét. — Végeredményben a fellépés is sokat számít — gondolta vállrándítva —, aki céltalanul kóvályog, az hamar szemet szúr, de, ha valaki céltudatosan mozog, az bennfentesnek tűnik és... — Eh — legyintett, eldobta cigarettáját és még egyszer megsimogatta a felsőkabátjából kidudorodó kerek, kemény fémtárgyat. A fém hidege mintha bátorságot kölcsönzött volna, hirtelen elhatározással benyitott a nagykapun.

2.

Szerencséje volt. A kapu éber cerberusa jegyzeteibe merült és elkerülte figyelmét az a felhajtott gallérú, szembehúzott kalapú idegen, aki sietős léptekkel indult az egyik épületszárny felé. Pedig ha felfigyelt volna a férfira, azt is láthatta volna, milyen természetellenesen dudorodik ki valami az idegen kabátja alól.

3.

A férfi — kis tervrajza alapján — hamar kiismerte magát az épületek bonyolult útvesztőjében és ott állt célja, a 3/C-vel jelölt épület előtt. Ha az itteni ellenőrzésen túl jut, nyert ügye van, hiszen a folyosókon már senki nem kelt gyanút, a visszafelé való út pedig gyerekjátéknak tűnik. Ha a kapuőr nem volna a helyén... Bár megígérték neki, hogy valami hamis ürüggyel rövid időre elcsalják helyéről, dehát... Benyitott és gyors léptekkel az emeletek felé indult. Senki nem állta útját. — A 4-es terem, dörömbölte agya, amikor a második emeletre ért. Benyitott. A bejárattal szemben, egyszerű ágyon, egy szenvedésektől eltorzult arcú férfi feküdt, aki álmában sípolva szedte a levegőt. Az idegen az ágya mellé lépett. — Mégsem lehet így álmában — gondolta —, és megpaskolta az alvó ember arcát, majd, amikor az ébredezni kezdett, hirtelen mozdulattal a kabátjába nyúlt, és keményen megmarkolva előhúzta a kerek fémet.

4.

— Nesze, itt a termosz feketéd! De engem még egyszer rá nem vesztek, hogy hozzak be valamit a kórházba, látogatási időn kívül!...

Tardos Péter

Aminek farsangkor sem szabadna lennie...

Szegő Gizi rajza

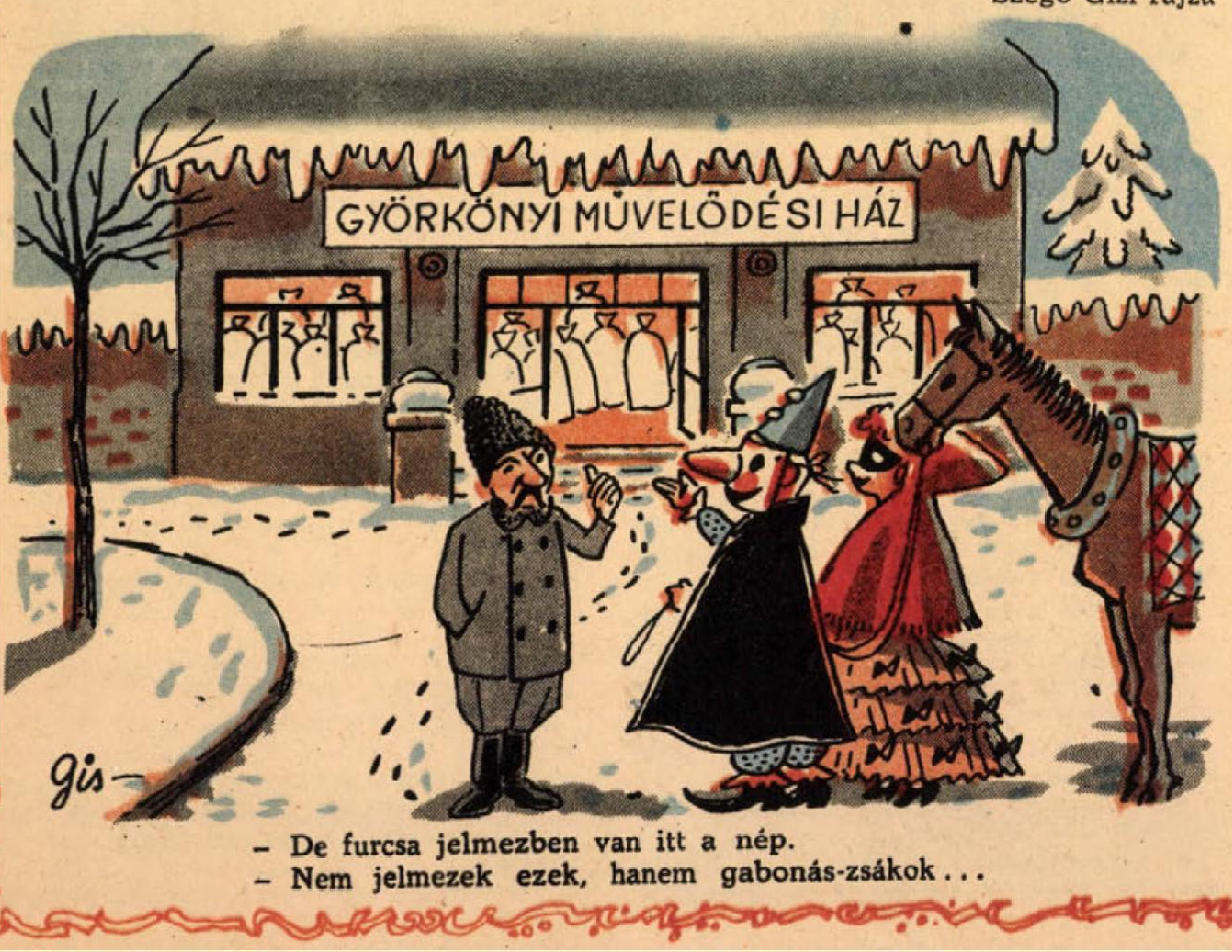

- De furcsa jelmezben van itt a nép.
- Nem jelmezek ezek, hanem gabonás-zsákok...

Farsang 2960-ban

Kaján Tibor ra

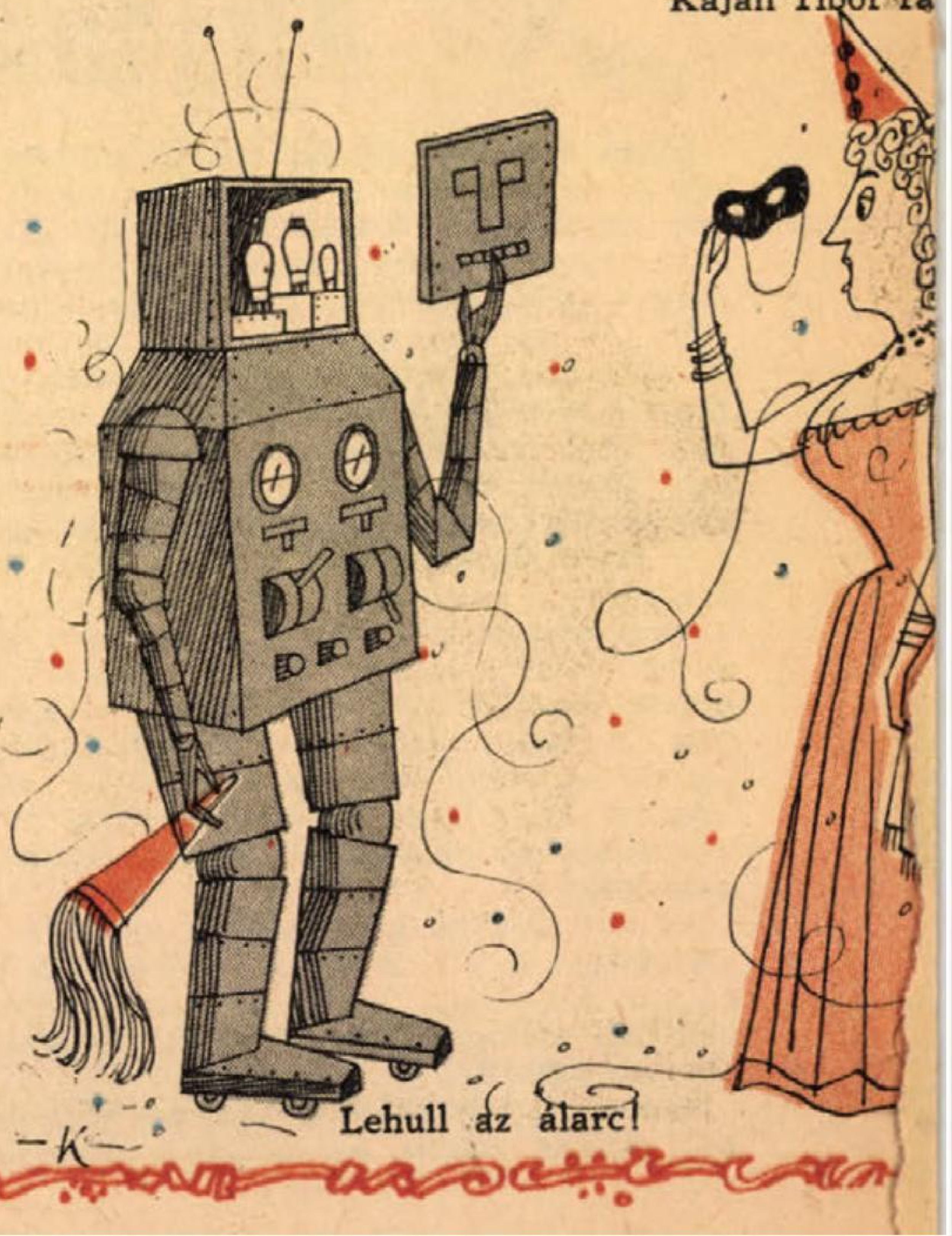

Lehull az álarc!

MIKOR MENNEK JÓL A DOLGOK S MIKOR NEM?

Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy a címben foglalt és egyszerűnek látszó, de valójában korántsem egyszerű kérdésre kielégítő választ tudok adni. Csak emlékezetembe kell idéznem Jelencsik Gézát, ezt az élelmes és tehetséges üzletembert, aki 1945 januárjában mellettem ült egy Nagymező utcai bérház óvóhelyén, arcán négynapos szakállal, fején hófehér kötöttsapkával, tekintetében a szelíd elégedettség fényével. A dolgok ekkor jól mentek.

— Jól mennek a dolgok! — dörzsölte össze fürgén két tenyerét ekkor Jelencsik Géza —, most már bizonyos, hogy a németek elvesztették a háborút, továbbá tegnap sikerült egy régi flanell ingemért két kiló krumplit szereznem, ezenfelül annyi melaszom van, hogy minden reggel megédesíthetem a feketekávémat még akkor is, ha a háború egy kissé elhúzódik, nem beszélve arról, hogy az egyik szobám berendezése nem égett porrá. Egészség, élelem, lakás — mi kell más a boldog jövőhöz? Jól mennek a dolgok!

Tizenöt esztendő telt el azóta s tegnap újra találkoztam Jelencsik Gézával. Egy belvárosi eszpresszó kis asztalánál üldögélt, simára borotváltan, elegánsan, meghízva és rosszkedvűen. Előtte fél pohárnyi gin és szóda állott, s ő gondterhelten bámult maga elé. Nem is csoda. A dolgok ugyanis mostanában rosszul mennek.

— Nem mennek jól a dolgok... — csóválta a fejét fásultan — sajnos, a dolgok nem mennek jól. Képzelje csak, képtelen vagyok csokoládészínű szövetet vásárolni magamnak, pedig már a lábamat is lejártam érte. Egy olyan világvárosban, mint Budapest... Barna szövet van sokféle, de persze, ami nekem kéne, a csokoládébarna, az nincs. Azazhogy csokoládébarna is lett volna, de én nem azt a tejcsokoládébarnát kerestem, ami van, hanem az étcsokoládébarnát, ami nincs. Bemegyek aztán egy gyümölcskereskedésbe, itt a téren mindjárt. Látom a kirakatban, hogy van narancs, banán, füge, kókuszdió, alma, szőlő, mifene. Mondom magamban: ejnye, de ennék egy kis szentjánoskenyeret, boldog gyermekkorom csemegéje volt az a sötétszínű, rágós valami, aminek az ember mindig úgy kiszívta a nedvit, a többit aztán kiköpte. Van-e szentjánoskenyér? — kérdem s mit felelnek? Hogy nincs. Uram, egy világvárosban nem lehet szentjánoskenyeret kapni... Nem mennek jól a dolgok...

*

Tetszenek most már tudni, hogy mikor mennek jól a dolgok s mikor nem?

(t.)

Csemege-boltban

Pusztai Pál rajza

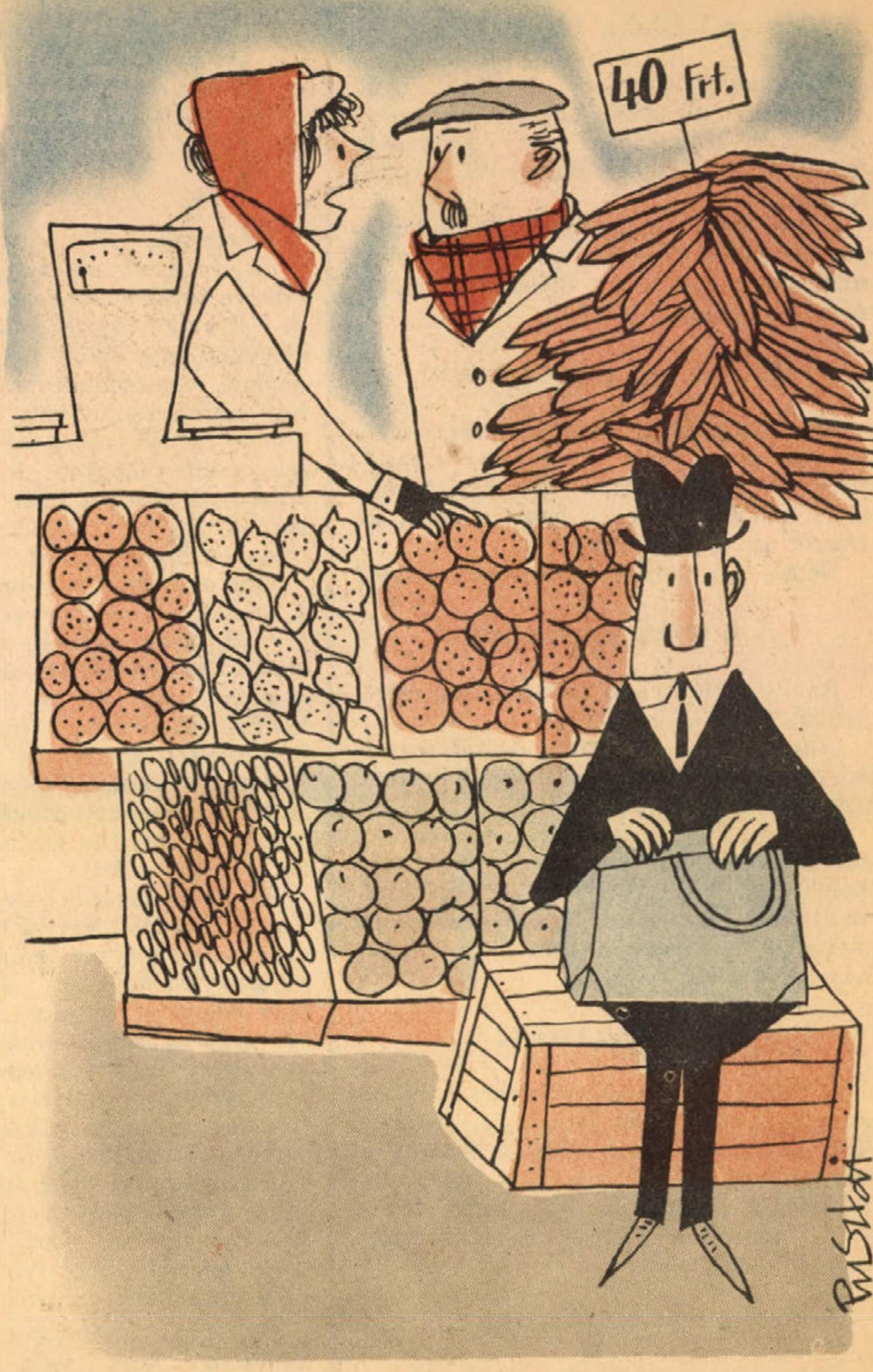

– Vezető kartárs, ez a vevő meg akarja várni, míg megfeketedik a banán és húsz forintért kapható...

Átlátszó ötlet

Török János rajza

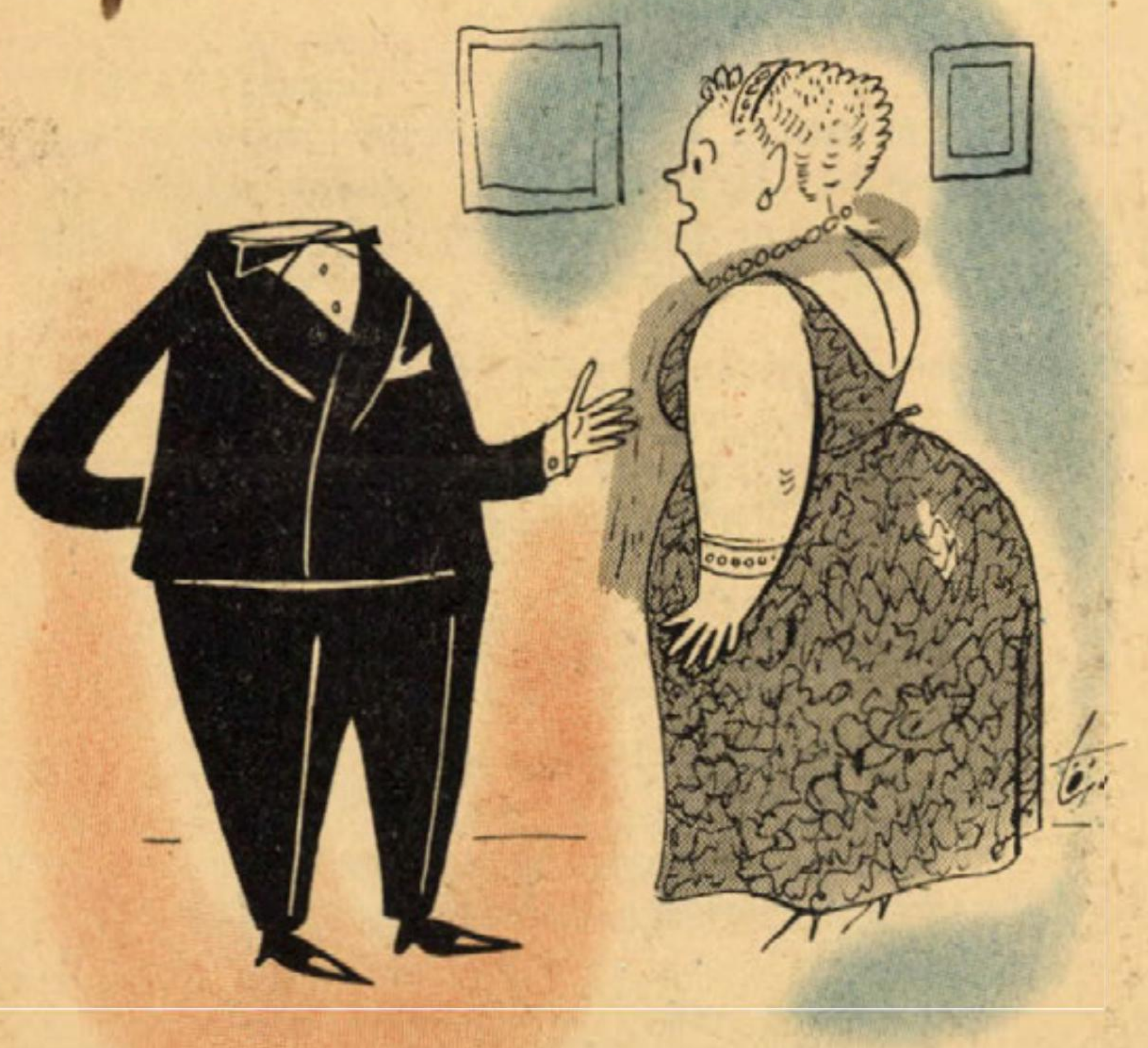

– Mit szólsz a tippemhez, fej nélkül megyek az álarcosbálba?!
– Nem jó! Így mindenki fel fog ismerni...

Magnetofonos házimuri után

Toncz Tibor rajza

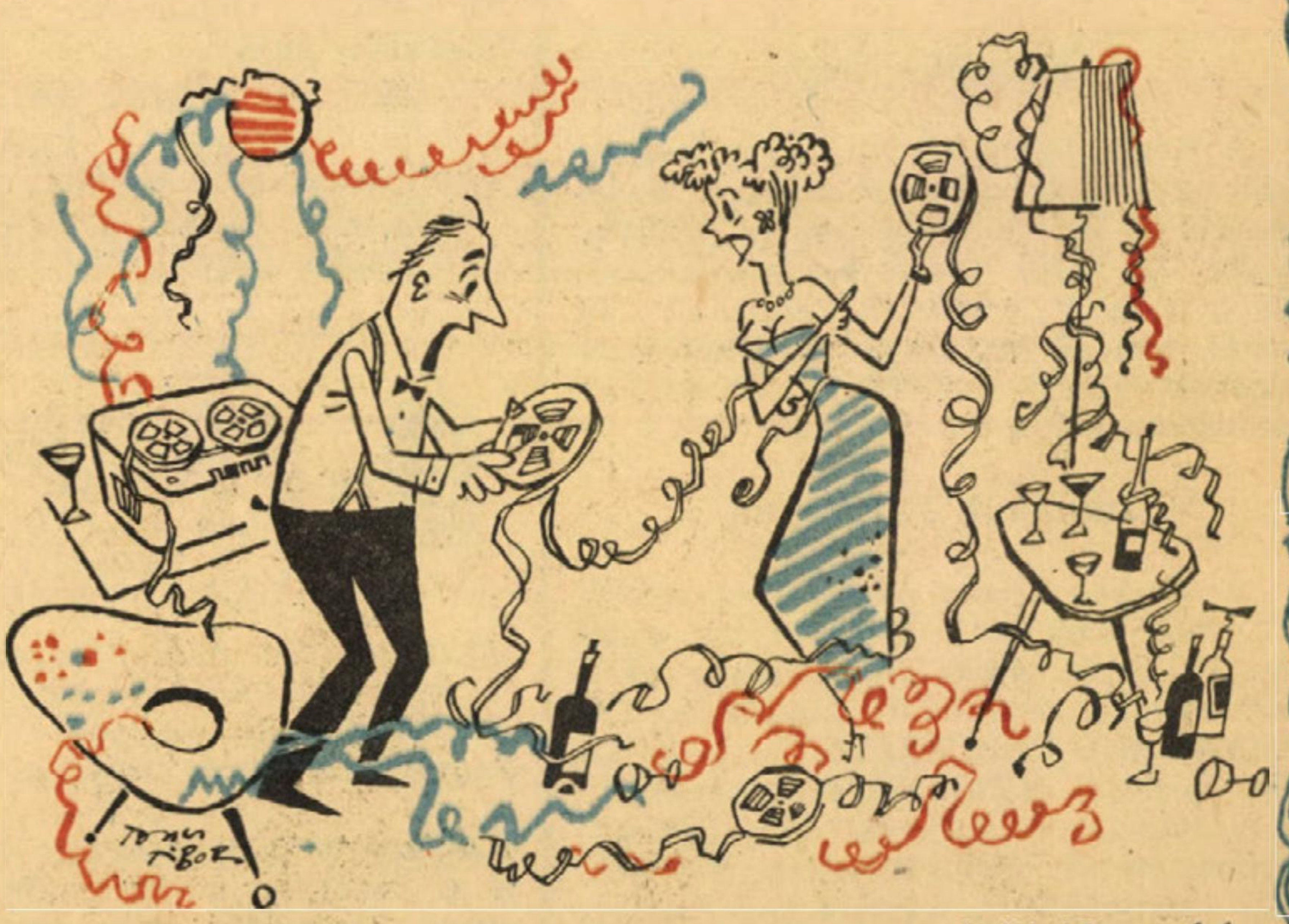

– Nem megmondtam neked, hogy több szerpentin kell! Most odalett a „Tosca imája"...!

Ezt olvastuk

Ki volt Blaha Lujza férje?

A Magyar Nemzet „A Bika" című riportjában olvastuk, hogy a nevezetes debreceni szállodában „egy esztendeig lakott Kölesi Lujza, Blaha Pál katonai karmester neje".

Innen tudtuk meg, hogy Blaha Lujza, mielőtt Blaha *Jánoshoz* nőül ment volna, nőül ment egy Blaha Pálhoz is. Hiába, egyszer minden kiderül.

Hát persze, hogy létezik!

A rádióújságban az egyik műsor címe ez volt nemrégiben: *„Létezett-e Antarktisz?"* Nem hallgattuk meg az előadást, mert tudjuk, nemcsak hogy létezett, de létezik is, a Déli Sarkon.

Netán Atlantisszal tévesztettük össze?

A morcos operaénekes

Az Esti Hírlap írta az operaházi emlékekről szóló riportjában:

„Ide került a Kernerről készült egyetlen karikatúra is. Az örökké morcos, rosszkedvű operaénekes..."

Kerner, az „operaénekes" joggal volt morcos, mert egyáltalán nem tudott énekelni. Csak néha vidult fel, amikor eszébe jutott, hogy nem is kell énekelnie, hiszen ő nem énekes, hanem az Operaház igazgatója.

Virág az virág?

A Falusi Vasárnap címlapján kezében virágot tartó kislány látható. A fénykép aláírása arról tudósít, hogy a kislány a szövetkezeti üvegházban most nyíló gladiolusszal foglalatoskodik. Talán felesleges mondanunk, hogy a kislány kezében ciklámen van.

A hét csemegéje

„Miért nincs emléktáblája Jeanpierre ezredesnek Zeraldában?" című cikkében az Esti Hírlap azt írta, hogy Dufour ezredes közölte Massu tábornokkal: „*. . . a hősi halott ezredes nem hajlandó részt venni az emléktábla leleplezésén.*"

Az ezredes ezek szerint nemcsak hősi, nemcsak halott, de makacs is volt.

Csicsóka, hej!

A Hétfői Hírek közölte, hogy Szentesről egy vagon csicsóka érkezett Budapestre, s ezt a Szeszforgalmi Vállalat vette át, ahol gyomorbajosok részére gyógypálinkát készítenek belőle. A lap arról nem ad hírt, hogy a gyomorbetegeknek ezentúl az SZTK helyett az Italboltokban kell-e jelentkezniök.

Indiánok Afrikában

A Magyar Ifjúság „A fehér ember Afrikában" című közleményében egy angol nyelvű tábla rajzát közli, melyen ez a szöveg áll: „DANGER! NATIVES, INDIANS AND COLOUREDS..." stb. És ezt így fordítja: „Életveszélyes! Bennszülöttek, indiánok és színesek!" Az „indians" természetesen hindukat jelent, s annak, aki a nyilvánosság számára angol szöveget fordít, ezt kötelessége volna tudni. Szomorú dolog az ilyesmi!

Dr. Árgus

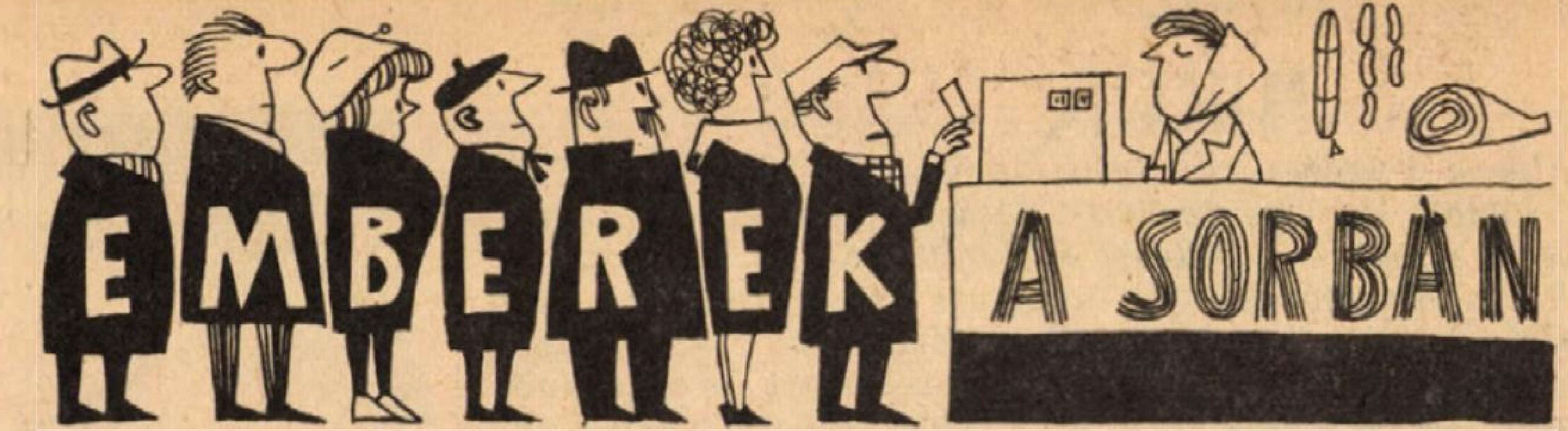

EMBEREK A SORBAN

Vettem tíz deka sovány sonkát és a pénztárhoz tódulok, hogy a sonkáért járó öthetvenet mielőbb eljuttassam a gazdasági élet vérkeringésébe. A kassza előtt körülbelül húsz főnyi sor áll, ugyanilyen ügyben. Gondolkozás nélkül a sor végéhez csatlakozom, mint tisztességes honpolgár és mint rotterdami Erasmus leghűségesebb magyar tanítványa. Lassan totyogunk előre, s csak néha bődül el a sorban egy-egy szomorú tulok: „Miért megy ez olyan lassan? Mi van ott elöl?"

Már csak nyolc-tíz embernyire vagyok a pénztártól, amikor észreveszem, hogy előttem, a sor mellett, egy kövérkés nő áll és élénken beletársalog a sorba. Egy asszonysággal folytat eszmecserét, aki kettővel áll előttem. Egy pillantást vetek a kövérkés nő kezére és látom, hogy blokk van benne. Világos a helyzet: előre fogja társalogni magát a szentem egészen a kasszáig és ha már ott van, fizet. Sorbanállás nélkül.

De hátha tévedek? Szemügyre veszem a nőt. Tévedés kizárva. Ravasz, pisla szemek, szimatoló orr, erőteljes állazat. Tipikusan élelmes arc. Talpraesett, belevaló hölgyemény. Most felemeli tekintetét, mely csordultig van Teleki téri bölcsességgel. Rajtam állapodik meg a szeme, nyilván engem tart a legjámborabb tuloknak az egész gyülekezetben. A következő pillanatban félsódarral már elém is furakodott. Hirtelen kiteszem a lábam, mint Kotász Öcsi a partvonalnál és a hölgy megbillen. Csodálkozva rám néz, majd görbén elmosolyodik. A kihívást elfogadta. Tovább cseveg.

A torkom összeszorul és a gyomrom hullámzani kezd, mint a Balaton. Így kezdődik nálam mindig a Nagy Kiborulás, ami után rikácsolás, panaszkönyv és háromnapi emésztési zavar következik. Lebirom magam és metsző élességgel csak ennyit jegyzek meg előcsatározásképpen:

– Asszonyom, álljon a sor végére! Ne próbáljon mindenféle trükkökkel a kasszához jutni...

– Már egy félórája itt állok... – mondja őnagysága. – Igazán udvariasabb lehetne. Szép kis férfi maga!

Erre nem szólhattam egy szót sem, mert tényleg szép kis férfi vagyok. Éreztem, hogy szövetségesek nélkül nem sokra megyek. A mögöttem álló két férfit és az előttem levő fiatal lányt könnyen fellázítottam, minthogy azonos pozíciónk volt. De a sor vége már teljesen szkeptikusnak mutatkozott: olyan messze voltak a kasszától, hogy nem érdekelte őket a közügy, teljes közönybe süppedve ácsorogtak, csoszogtak, nekik minden mindegy volt. A sor eleje sem volt jobb anyag, ők már ott voltak a kasszánál. Ennek volt köszönhető, hogy míg a kígyó dereka méltatlankodva izgett-mozgott, addig a feje és a farka nyugton maradt. Ellenfelem megérezte pillanatnyi előnyét és pimaszul az arcomba vigyorgott.

Újból elöntött a düh. De az anyád ne sirasson, megmutatom én neked, hogy én is belevaló srác vagyok! Különösen az gurított méregbe, hogy a sor vége felé valaki megjegyezte: „Hagyják már azt a szegény asszonyt, mit macerálják, beszélgetni sem szabad?!" Felemelt hangon szónokolni kezdtem:

– Sortársak! Valaki itt azt állítja, hogy én macerálom ezt az asszonyt... Ez nem igaz! Én nem macerálom, mert nem is tetszik nekem. (Derültség.) Én már négyszer voltam nős és mindig olyan nőt vettem el, aki sorban állt. Értem álltak sorba. (Nagy derültség.) De félre a tréfával! Ennek a nőnek blokk van a kezében, ez a nő át akar ejteni minket, mert neki derogál sorban állni. Ne hagyjuk! Azt mondják, sok lúd disznót győz. (Derültség.) Fogjunk össze, barátaim, és ne hagyjuk őt a pénztárhoz csúszni! Nekünk nem élelmes emberekre, hanem tisztességes honpolgárokra van szükségünk! (Úgy van!) Éljen a sorbanállók szolidáris közössége! (Éljen.) Éljen a pénztárosnő! (Éljenzés, taps.)

Még végére sem értem szónoklatomnak, az élelmes asszonyságot máris elsöpörte a népharag. Oda kullogott a sor végére és lábát rázogatva, pimasz mosollyal, de egyébként tönkre verve várt sorára.

Büszke léptekkel és dagadó kebellel távoztam. Otthon kiderült, hogy sovány sonka helyett kövér sonkát adtak, de már nem mentem vissza. Egy napra elég egy győzelem.

Gádor Béla

PROBLÉMA

Mozijegyüzért csíptek nyakon,
A jegyeket felárral adta,
A bírósági tárgyaláson
Jegyüzleteit nem tagadta.

Két évi börtönt szabtak ki rá,
S az fájdíthatja most a fejét,
Hogy bizonyára nem tudja majd
Eladni ezt az ülőhelyét.

LÁSSUK A MEDVÉT

Befejezi-e februárra
A téli álmait a medve?
Ezt kérdezgeti mostanában
Majd minden ember epekedve.

Kijön-e majd a barlangjából,
Megelégelve téli álmát.
Hogy jóízűen elfogyasszon
A mackó-büfében egy málnát.

H. F.

Pesti tudósítónktól

Társaságban hallottam: Valaki az Othellót látta a Nemzetiben, s arról beszélt. Többek közt ezt mondta:

– Nekem különösen az tetszett, amikor Othellóné . . .

Mit tesz a megszokás! Az ember valahogyan nincs hozzászokva ahhoz, hogy Desdemonát valaki, különben teljesen jogosan, Othellónénak, Frau Othellónak, Mrs. Othellónak nevezze.

*

Mindennek megvan a jó oldala. Amelyik házban befagytak a vízcsapok, ott könnyen eleget tudnak tenni a víztakarékoskodásnak.

*

A 45-ös autóbuszon történt. A kalauznő körüljártatta tekintetét az utasokon, s csak úgy ellenőrzésként megkérdezte:

– Mindenkinek megvan a jegye?

Egy kisfiú a mamája ölében megszólalt:

– Csak a kalauznéninek nincs.

Többen mosolyogtak ezen a kis gyermekszáj-humoron. Az autóbuszon és a villamoson észlelt humor talált pénz. Volt, aki elgondolkozott azon, hogy valóban, milyen sokan potyáznak a járműveken: kalauz, ellenőr, sofőr, villamosvezető, mozdonyvezető, pilóta. A kalauznő azonban nem engedett időt spekulatív gondolatmenetek kifejlődésére, mert azonnal válaszolt:

– Dehogy nincs! Nézd, mennyi van! És rámutatott jegytömbjeire.

– És az a kalauz nénié? – kérdezte csendesebben a gyerek.

– Persze, még el is adok belőle. Felnőttszáj.

f. l.

Külföldi aptóságok

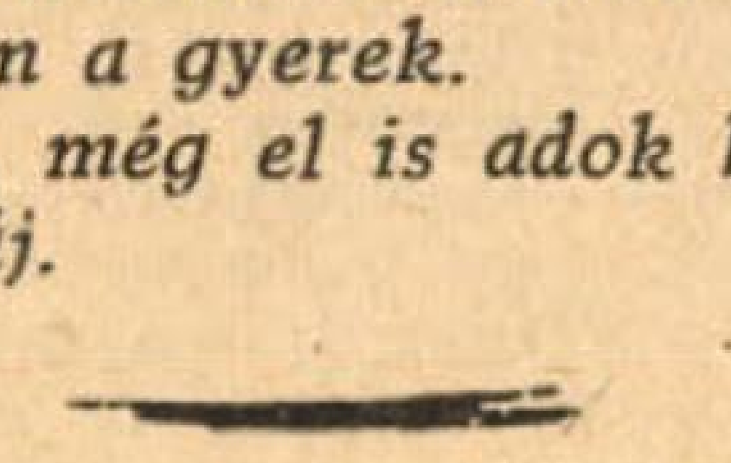

Tábornokok egymásról

Az angol és amerikai tábornokok előbb-utóbb valamennyien megírják háborús emlékirataikat, amelyekből elsősorban az derül ki, hogy a *másik* tábornoknak fogalma sincs a stratégiáról, és egyik ökörséget a másik után követte el. Angliában most Lord Alanbrooke tábornagy, a brit vezérkar főnöke jelenttette meg háborús visszaemlékezéseit. A könyvből az derült ki, hogy egyetlen kiváló hadvezére volt az elmúlt háborúnak: a szerző. A könyvvel kapcsolatban a londoni „Daily Mirror" egy egész oldalon közli az ismert tábornokok véleményét egymásról. Tanulságos olvasmány. Megtudjuk, hogy *Eisenhower* jobban szerette a háborúzásnál a golfozást, *Gort* nem látta a fáktól az erdőt, *Wawell* egyedül biztosítani tudta a balsikert, *Patton* még saját magát sem tudta vezetni, *Clark*nak egyetlen kimagasló tulajdonsága volt: a hiúsága, *Montgomery* nehezen kezelhető elkényeztetett sztár, akinek még sokat kellene tanulnia . . .

Egyesek szerint sok tábornok azért idegenkedik az atomháborútól, mert utána esetleg nem lenne módja megírni az emlékiratait.

Kép a jövőből

Várnai György rajza

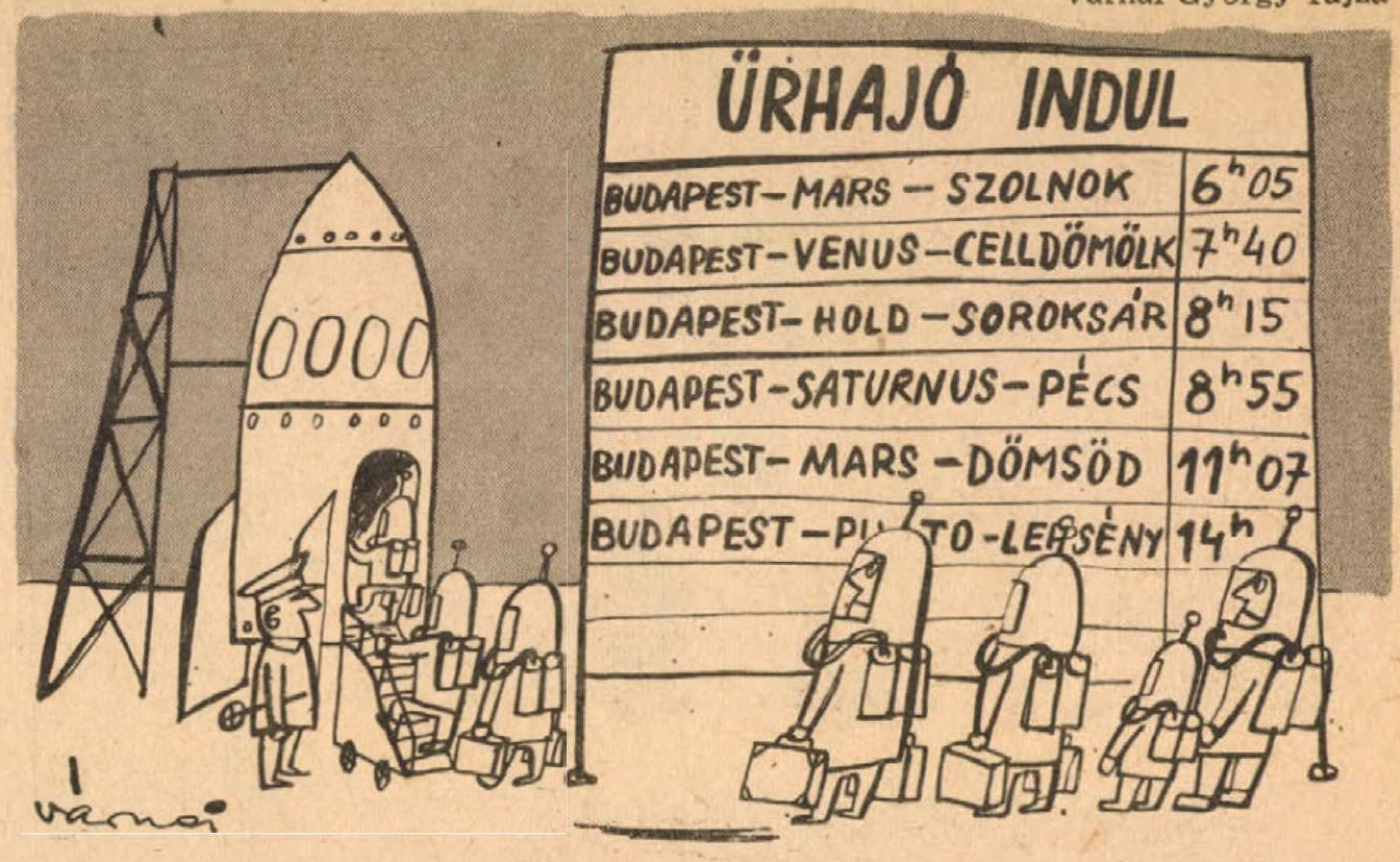
ÜRHAJÓ INDUL
BUDAPEST–MARS – SZOLNOK 6h05
BUDAPEST–VENUS–CELLDÖMÖLK 7h40
BUDAPEST–HOLD –SOROKSÁR 8h15
BUDAPEST–SATURNUS–PÉCS 8h55
BUDAPEST–MARS –DÖMSÖD 11h07
BUDAPEST –PL TO-LEPSÉNY 14h
Várnai

Furcsa történet

Hegedűs István rajza

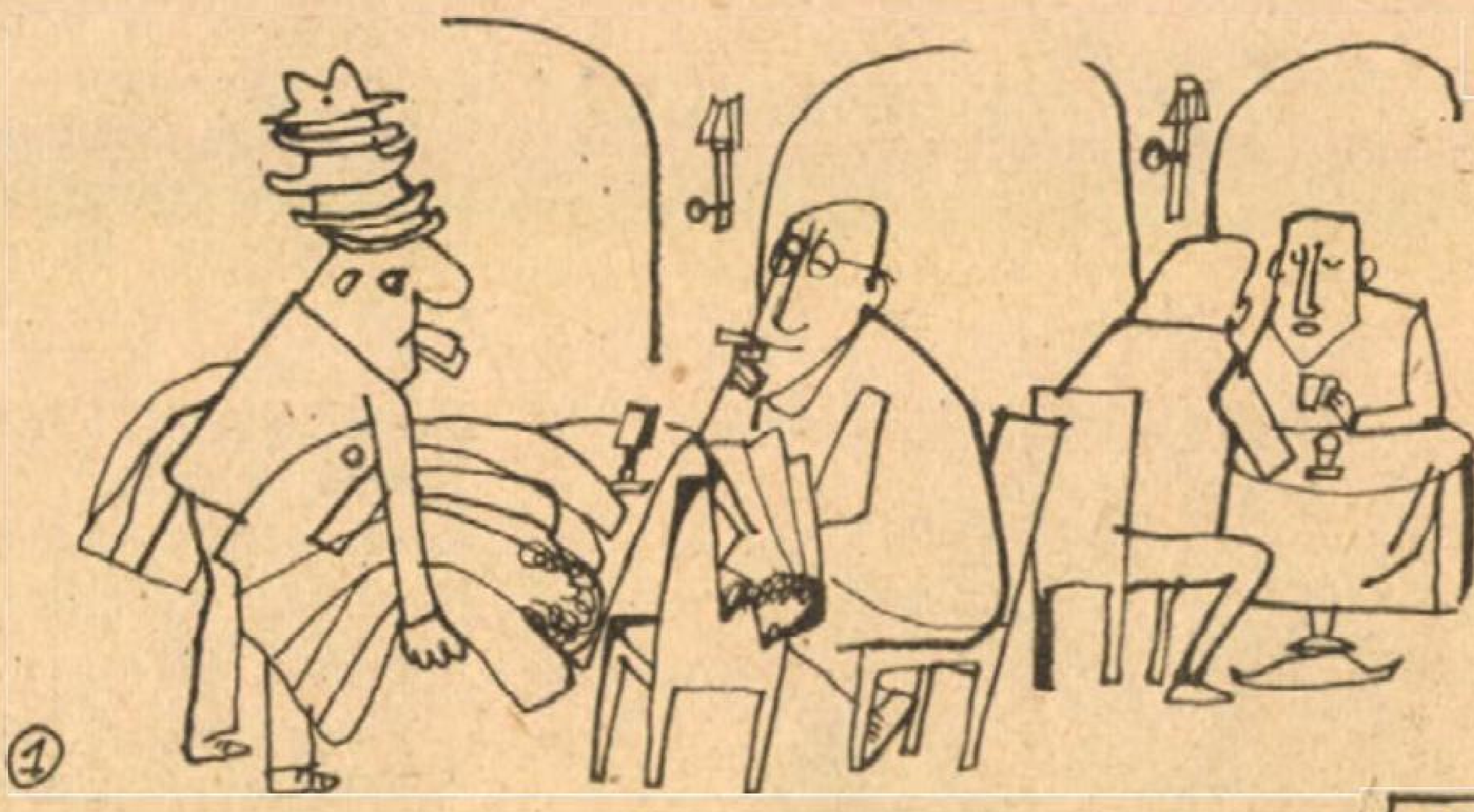

– Ruhatárt tessék! . . .

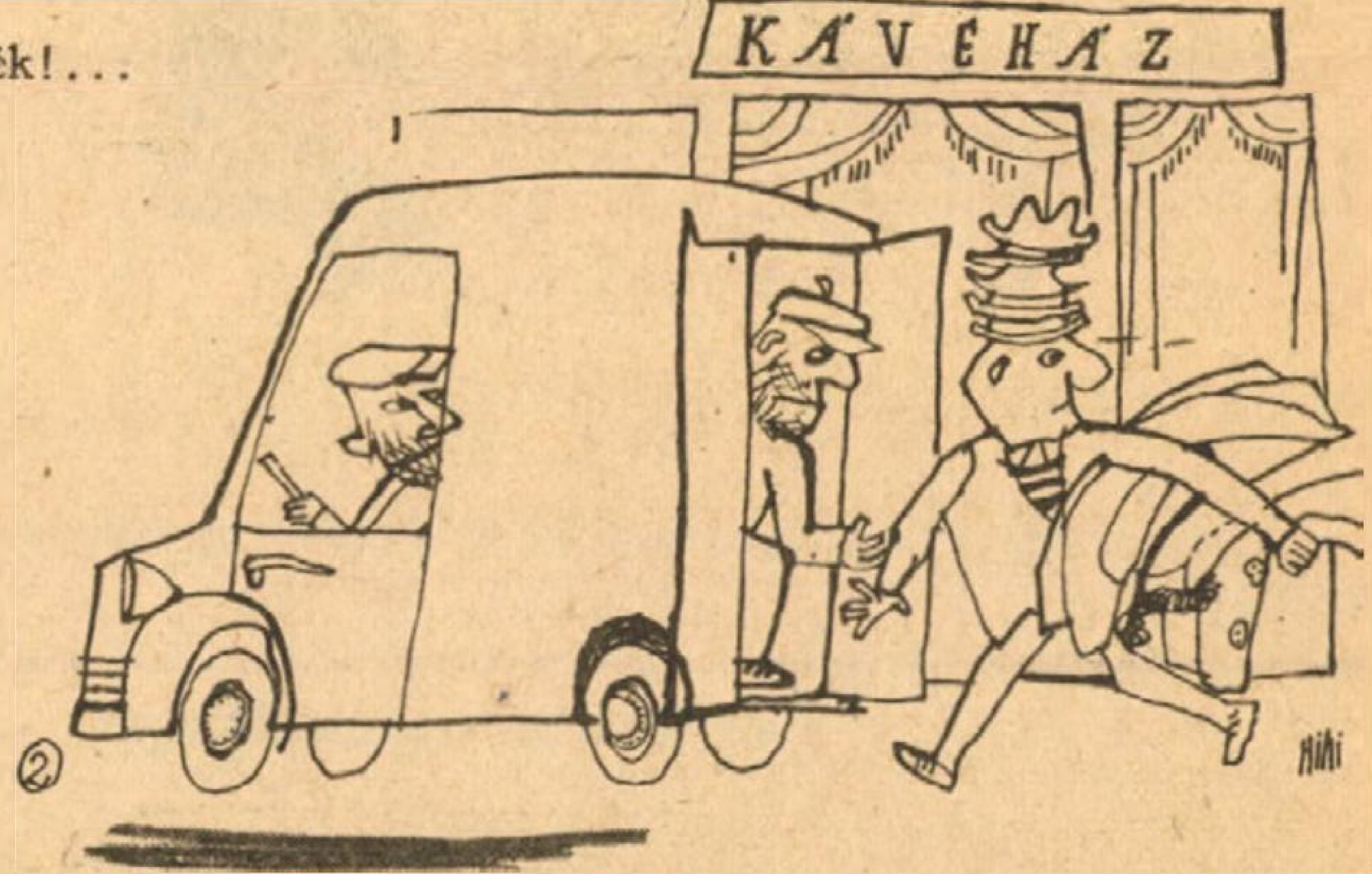

Kooperációs minőségi átvétel

Szür-Szabó József rajza

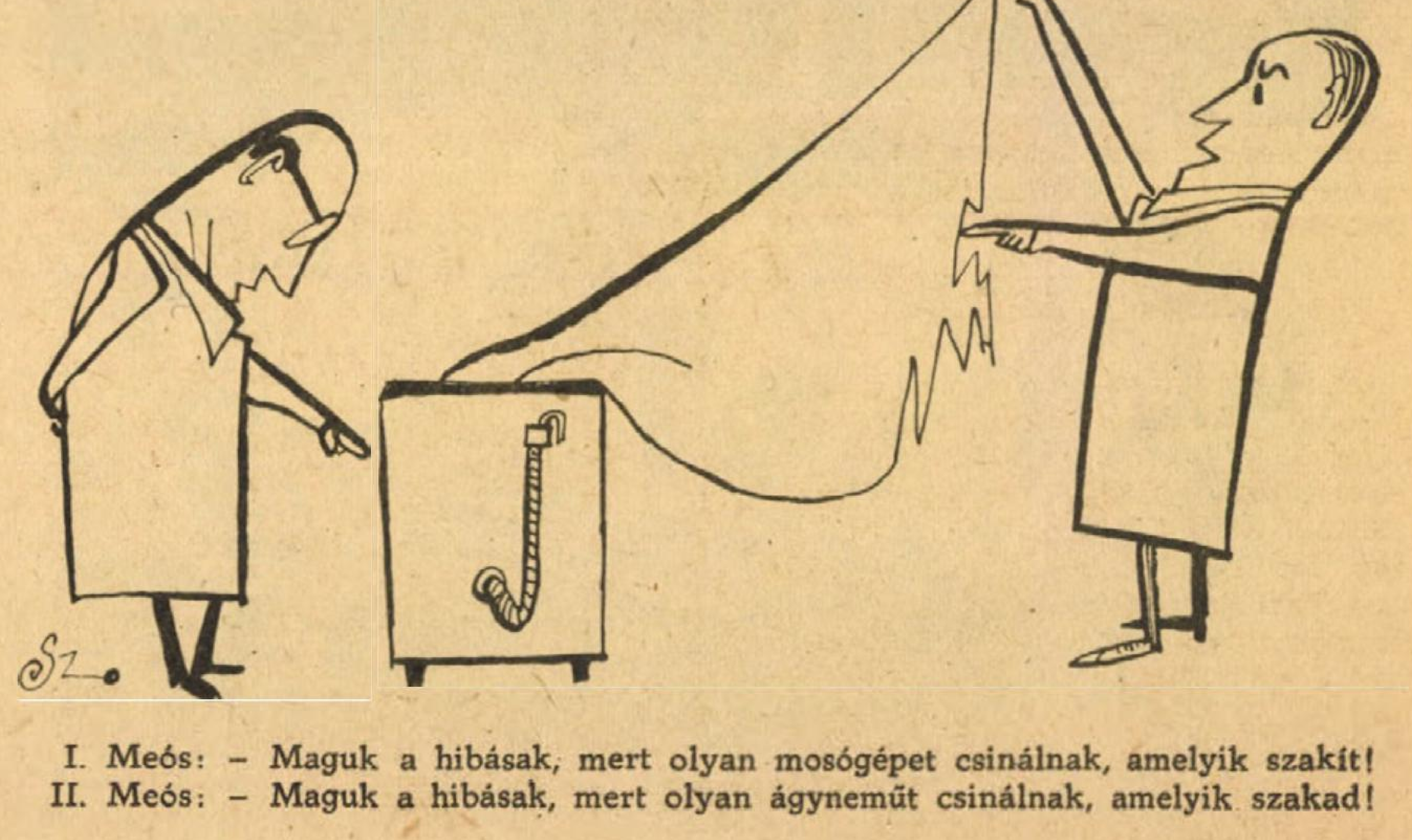

I. Meós: – Maguk a hibásak, mert olyan mosógépet csinálnak, amelyik szakít!
II. Meós: – Maguk a hibásak, mert olyan ágyneműt csinálnak, amelyik szakad!

Ahol tizenhárom éves az elnök

Szegő Gizi rajza

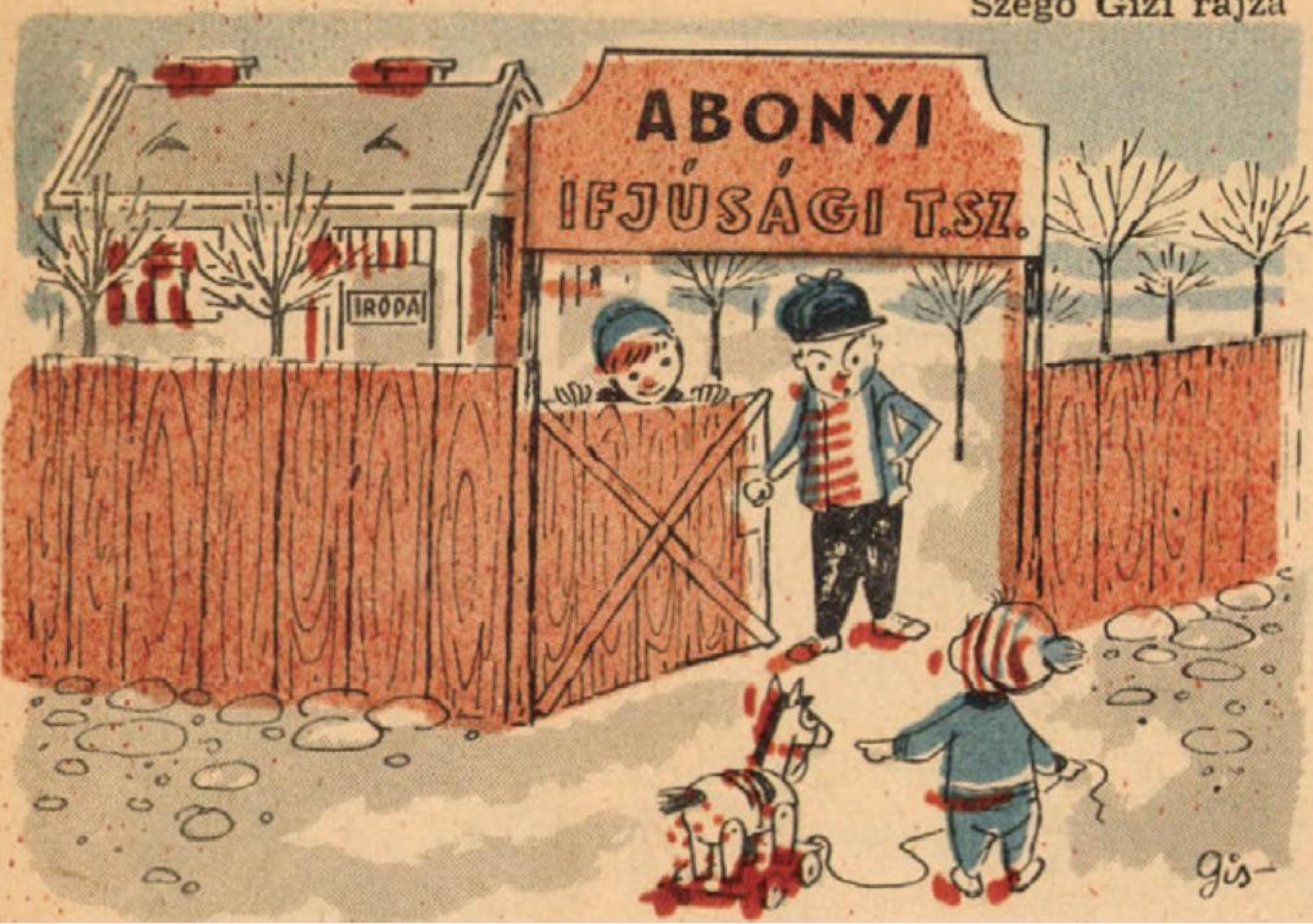

– Nem léphetnék én is be? Lovam is van!...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

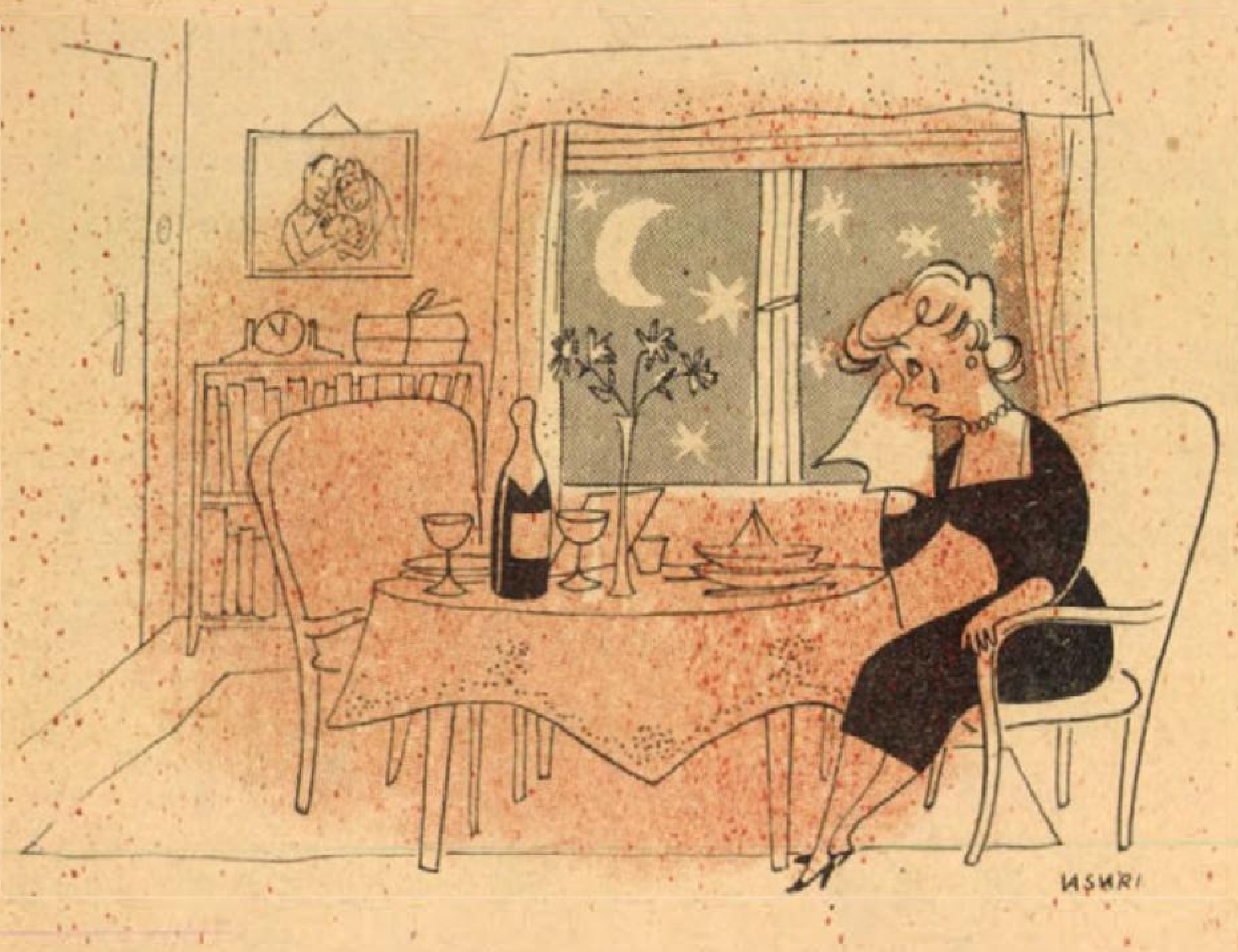

– Pont a tizenötödik házassági évfordulónkat ne felejtené el!? . . .

Híreink a vendéglátóiparból

Midőn a napokban beültem a Fekete Rigó nevű osztály alatti vendéglőbe, azonnal feltűnt nekem, hogy a pincérnek csak egy étlapja van. Egyetlen egyedi példánya. Láttam, ahogy megáll a törzsvendégek előtt, kinyitja kabátját, majd mellénye bal alsó zsebéből kiszed egy gondosan összehajtogatott papírlapot, kisimítja és féltő gonddal az asztalra teszi. Mint a haldokló apa, midőn megmutatja gyermekének a nemzedékről nemzedékre szálló becses, elsárgult papiruszt, amely hívatva van bizonyítani, hogy jogot formálhatna az inkák örökségére.

Kezéből egy pillanatra sem adta ki. Láttam, ez az ember inkább vérét ontja, de az étlaptól nem válik meg. Valószínűleg eskü köti, hogy előbb áldozza fel életét, semhogy prédául dobja a becses kincset a vendégeknek.

Bevallom, magam is belesápadtam a szörnyű lehetőségbe: mi történne, ha ne adj Isten ez az egyetlen étlap eltűnne? Soha senki többé nem tudná megállapítani, mit főztek a Fekete Rigóban. Legfeljebb a késői korok régésze tárná fel ásatáskor a Fekete Rigó konyhájának titkát.

Persze az ember kíváncsi. És szereti fürkészni a rejtélyeket. Én is elmerengtem azon, vajon miért készítik a Fekete Rigóban és a többi hasonló kis vendéglőben csupán egy példányban az étlapot? Valószínűleg olyan titkokat tartalmaz, amelyeket nem bízhatnak idegenre. Képzeljük csak el, ha kiszivárogna, hogy a Fekete Rigóban húslevest, bécsiszeletet, töltöttkáposztát és pörköltet is készítenek. Volna mit hallgatnunk a Szabad Európától.

Amint így tűnődtem, lassanként rám került a sor. Valószínűleg közben információt szereztek a házmestertől, a munkahelyemen, megbízhatóságomat illetően: rám bízhatják-e a Fekete Rigó féltett kincsét. Szóval a pincér megállt mellettem, kinyitotta kabátját, és mellénye bal alsó zsebéből előhalászta a gondosan összehajtogatott étlapot, és elém tette. Végre, végre beléppillanthattam!

Valamennyi étel ki volt húzva.

Kertész Magda

A kedves kis belvárosi eszpresszó új kávéfőzőnőt kapott. A rokonszenves fiatal nő, aki ebben a szakmában már bizonyos hírnevet szerzett, udvariasan üdvözölte a vezetőt, és kedvesen megkérdezte:

— Megengedi, vezető kartárs, hogy megkínáljam egy kitűnő duplával?

„Nem hagyom magam már az első nap megvesztegetni" — gondolta magában a vezető, és ridegen válaszolta:

— Köszönöm szépen, de ma már ittam otthon kávét, és nem szabad nekem már délelőtt ilyen sok koffeint fogyasztani.

De a kedves és lojális alkalmazott nem hagyta magát ilyen simán lebeszélni.

— Rendben van, vezető kartárs — mondotta —, akkor főzök egy jó erős szimplát.

A főnök hajthatatlan maradt:

— Ne fáradjon, kedves. Nem szabad nekem erős kávét innom . . . A szívem miatt.

Mire a lány diadalmasan vágta ki:

— Hát akkor főzök a vezető kartársnak egy vendégkávét . . .

Leplezi a maradiságát...

Schwott Lajos rajza

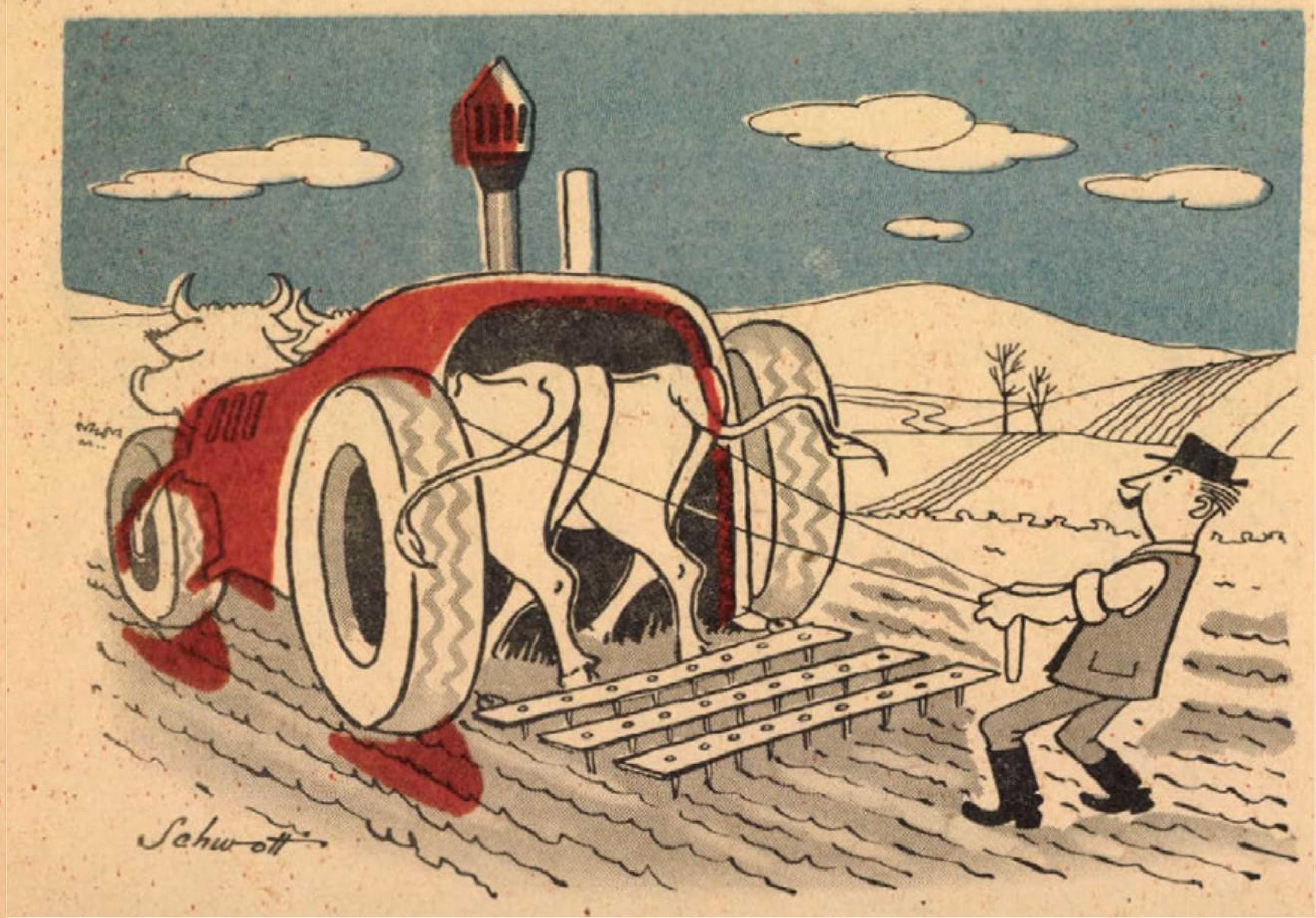

E heti hirdetésünk

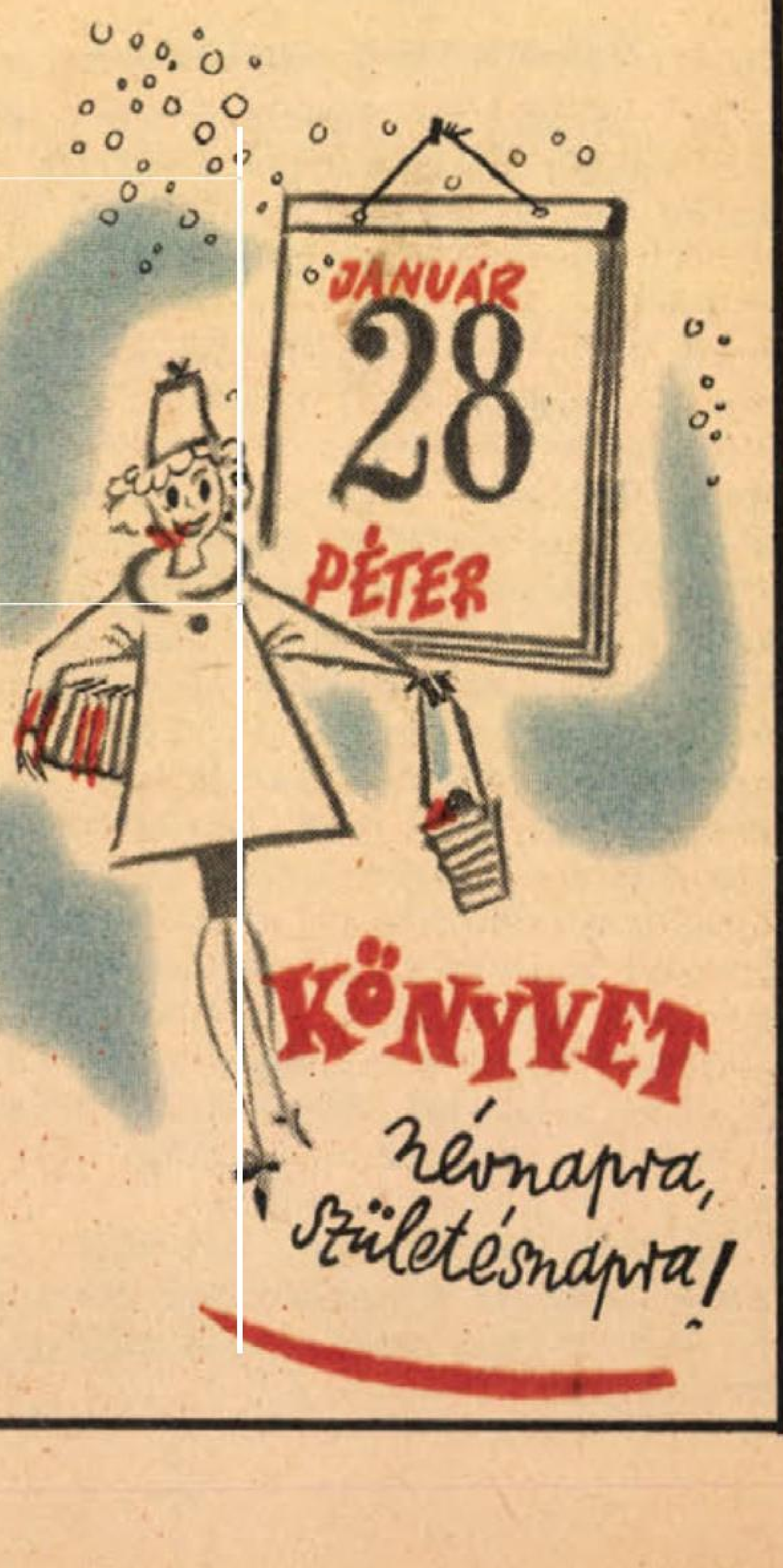

Az SZTK újítása ínyencek számára...

Mészáros András rajza

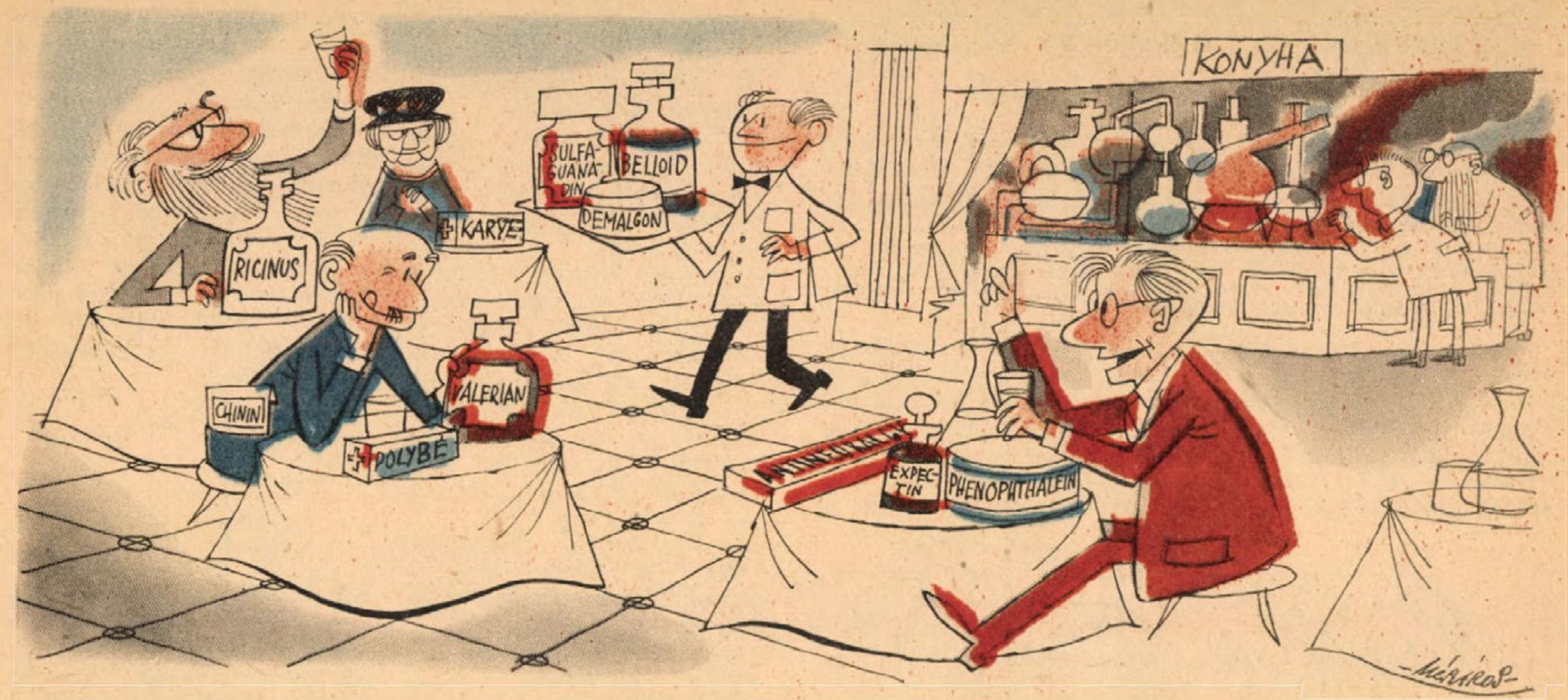

LEVÉL a jó szervezésről

Kedves Főnök Úr!

„Egy család vagyunk” — szólt Ön megnyerő hangon, amikor néhány hónappal ezelőtt jelentős számú beosztottjai körében rövid, de annál frappánsabb üdvözlő beszéddel beiktatta magát a főnöki székbe. A vállalat apraja-nagyja egy emberként tömörült az Ön széles válla mögé, amikor hangsúlyozta, hogy minden siker titka a munka jó megszervezése. Ettől függ — mondotta volt Ön — a vállalati nyereség, az igazgatói alap, a prémium, a szociális beruházások mértéke és minden egyéb, ami csak kell a dolgozóknak. Nem csoda, ha lelkes munkatársai már az első héten a folyosókon és a hivatali szobákban elhelyezett plakátokon és transzparenseken ezzel az új jelmondattal biztatták egymást: JÓ SZERVEZÉSSEL ELŐRE A MÉG NAGYOBB EREDMÉNYEKÉRT!

Szinte hihetetlen, mire képes az egyszerű vállalati dolgozók lelkesedése és összefogása. Jobbnál jobb javaslatok alapján rövid idő alatt tökéletesen átszervezték a tervosztály adminisztrációját: fele annyi munkaerővel sokkal többet voltak képesek elvégezni, mint annak előtte kétszer annyival, bármikor. Hasonló sikerrel szervezték át az anyagelszámolást, a raktárkönyvelést, az árubeszerzést, a pénzügyi és a szállítási osztályt is. Ön volt a legjobban meglepve, amikor jelentették, hogy az újonnan felállított exportirodához egyetlen új munkaerőt sem kell felvenni, mert a hivatalsegédtől az irodavezetőig bőven telik az átszervezéssel felszabadult tartalékból.

Az új konstrukció kitűnően sikerült, mégsem érkezett soha annyi reklamáció a vállalathoz, mint most, az átszervezés után. Ennek okát Ön elképzelni sem tudja. Hiszen úgy szemmel tartja a vállalatot! Hiszen annyit dolgozik. Hiszen mindent saját maga akar látni a saját két szemével és mindent saját maga akar elvégezni a saját két kezével! Hiszen minden kimenő levelet Ön akar aláírni! Mind a kétszáz levelet, ami Önhöz az osztályokról naponta beáramlik. Igaz, hogy nem naponta írja alá. És nem is mind a kétszázat, mert nem győzi s így aztán a hét végén háromszáz elintézetlen ügy hever a fiókjában.

Mitől akadozik hát ez a jól átszervezett vállalat? Ki tudja ezt a titkot megfejteni?

Földes György

A nagykohónál

Erdei Sándor rajza

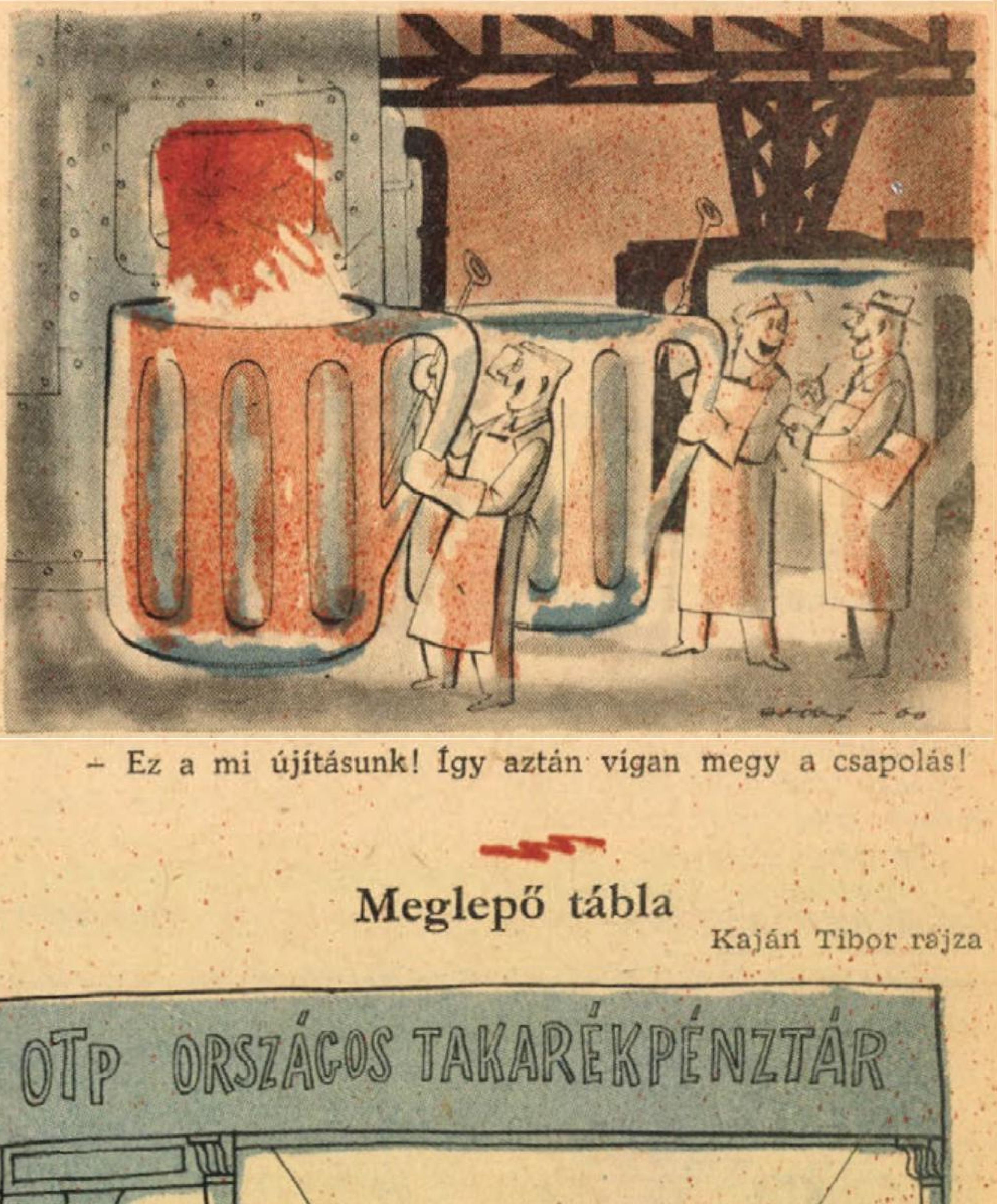

– Ez a mi újításunk! Így aztán vígan megy a csapolás!

Meglepő tábla

Kajári Tibor rajza

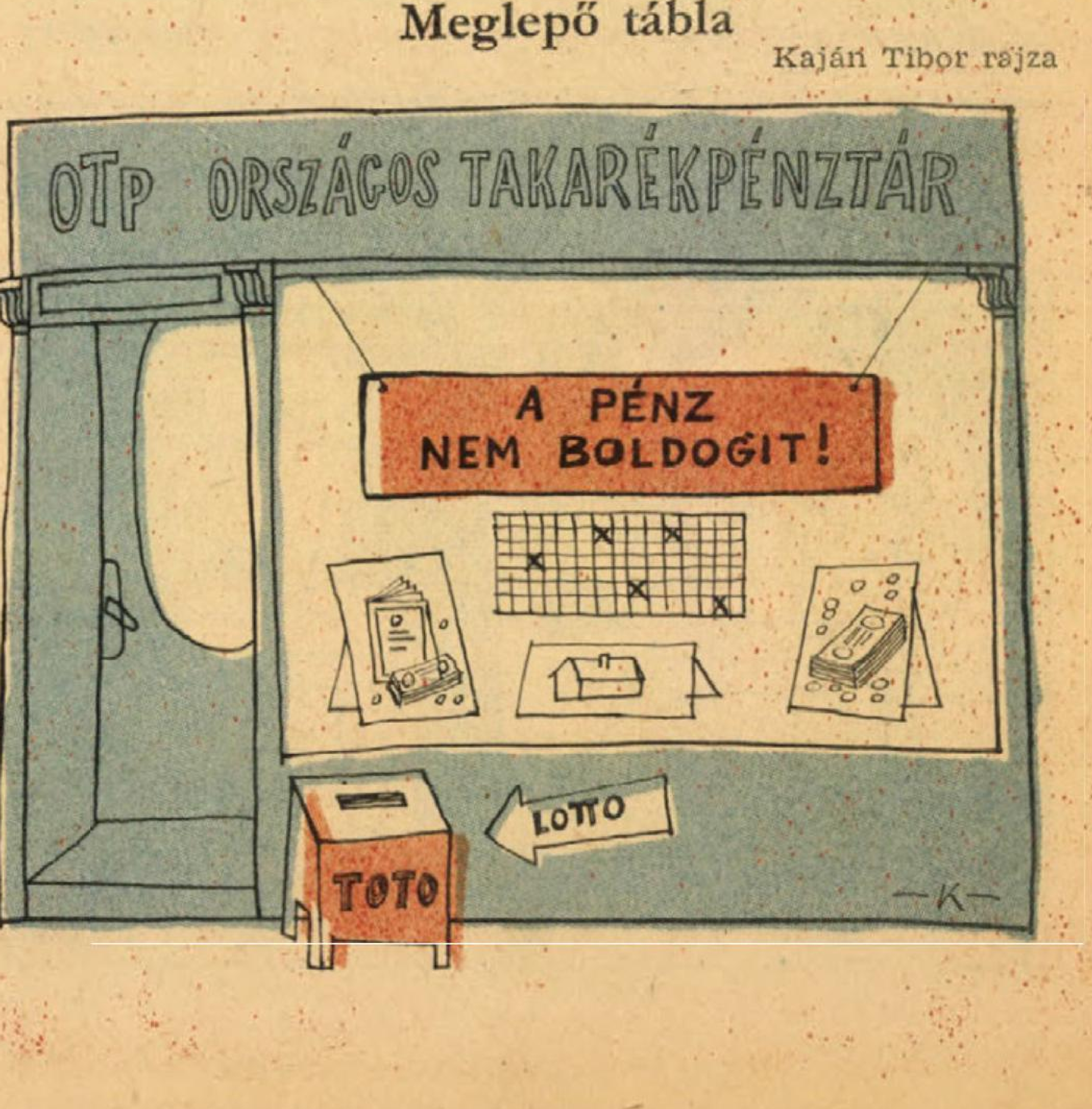

Le a bürokráciával.

Világos, mint a vakablak

A Tervgazdasági Értesítő 1960. évi első számában olvastuk az É. M. Építőanyagellátó és Értékesítő Vállalat felhívásából:

„...vállalatunk 1960. januárjától kezdődően fokozatosan lineáris programozással készíti el diszpozíciós terveit.
A lineáris programozás előfeltétele az, hogy a tárgyidőszak megrendelései a megadott határidőre beérkezzenek. A késedelmes megrendelések felborítanák a matematikai módszerekkel kidolgozott optimális diszpozíciós tervet...”

Nesze neked, édes anyaföldünk, ezt jól megkaptad! Nesze neked, építési anyagok beszerzésére profilírozott vállalati alany, te is jól megkaptad a magadét! Az ide vonatkozó értelmező vokabuláris és részletes magyarázó textus esetleges appariciójáig kogitálhatsz optimálisan és perspektivikusan a vállalat vertikális, illetve horizontális konstrukció-anyag igényeinek megfelelő megrendelések elkészítése közben.

Dr. Sántha
KPM I. fő. Anyagell. Ig.

Műemlék-e Cimpi?

Ki nem látott már padba vésett sziveket? Parkokban, köztereken, a Ligetben vagy a Szigeten gyakori ez a látvány. Néhol érzelmességtől és vértől csöpögnek ezek a szivek, mert nyíl vagy tőr döfi át őket, jelezve, hogy az eset reménytelen. „Ilyen nagy szerelem” nemcsak a szinpadon van, hanem a padok támláin is. A szivekbe többnyire neveket is belevésnek a padtámlák fafaragó művészei. „Gyula, Joli” – vésik bele önfeledten, mert a szerelmesek indiszkrét természetűek.

Nem vagyok kőszívű ember, de nem esik meg a szívem ezeken a padtámlafába vésett fájdalmakon. A padokat jobban sajnálom, mert a szerelmi sebek behegednek, de a padokat újra kell festeni.

No de a padok faragói csak kisplasztikusok a műemlékek specialistáihoz képest. Mert vannak, akik már nem fába, hanem kőbe vésik emléküket.

„Itt járt Hajdinák Fülöp” – olvastam a Halászbástya lépcsőfeljárójának falán. Ez a feljegyzés feltétlenül fontos volt Hajdináknak, de nem hiszem, hogy az itt megforduló külföldieket különösképpen vonzaná.

„Szeretlek Babsz, Miki.” – olvastam ugyanitt. Ezt sem tartom túlságosan közérdekűnek. Ezért nem tudok egyetérteni azokkal, akiknek legszebb műemlékeink láttára is kinyílik a bicska a zsebükben és máris megmarkolják, hogy okvetlenül belevéssenek valamit a műemlék falába. A műemlékeknek is vannak grafomániásai, akik ha meglátnak egy régi építészeti remekművet, rögtön teleírják. Ezek a műemlékeken is csak saját maguknak akarnak emléket faragni.

Ez jutott eszembe a Halászbástyán, ahol az előbb felsoroltakon kívül ezt a masszív bevésést olvastam: „Szeretlek Cimpi.”

Nem hiszem, hogy Schulek Frigyes, a nagy magyar építész ezért építette a Halászbástyát.

(hidvéghy)

○ ○ ○ Kámfor ○ ○ ○

Nagy volt az öröm dr. Sz. B. családjánál, amikor a postás ausztráliai csomaggal kopogtatott be hozzájuk.

– Ötszázkét forintot kapok – közölte a postás. A címzettek az első pillanatban soknak találták az összeget, azután arra gondoltak, hogy a küldemény talán kétezer forintot is megér, ha ilyen sok a vámja. Kifizették, azután izgatottan bontották fel a csomagot, amelyben sok más holmi között öt deka kámfor és öt deka menthol is volt. Az öt deka kámforért 60, az öt deka mentholért pedig 90 forint vámot kellett fizetni.

– Ez valami különleges kámfor és menthol lehet – gondolták és szagolgatni kezdték, de egyik ismerősük figyelmeztette őket, hogy ne sokáig szagolgassák, mert a kámfor elillan. Azt is javasolta, hogy dr. Sz. B. kérjen vámmérséklést.

Az ausztráliai csomag birtokosa a vámhivatalban közölte, hogy sokallja a kámfor és a menthol vámját. A vámtisztviselő megszagolta az üvegcsék tartalmát, mire az ügyfél ijedten kérlelte, hogy ne szagolja olyan sokáig, mert a vámtétel tárgya egyre fogy. Az illetékes erre bedugaszolta a két üveget és megkérte a felet, hogy másnap fáradjon be újra.

Ezen a másnapon a felettes is megszagolta az elvámolt cikket és dr. Sz. B. sápadtan, ijedten nézte, hogy milyen precízen, milyen kitartóan és főleg milyen sokáig tart ez a szaglálás. Arra gondolt, hogy megint elpárolgott legalább egy gramm. Ezután a vegyészeti szakértő vette kezébe az üvegcséket, ő is sokáig igénybe vette szaglóérzékét, miközben a fél attól ijedezett, hogy a végén nem lesz mit reklamálnia.

Ezt meg is említette, mire a vámtisztviselők vállat vontak, ezzel jelezve, hogy a kámfor nem az ő hibájukból, hanem a vegytan törvényszerűsége folytán párolog.

Harmadnap közölték dr. Sz. B.-vel, hogy a kámfor valóban kámfor, amelynek Budapesten mindössze két forint a grammja. A mentholé 2,30. A vámkivetésnél elnézték a tizedespontot, ezért nem 150, hanem csak 15 forint vámot kellett volna fizetniök. A küldemény egy másik tételénél, az arckrémnél is tévedés történt, annak 120 helyett helyesen csak 40 forint a vámja. Ezért az ügyfél visszakapott 225 forintot és két üres üvegcsét, mert a sok vizsgálattól azok tartalma úgy eltűnt, mint a – kámfor.

Azóta Sz.-ék megijednek, ha a postást megpillantják. Félnek, hogy újra ausztráliai csomagot kézbesít...

(sti)

A feltámasztott Bacsányi

Kedves Ludas Matyi!

Csípd meg egy cseppet a budapesti Kertészeti és Szőlészeti Főiskola növénytani tanszékének illetékeseit, akik néhai Bacsányi Jánosunkat, Zala megye szülöttét haló poraiból feltámasztották. A feltámasztás emigyen történt:

A már említett főiskola tanszéke a Bacsányi Jánosról elnevezett zalaszentmihályi kultúrotthonnak küldött postai küldeményt így címezte:

Járási Kultúrotthon
Bacsányi János elvtársnak
Zalaszentmihály

Hontváry Gyula
kultúrotthon ig.
Zalaszentmihály

A szokás hatalma

Toncz Tibor rajza

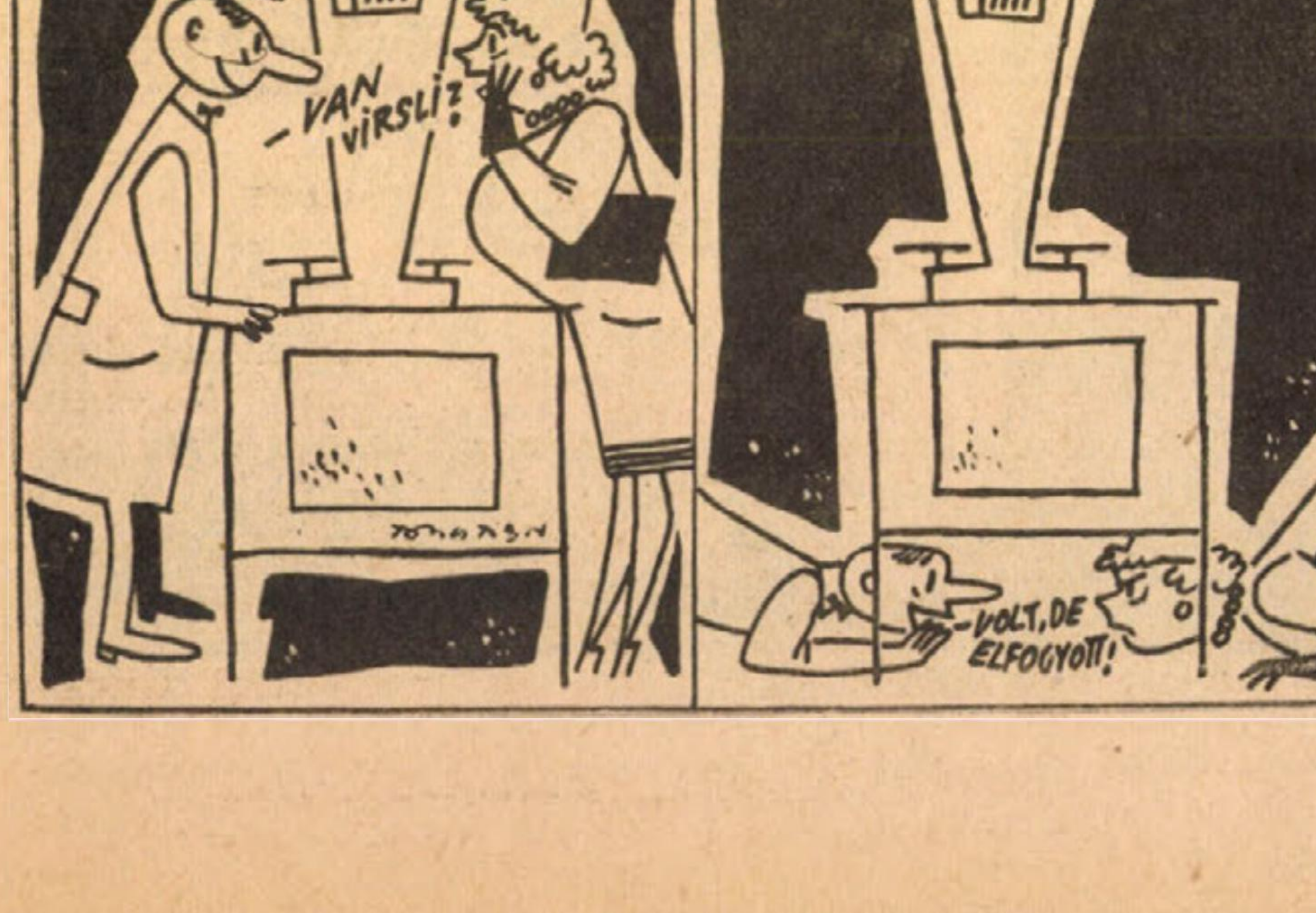
①
– VAN VIRSLI?
②
– VOLT, DE ELFOGYOTT!

Hiú malac

Szegő Gizi rajza

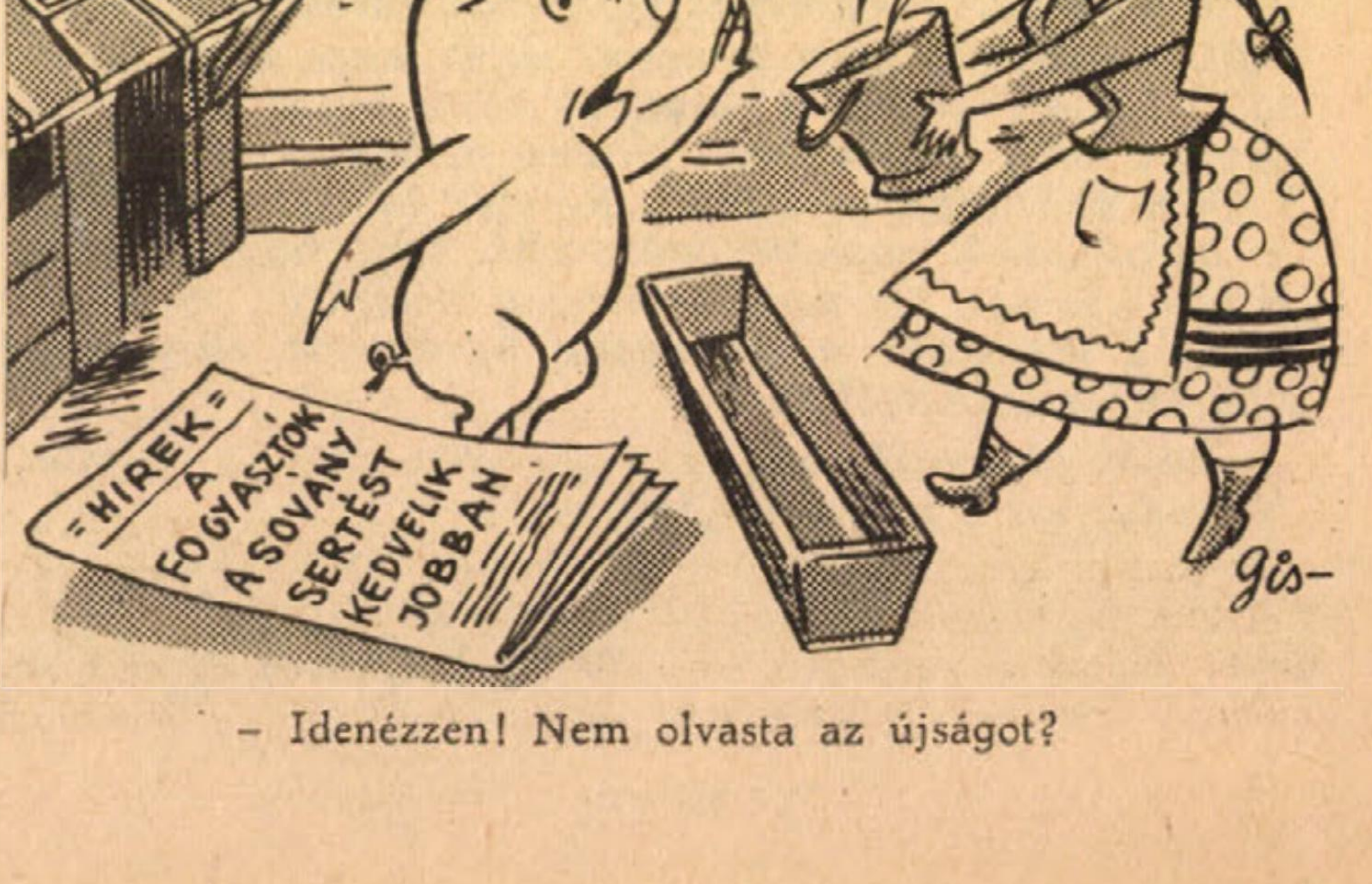
=HIREK=
A FOGYASZTÓK A SOVÁNY SERTÉST KEDVELIK JOBBAN
gis-

– Idenézzen! Nem olvasta az újságot?

Ruhavasalás a gőzfürdőben

Toncz Tibor rajza

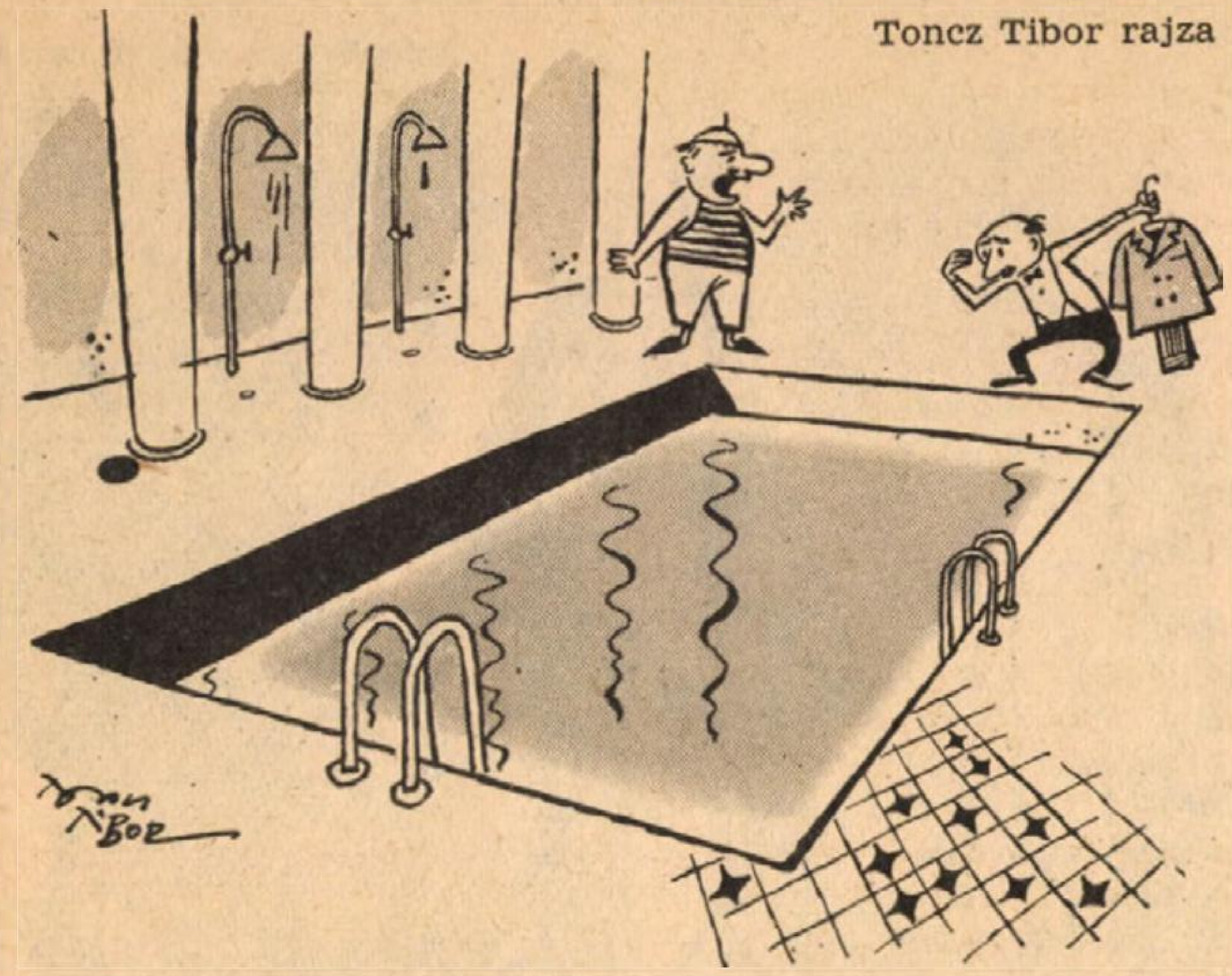

– A vendég hazament, nem győzte magát kivárni! . . .

Kártevő utas

Sajdik Ferenc rajza

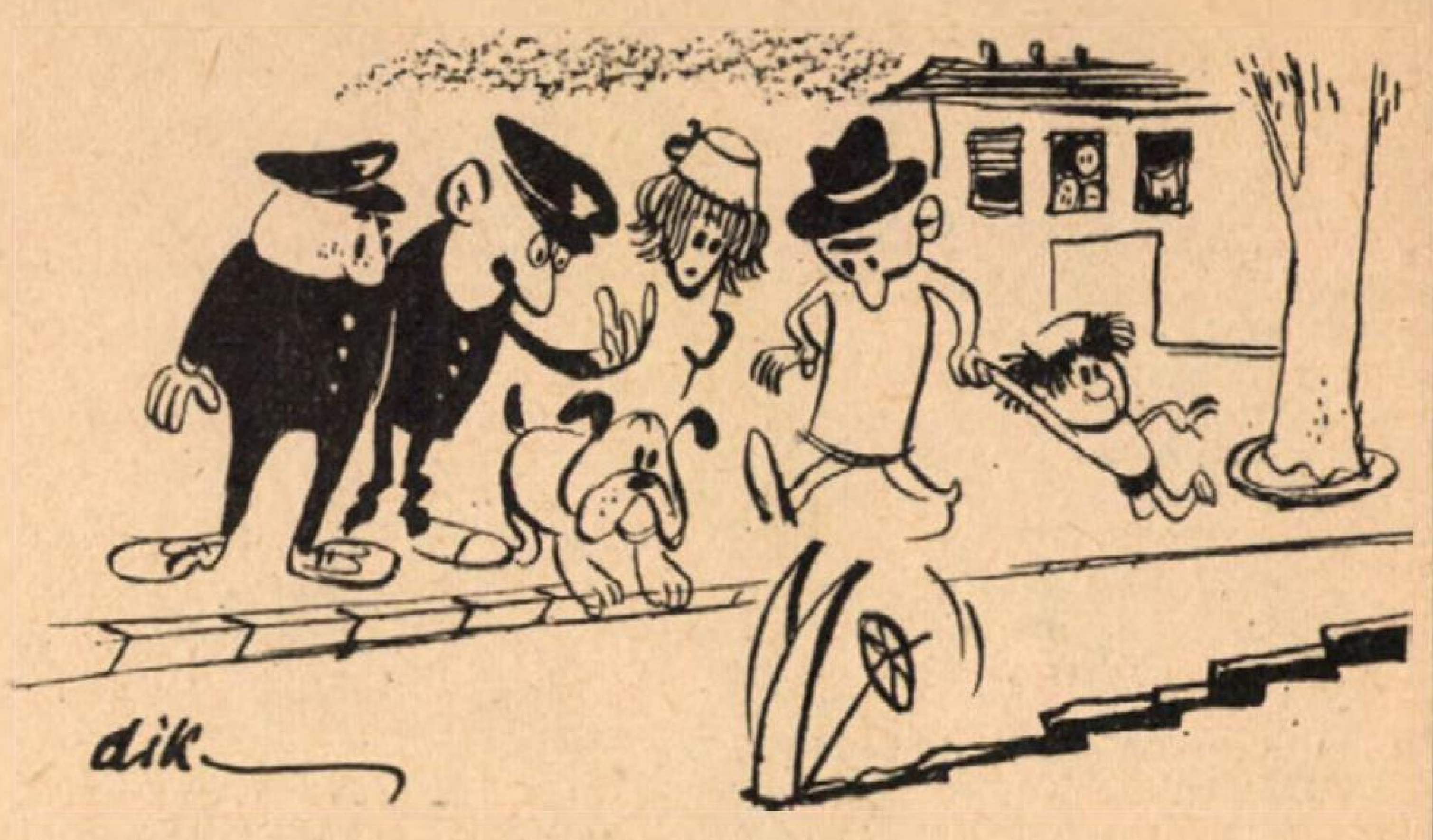

– Pedig tudhatná, hogy a földalattira nem szabad nagyobb tárgyakkal felszállni! . . .

Autókiránduláson

Toncz Tibor rajza

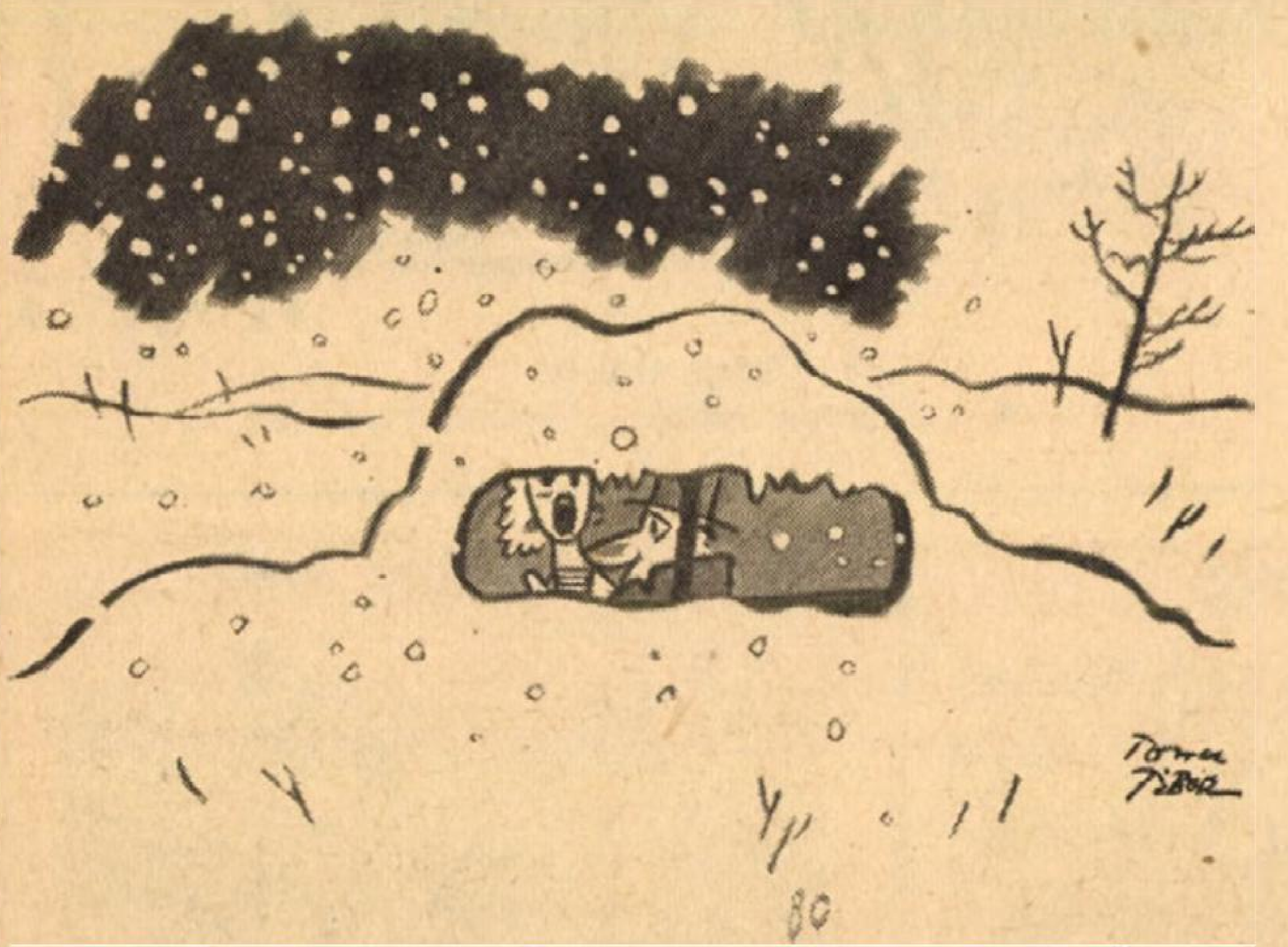

– Mit ácsorgunk itt, Pista? Forduljunk vissza, mert nekem nyolcra mozijegyem van!

Újítás

Gerő Sándor rajza

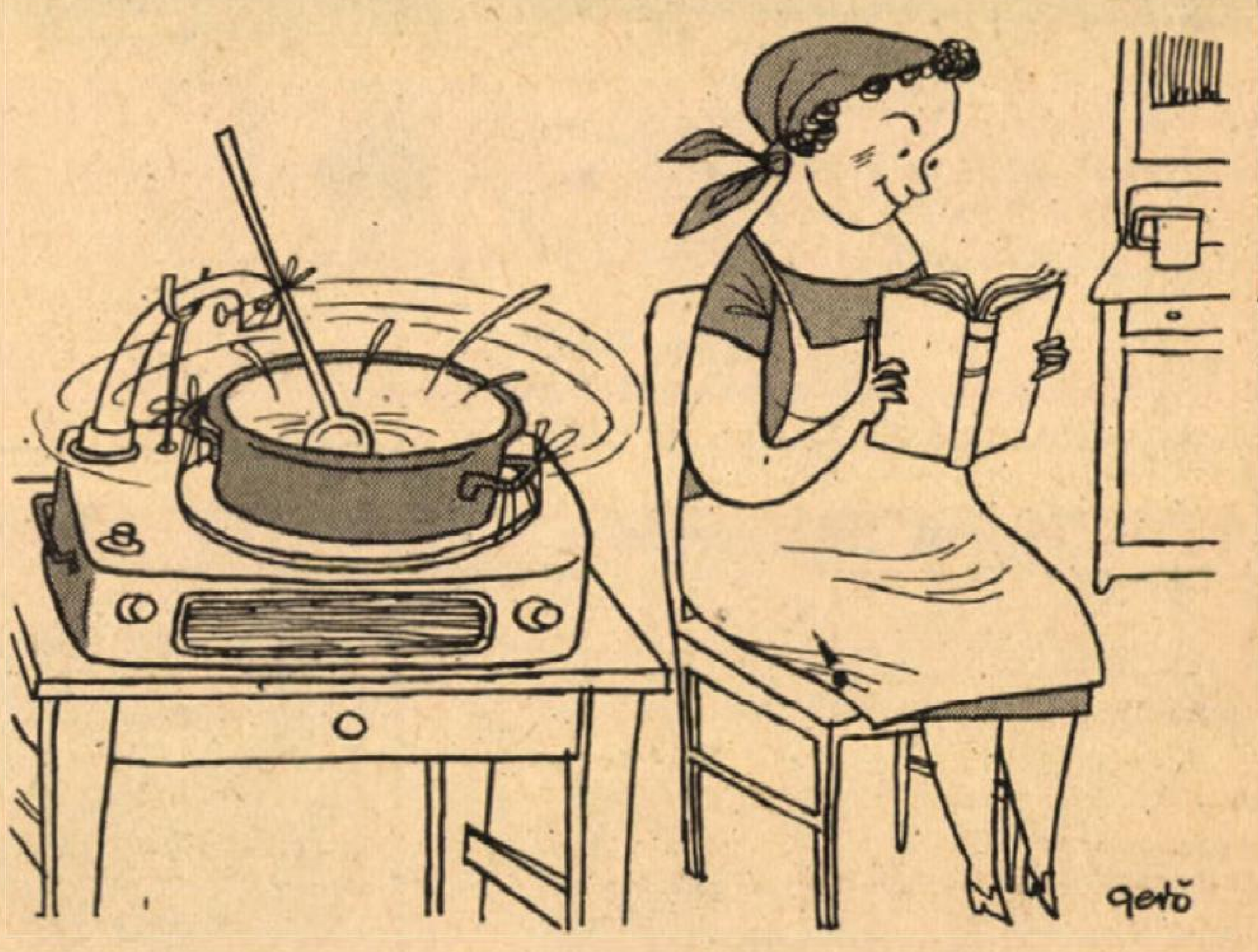

Interjú Trudeau tábornokkal

Az amerikai hadsereg kutatási osztályának érdemes vezetőjét éppen kutatás közben sikerült elcsípnem, lombikok és görebek fölé hajolva. Trudeau tábornok – mint ismeretes – egycsapásra világhírnevet szerzett azon csodálatos felfedezésével, hogy az emberek nagy többsége szívesebben pusztul el mérges gázok által, mint fegyvergolyótól. Amikor aziránt érdeklődtem, hogy tulajdonképpen mi a lényege híres elméletének, a tábornok szívélyes hangon, készségesen a következőket válaszolta:

– Haj, kérem, nem könnyű dolog egy esetleges háborúra felkészülni. Az emberek ma már tiltakoznak a durva és kevésbé humánus tömegpusztító fegyverek ellen. A mi feladatunk tehát az, hogy megtaláljuk azokat a humánus harci eszközöket, melyek nagy népszerűségnek örvendenek a világ népei körében! Büszkék vagyunk rá, hogy mi már milliókat áldoztunk eddig a humánus pusztító fegyverek gyártására, hogy csak a tiszta atombombát említsem, mely hivatva van kiküszöbölni a káros sugárzást! Elméleti számításaink szerint a halottakon a legkisebb sugárzás sem lesz kimutatható!

– Kolosszális – dadogtam elképedve. – És . . . most . . . milyen kutatásokat végeznek itt Önök, ha szabad érdeklődnöm. Vagy titok?

– Dehogy – mosolygott kedélyesen a tábornokok zsenije. – Mi nem csinálunk titkot emberiességünkből. Fogózzon meg: gáz-elméletemet sikerült a legtökéletesebbre kidolgozni! Jelenleg olyan gáz van birtokunkban, melyért áldani fognak bennünket a nemzetek! Ez a gáz – fiziológiai hatásánál fogva – a haldoklóban mennyei gyönyöröket idéz fel! Pontosan olyan hatása lesz, mint a morfinnak, vagy a kokainnak. Az áldozat – magasfokú élvezet közben szenved ki! Nos, mit szól hozzá?

– Óriási – dadogtam lenyűgözve. – Már látom is a perspektívát, Mr. Trudeau . . . A népek megkötik az általános gázelpusztítási szerződést, a repülők és rakéták elárasztják az Önök humánus gázával a Földet – és a gyönyörű halállal a népek összes problémája mindörökre megoldódik!

– Ez az! – kiáltott fel a tábornok. – Örülök, hogy megértette zseniális elgondolásomat! Mi mindent meg fogunk tenni az emberiség életének, illetve halálának megkönnyítése érdekében!

– Igen, igen – bólogattam kissé zavartan és nem értve a dolgot. – De . . . mi lesz . . . azzal a közel 3 milliárd emberrel, aki sem gázzal, sem golyóval, sem atombomba által, sem másféle fegyverrel nem óhajt meghalni, és olyan ostoba elképzeléseik vannak, hogy a legszebb halálnál is szebb az élet?

Trudeau mester meghökkent.

– Gondolja, hogy ilyen puhányok is vannak? – kérdezte mély aggódással.

– Nagymértékben – feleltem bólogatva.

A bölcs hadfi töprengve járt fel s alá a laboratóriumban, valamit mormogott magában, aztán megállt előttem, és karját széttárva felelte:

– Hát, kérem, ezek érdekében, sajnos, mi nem tehetünk semmit!

Vattai Miklós

Eisenhower bejelentette az USA hadikiadásainak növelését

Szür-Szabó József rajza

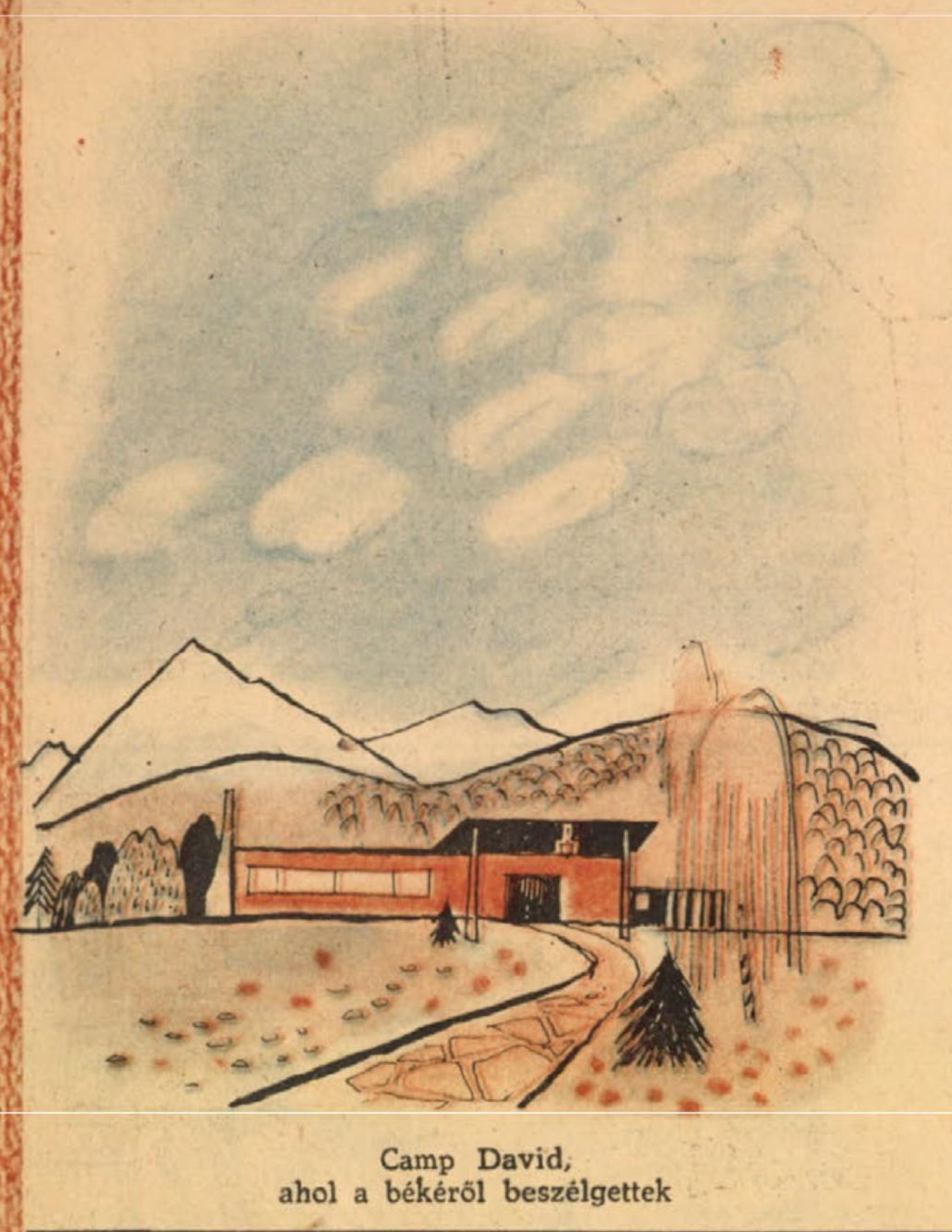

Camp David,
ahol a békéről beszélgettek

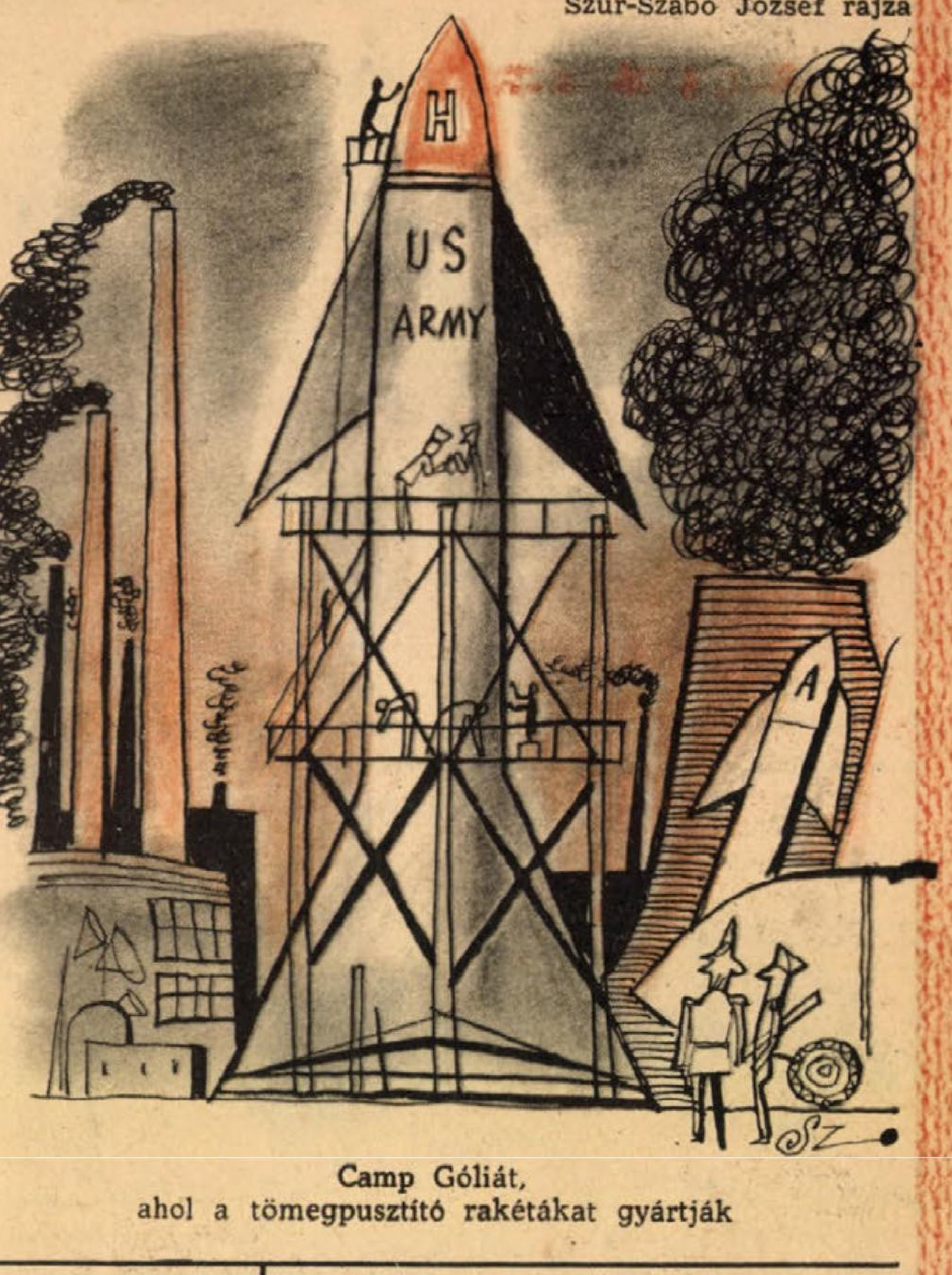

Camp Góliát,
ahol a tömegpusztító rakétákat gyártják

Teljes leszerelés

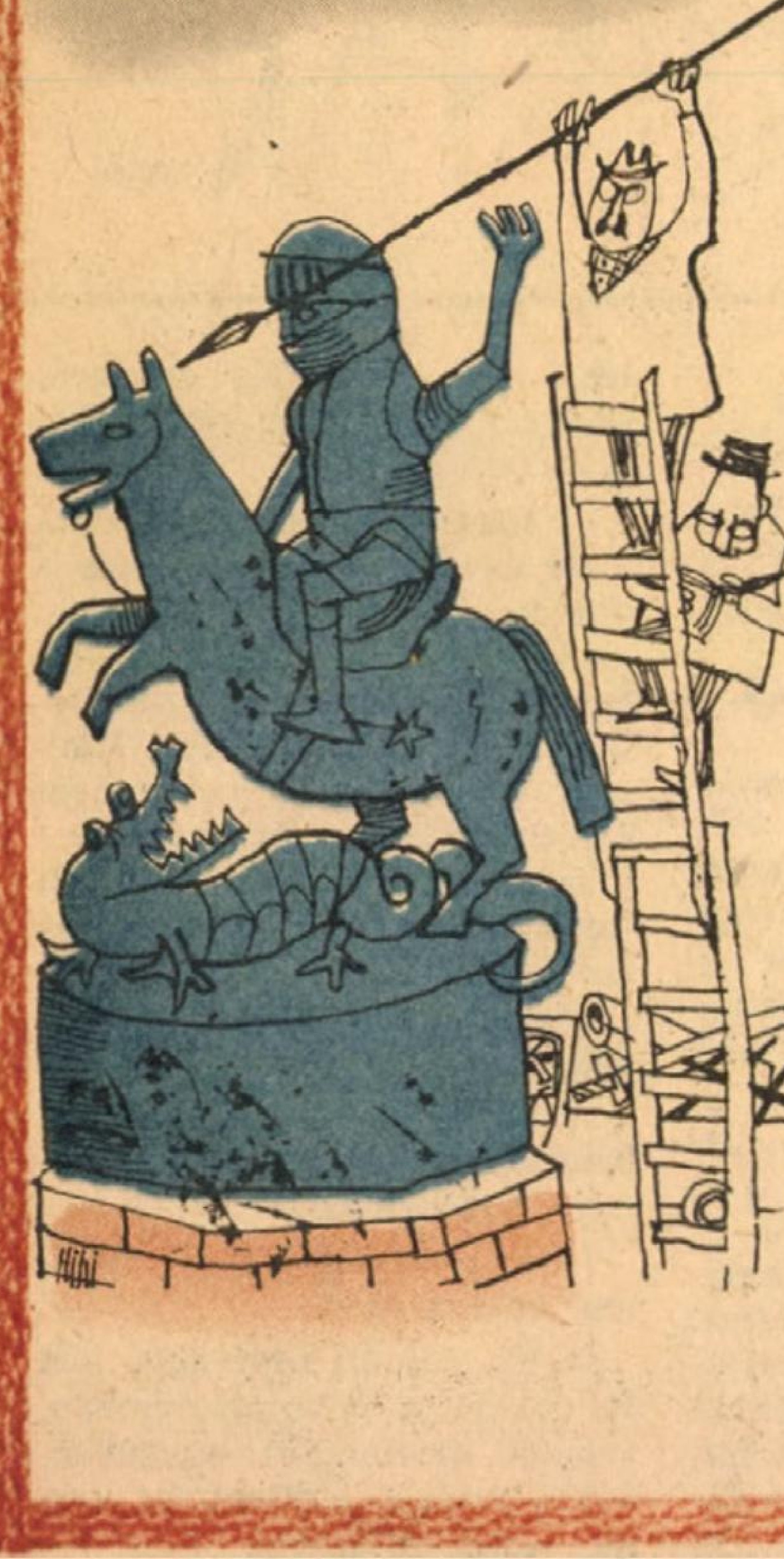

Jó feleség

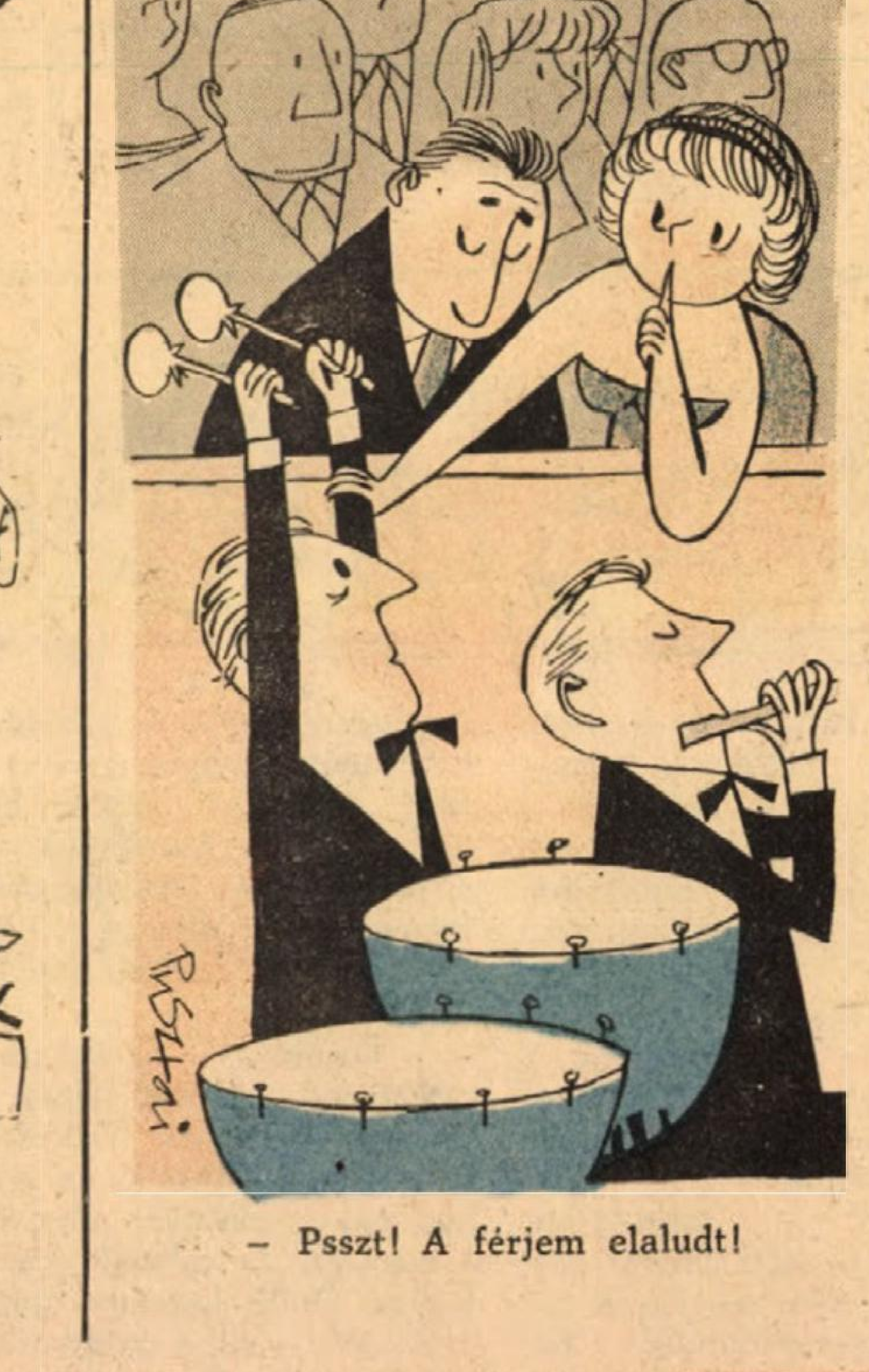

– Psszt! A férjem elaludt!

A különc síző

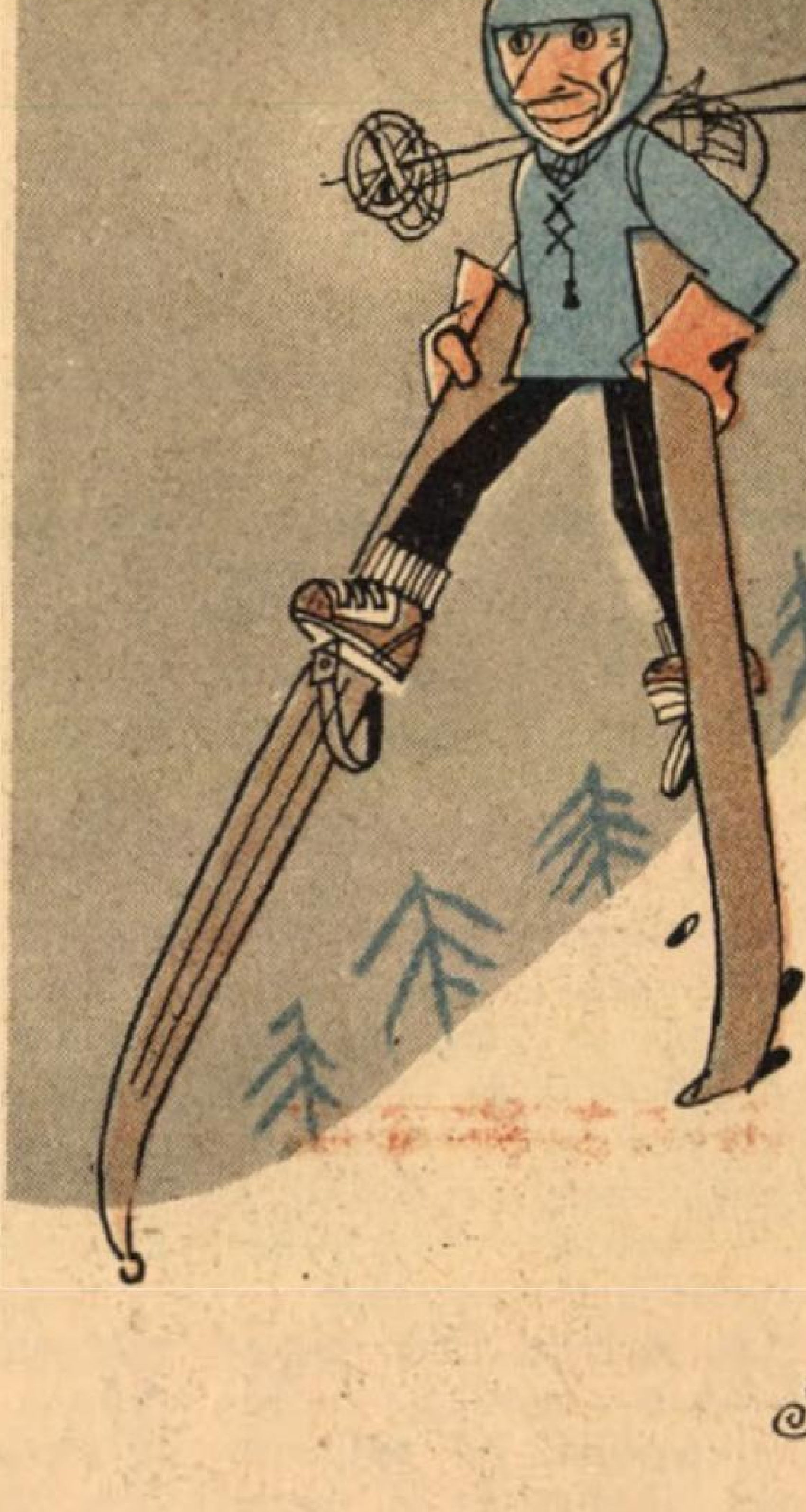

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343–100, 142–220. – 60.0218 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.